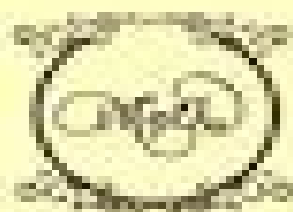

TRUYENFULL.VN

CỔ NGUYỄN

Thầy Giáo Ác Mạo

EDIT: MÊDOW - THUYVU115257 - TÔ ĐÌNH HƯƠNG

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Mở đầu

Đến giờ học sinh tan học, giáo viên tan tầm, Lý Tinh Ngải đeo túi, cầm sách giáo khoa và sách tham khảo rời khỏi văn phòng, mang theo tâm tình vui vẻ đi đến bãi đỗ xe dành riêng cho giáo viên. Lúc đi ngang qua phòng nghe nhìn thì đột nhiên có một cánh tay cường tráng vòng qua eo cô, mạnh mẽ kéo cô vào trong phòng nghe nhìn tối tăm u ám.

Lý Tinh Ngải vẫn chưa biết rõ tình huống, chỉ theo trực giác muốn kêu cứu, thế nhưng chủ nhân của cánh tay dường như đã phát hiện được ý đồ của cô, lập tức dùng bàn tay to dày bịt miệng cô lại, khiến cô chỉ có thể phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ.

“Không được kêu, nếu không thì người mất mặt sẽ là em đấy!” Hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt cô, giọng nói trầm thấp cũng không hề có chút uy hiếp, ngược lại còn thể hiện rõ sự vui vẻ.

Lý Tinh Ngải trợn to mắt, gật đầu lia lịa, đầu óc hỗn loạn lại nghĩ đến những tên tội phạm thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết, những cô gái vô tội bị lũ khốn nạn điên cuồng bắt cóc, sau đó bị kéo tới một nơi vắng vẻ rồi cưỡng hiếp, cuối cùng chết thảm ở ven đường...

Không...

Mai Phượng, Linh Lan, Chỉ Tĩnh, cứu mạng...

“Lại đang suy nghĩ lung tung gì vậy?” Kẻ xấu bắt cóc nhìn thấy sắc mặt sợ hãi lúc trắng lúc xanh của cô thì càng thêm vui vẻ, lại buông tay đang che ở trên miệng cô xuống rồi vỗ nhẹ lên gò má mồm mím của cô.

Cho đến khi Lý Tinh Ngải nương theo ánh sáng xuyên qua khe hở của tấm rèm, nhìn rõ được người trước mắt là ai, thần kinh còn chưa ổn định, đang tính mắng vài câu, thế nhưng sau khi nghe những lời anh ta nói thì tay chân của cô lập tức mềm nhũn, sách vở đang ôm trước ngực cứ thế mà rơi lộp bộp xuống đất.

“Cô giáo Lý, tôi đã cho em một tháng để chuẩn bị tâm lý rồi, bây giờ, cô bé lợ lem dám bỏ trốn sau khi ân ái cùng hoàng tử, đã đến lúc cần phải đeo giày thủy tinh để tỉnh ngộ rồi chứ nhỉ?” Người đàn ông cố ý dán sát môi của mình vào vành tai mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng thổi hơi.

Giọng nói của anh vốn đã trầm thấp, lúc này lại có chút lười biếng, phảng phất mang theo hương vị nồng đậm của rượu nho, lại càng giống như đôi tình nhân vừa trải qua cuộc hoan ái triền miên, chàng trai dịu dàng khẽ nói với người con gái mà mình yêu mến.

Nếu là người con gái khác, sau khi nghe thấy giọng nói này thì trái tim nhất định sẽ tan chảy hơn phân nửa, thế nhưng, khi nó lọt vào trong tai Lý Tinh Ngải thì lại giống như âm thanh uy hiếp của tên Đại Ma Vương, trùm cuối trong game RPG*, khiến da đầu cô tê rần.

Lúc này cô mới biết được, thì ra, người đàn ông này căn bản là vẫn không hề quên cô...

--- ----

(*) RPG: Role-Playing Game (game nhập vai).

Đây là một quán bar nhỏ nằm sâu trong một con ngõ nào đó của huyện

Đào Viên, cái tên của nó vô cùng đơn giản và rõ ràng, lấy tên tiếng anh của chủ quán để đặt – ‘quán bar John’.

Vì ‘quán bar John’ nằm ở vị trí khuất, vả lại cũng chẳng có tiếng tăm gì, vậy nên chỉ có khách quen hoặc một số khách vãng lai trong lúc vô tình nhìn thấy bảng hiệu, tò mò nên mới bước vào mà thôi, vậy nên bây giờ là 23h46 phút, đáng ra phải là lúc quán bar náo nhiệt nhất, thế nhưng mở to mắt nhìn trong quán cũng chỉ có ba người — một người là chủ quán kiêm bartender, một người đàn ông là khách quen của chủ quán và một người con gái hoàn toàn xa lạ.

“John!” Trong tiếng nhạc chán ngắt vô vị, Thiệu Hoa Khiêm từ từ mở miệng.

“Hả?” John đáp lại một chữ, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chú nhìn vào chất lỏng màu hổ phách bên trong ly rượu chân cao.

“Không phải là ... cậu bỏ thuốc vào ly của cô ấy đấy chứ?”

Ừm, bỏ nhiều tequila làm cho màu sắc của ly rượu này trở nên quá đậm, thất bại!

“Cái gì?” John bỗng ngẩng mạnh đầu.

“Mình nói, cậu bỏ thuốc vào ly của cô ấy à?” Không tệ, có tiến bộ, tốc độ phản ứng nhanh hơn 5 giây so với lần trước.

John đặt mạnh cái ly xuống, khuôn mặt trắng nõn dí tới gần người nào đó, lỗ mũi phun ra hơi thở ác liệt: “Thiệu Hoa Khiêm, cậu muốn chết à! Mình là loại người như vậy sao?”

“Mình biết là không phải, nhưng mà ... cậu giải thích tình huống hiện tại thế nào đây?” Anh vươn hai tay ra, khi nhìn thấy thân thể của cô gái kia sắp

trượt xuống đất, Thiệu Hoa Khiêm cực kỳ ‘thông cảm’ mà ôm lấy cô, quang minh chính đại hưởng thụ ôn hương nhụy ngọc không mời mà tới.

“Cậu cứ hưởng thụ diễm phúc đó chẳng phải là được rồi sao? Đừng có làm phiền mình.” John lờ anh một cái rồi lại cúi đầu, tiếp tục đắm chìm trong thế giới pha chế đầy tốt đẹp, mặc kệ đôi nam nữ đang ngồi trong quán bar.

Thiệu Hoa Khiêm buồn cười, khẽ nhún vai, hớp một ngụm ‘Tình California’, nghĩ thầm, một người chẳng hề lễ phép với khách hàng như cái tên John này mà có thể duy trì quán bar tới ngày hôm nay, thật là một chuyện thần kỳ, ừm ... chẳng qua là cũng không thể nói như vậy, tuy John không có tư thế đẹp mắt khi pha chế, nhưng những loại rượu mà anh ta pha ra lại khiến cho những người sành về rượu lựa chọn đến quán bar nhỏ này, cam tâm tình nguyện bị ông chủ xấu tính lạnh nhạt.

Lúc này, cô gái đang bám trước người Thiệu Hoa Khiêm lại không ngừng ăn đậu hũ của anh, ngón trỏ cứ chọc chọc vào ngực anh, lại còn phát ra tiếng cười khúc khích, hấp dẫn sự chú ý của anh.

“Rốt cuộc là em đã uống bao nhiêu ly vậy?” Tận mắt nhìn cô bước vào quán bar cho đến giờ, Thiệu Hoa Khiêm biết rõ mà còn cố hỏi.

Cô gái này vào đây lúc 11 giờ hơn, trên khuôn mặt tròn tròn lại tràn ngập cô đơn, vẻ mặt ủ rũ, nhận lấy menu mà John đưa đến, sau khi nhíu mày do dự nửa ngày, cuối cùng lại gọi một ly ‘Lost Woman’ có nồng độ cồn cao tới 70 độ.

Thiệu Hoa Khiêm đã từng thử ‘Lost Woman’, tác dụng mạnh đến nỗi anh không muốn thử lần thứ hai, mà từ lượng của cô gái này cũng không cao lắm, chắc là vì tâm tình không tốt nên mới gọi một ly rượu nặng như vậy, đến khi uống xong thì mặt mũi đỏ bừng, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía anh, giống

như gấu koala đùa giỡn trên chóc anh, cuối cùng, anh vô cùng khẳng định một điều, cô thuộc về anh.

Chẳng qua, ly rượu mà John đưa cho cô rõ ràng không phải là ‘Lost Woman’!

“John, mình chắc chắn ly rượu mà cậu đưa cho cô ấy là ‘Wonderful Life’ đúng không?” Anh nhớ lại ly rượu mà John đưa cho cô, trông nó đủ loại màu sắc.

Ngay lúc Thiệu Hoa Khiêm cho rằng sẽ không nghe được câu trả lời của John, định bỏ cuộc cho việc tìm kiếm đáp án thì John rốt cuộc cũng mở miệng.

“Trên mặt cô ấy rõ ràng viết năm chữ ‘tôi không biết uống rượu’ to như vậy mà còn đòi uống ‘Lost Woman’ gì! Mình còn đặc biệt giảm độ cồn trong ‘Wonderful Life’ từ 10 xuống 5 rồi, vậy mà không ngờ cô ấy còn say như thế.” May mà cô ta không say rượu làm loạn, càng không để mùi vị nôn mửa ghê tởm tràn ngập trong quán của anh, nếu không, anh tuyệt đối sẽ đá văng cô ta ra khỏi cửa, để cho đám lâu la gần đây dạy dỗ cô! Muốn anh thông cảm cho người say rượu? Ha, nằm mơ!

Thiệu Hoa Khiêm đang mở miệng định nói gì đó thì một bàn tay nóng hừng hực lại dán lên ngực anh, vừa sờ mó, vừa vân vê.

Trời ạ, nút áo sơ mi của anh bị cởi ra từ khi nào vậy? Thật sự là không xong rồi.

Tuy nghĩ như vậy, thế nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại không ngăn cản hành động của cô, ngược lại còn thay đổi tư thế, cố định cô ở giữa hai chân, để cho cô ăn đậu hũ của mình càng thêm thuận tiện, còn anh thì thản nhiên nhắm nháp ly ‘Tinh California’ đã vơi đi không ít.

“Thật sắn chắc ... hì hì ... ợ...” Cô gái này thậm chí còn áp mặt đến gần, không ngừng cọ tới cọ lui, thỉnh thoảng còn nấc lên một cái. “Ấm quá ... tôi thích...”

Hơi thở của cô mang theo mùi rượu phả lên lồng ngực trần trụi của Thiệu Hoa Khiêm, đôi môi lại như có như không phớt qua đầu ti trước ngực, khiến cho anh khẽ ngâm lên, dục vọng vừa theo một ngậm rượu cuối cùng chảy vào trong bụng lại bị cô nhen nhóm, càng thêm sôi sục.

Rốt cuộc thì Thiệu Hoa Khiêm cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, bị phụ nữ khiêu khích, đương nhiên sẽ có phản ứng, huống chi cô gái này lại vô cùng hợp với khẩu vị của anh — khuôn mặt tròn tròn, thân hình đầy đặn, dù cơ thể bị mùi rượu bao phủ, thế nhưng vẫn tồn tại một hương thơm tự nhiên — nếu không thì anh cũng sẽ không để cho cô dán sát lên người mình sỗ sàng như vậy rồi.

Xung quanh anh chỉ toàn phụ nữ độc thân, mà ai cũng bắt chước ngôi sao nổi tiếng trên TV, cố gắng giảm béo để có vóc dáng thon gầy, căn bản là chẳng có người phụ nữ nào khiến anh vừa ý.

Anh thật sự không hiểu ánh mắt thắm mỹ của xã hội bây giờ, phụ nữ gầy như que củi thì có gì đẹp? Ôm một que củi vào trong ngực thì có gì thoải mái? Chẳng bù cho cô, dáng người cũng không phải là quá béo, nhưng trên eo vẫn có chút thịt mềm mềm, vừa ôm vừa sờ thật thoải mái.

Thiệu Hoa Khiêm ngẫm nghĩ, trong lòng lại buông một tiếng thở dài, khẽ cảm thán: Cuối cùng đã để cho mình gặp được rồi.

Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên cô lại áp sát vào mặt anh, rõ ràng là đã say rượu, thế nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc đến lạ thường, cô cất giọng hỏi: “Xin hỏi, anh là Văn Thiên Tường sao?”

Thiệu Hoa Khiêm sững sờ, vô thức trả lời: “Không, tôi không phải.”

Cô lại nghiêng đầu, vẻ mặt giống như đang cực kỳ hoang mang.

“Tô Thức? Vương An Thạch? Tân Khí Tật? Quan Hán Khanh... Dương Quá! Quách Tĩnh! Lệnh Hồ Xung! Kiều Phong...” Cô đọc liên tục tên của một vài vị văn nhân trong lịch sử, giọng nói càng lúc càng lớn, sau đó lại nhảy sang đọc tên của một đồng nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết võ hiệp.

Sau một hồi giật mình thảng thốt, Thiệu Hoa Khiêm lập tức cất tiếng cười to.

Thật thú vị, rốt cuộc là trong đầu cô chứa những thứ gì? Tô Thức? Vương An Thạch? Dương Quá? Quách Tĩnh? Bình thường sau khi say rượu, phụ nữ sẽ gọi tên của những nhân vật này sao? Cho dù có gọi thì cũng phải gọi tên ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng chứ ... À? Ví dụ như Châu Kiệt Luân, La Chí Tường chẳng hạn.

Đang mãi suy nghĩ, khóe mắt lại trông thấy John từ từ mím môi, anh vội vàng vỗ vỗ đầu cô gái trong ngực, ngón trỏ đặt lên môi cô: “Chúng ta làm âm ỹ thì John sẽ mắng đấy, suýt, yên lặng nào.”

Cô chớp chớp mắt, lại giống như một cô gái nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó còn bắt chước động tác của anh mà để ngón trỏ lên trên miệng, nhỏ giọng nói: “Suýt, yên lặng.” Sau đó lại ngoan ngoãn áp má vào trước ngực anh.

Trời ạ, cô ấy thật đáng yêu!

Thiệu Hoa Khiêm không nhịn được mà cất tiếng cười to, lại bị cô gái trước ngực hung hăng vỗ cho một cái, ánh mắt đáng yêu không chịu nổi nhìn chăm chăm vào anh.

“Suýt! Yên lặng!” Cô nhú mày, thấy anh ngoan ngoãn ngậm miệng thì

mới hài lòng vùi đầu vào ngực anh.

Thiệu Hoa Khiêm cố nén cười, kích động ôm chặt lấy cô, trong lòng lại như bị cò đuôi chó gãi nhẹ, nhột nhột ngứa ngứa. Khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, vậy mà cô gái đang làm ổ trong ngực anh lại bắt đầu không an phận, trong miệng còn phát ra những tiếng rì rầm không rõ.

“Hả?” Thiệu Hoa Khiêm nhướn mày, không nghe rõ được là cô đang nói gì.

“Đúng vậy! Tôi muốn đàn ông!” Lần này là lớn tiếng công khai, khuôn mặt cô khẽ ngẩng lên, đôi mắt to tròn híp lại quan sát anh, một lúc lâu sau, vẻ mặt cô mơ màng khó hiểu, hỏi: “Anh là ai? Anh có phải là đàn ông không?”

Câu hỏi của cô cất lên ngay lúc âm nhạc đến đoạn trầm xuống, giọng nói của cô rõ ràng truyền vào trong tai của hai người đàn ông.

Quán rượu lập tức bị bao trùm bởi bầu không khí tĩnh lặng mà quỷ dị, sau đó...

“Phì ... Ha ha ha...” John phụt cười.

Cô gái nhú lại hàng chân mày đẹp, khẽ quay đầu, ánh mắt say khướt trừng lên nhìn cái người đang cười âm ỹ, sau đó tầm mắt lại quay về vòm ngực rộng lớn, hai tay vừa vỗ vừa đập.

“Anh có phải là đàn ông không?”

“Ha ha ha ha ha ha...” John đập tay xuống quầy bar, cười ngặt nghẽo.

Tạm thời chưa bàn đến khuôn mặt của Thiệu Hoa Khiêm có thể nói là đẹp hay không, chỉ nói đơn giản đến thân hình của anh, tuyệt đối là đàn ông trong đàn ông. Thịnh thoảng John cũng hay đi bơi cùng Thiệu Hoa Khiêm nên hiểu

rất rõ, mặc dù vóc dáng của Thiệu Hoa Khiêm cao to, nhưng sau khi cởi quần áo thì vô cùng nở nang săn chắc, lại càng không có vết sẹo nào, mỗi một đường cong trên thân thể đều vô cùng cương nghị và mạnh mẽ, làn da bánh mật khỏe khoắn tràn ngập hơi thở của ánh mặt trời. Không ngờ, người như vậy mà lại có ngày bị nghi ngờ có phải là đàn ông hay không, ha ha ha ha...

“Cười đủ chưa, John, cậu không muốn rượu sake nữa à?” Thiệu Hoa Khiêm cười mỉm nhưng John lại nghe ra được sự uy hiếp bén nhọn trong lời nói của anh.

“Muốn chứ! Đương nhiên là muốn rồi!” Mau mau ngừng cười, tránh cho Thiệu Hoa Khiêm quê quá hóa giận, lại nói mẹ Thiệu không ủ rượu sake giúp anh nữa.

Đừng đùa, mấy cái thứ rượu sake quái dị bán ở ngoài chẳng có chút tinh khiết nào, rượu sake mẹ Thiệu ủ tuyệt đối là hàng đỉnh đấy! Anh tình nguyện nhịn cười đến nội thương chứ không tình nguyện mất đi rượu sake của mẹ Thiệu đâu.

“Khụ, khi nào thì có?”

Thiệu Hoa Khiêm tặng cho John một ánh mắt ‘coi như cậu biết điều’.

“Cuối tuần.” Thiệu Hoa Khiêm cúi đầu, xoa bóp cằm của cô gái: “Em ăn đậu hũ của tôi lâu như vậy, chẳng lẽ còn không cảm nhận được tôi có phải là đàn ông hay không sao?”

“Ừ...” Cô gái nghe vậy thì nghiêng đầu tự hỏi, sau đó lại giống như đang đánh giá thịt gà thịt cá ngoài chợ, đầu tiên là xoa xoa bóp bóp cơ bụng của anh, sau đó chọc chọc vào ngực anh, cuối cùng mới ném xuống một kết luận: “Rất tốt!”

Lại còn rất tốt! Khóe môi của Thiệu Hoa Khiêm khẽ run rẩy.

John lại muốn phì cười, nhưng nghĩ tới rượu sake tuyệt đỉnh, đành phải nén cơn buồn cười xuống lồng ngực, khiến anh phát ra những tiếng ho như mắc nghẹn, khuôn mặt đỏ bừng, giống như Quan Công đang hiện thân.

“Được! Quyết định là anh đi! Đến đây, chúng ta cùng nhau yêu đương vùng trộm!” Cô gái hào sảng nói, sau đó lập tức mở rộng thêm áo sơ mi của Thiệu Hoa Khiêm, chuẩn bị một màn sơn dương đánh hổ.

Nghe được mấy từ mấu chốt, lông mày của Thiệu Hoa Khiêm nhướng lên, nhanh chóng cầm tay cô, ngăn lại ‘thể tiến công’, thuận tiện liếc mắt nhìn ngón áp út của cô, trống không, nhưng mà ... Người đã kết hôn cũng không nhất định là sẽ phải đeo nhẫn.

“Em có bạn trai chưa? Đã kết hôn chưa?”

Cô gái nghe thấy câu hỏi của anh thì sửng sốt vài giây, sau đó lập tức hóa thành mèo hoang nhỏ, rướn cổ lên rồi há miệng, ề a vài tiếng, giãy giụa thân thể như muốn cắn anh.

“Bạn trai gì chứ! Cái loại đàn ông bắt cá hai tay đó không phải là bạn trai của tôi! Tôi đã sớm chia tay với anh ta rồi! Chia tay! Chia tay!” Cô giống như con mèo bị giẫm đuôi, tức giận rít lên.

Thì ra là chia tay với bạn trai, chẳng trách lại gọi ‘Lost Woman’.

“Được rồi được rồi, đừng tức giận, đừng tức giận...” Thiệu Hoa Khiêm giống như đang đối đãi với động vật nhỏ bị tổn thương, ôm con mèo nhỏ đang tức giận vào trong ngực, xoa nhẹ lên lưng cô, cảm giác cô dần dần an tĩnh, sau đó lại dường như đang tìm kiếm chỗ dựa mà vòng tay ôm lấy hông anh, phát ra âm thanh nghẹn ngào mơ hồ, khiến lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm giác đau lòng và thương tiếc.

Anh không nhìn được mà cúi đầu, khẽ hôn lên mái tóc cô, lại ôm cô chặt

hơn một chút.

Anh vậy mà lại sinh lòng thương tiếc với một cô gái xa lạ? Điều này khiến anh có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì lập tức hiểu được, đây hẳn là xuất phát từ chủ nghĩa đàn ông.

Là đàn ông, nếu như bị dựa dẫm sẽ làm cho anh ta sinh ra cảm giác bản thân mình rất mạnh, rất lợi hại, cảm giác thỏa mãn vô cùng vĩ đại, anh cũng không thể nào phủ nhận, ở phương diện này, mình cũng mãn cảm và mãnh liệt như bao người đàn ông khác.

Anh thích cảm giác được người khác dựa dẫm, cho dù là một người phụ nữ xa lạ như cô cũng vậy, huống chi cô lại rất hợp khẩu vị với anh, dáng vẻ say rượu đáng yêu như thế, khiến đối phương sinh ra lòng thương tiếc càng thêm nồng đậm.

“Em thật sự muốn nếm thử sao?” Anh ghé sát vào tai cô, thấp giọng hỏi.

“Gì cơ?” Cô giống như mèo nhỏ đang làm nũng với chủ nhân, cọ cọ gò má vào ngực anh, chỉ thiếu không phát ra tiếng kêu meo meo thoải mái nữa thôi.

“Yêu đương vụng trộm?” Tuy không thích cái từ này, thế nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại lặp lại y theo lời cô.

Đúng vậy! Yêu đương vụng trộm! Cô muốn yêu đương vụng trộm! Qua sự nhắc nhở của anh, cô gái lại nhớ tới kế hoạch vĩ đại của mình, hai tay mò mẫm xuống thắt lưng của anh, bắt đầu vụng về lôi lôi kéo kéo.

“Đột một chút, chúng ta đổi địa điểm đã.” Thiệu Hoa Khiêm ngăn cô lại, để hai tay cô vòng quanh hông mình, sau đó móc bóp, trả tiền cho ly rượu của mình và cả ly ‘Wonderful Life’ của cô, còn mua thêm một chai rượu nho do John tự ủ, sau đó cầm túi xách của cô khoác lên vai phải rồi bế ngang cô lên,

để chai rượu nho vào trong ngực cô.

“Ôm chắc vào, đừng để rơi vỡ.” Anh nói.

“Thiệt Hoa Khiêm!” John chạy ra cửa hô to: “Khi nào cô gái nhỏ này tỉnh hẳn thì nhắn lại giúp mình, lần sau lại đến đây uống rượu, mình mời!”

Anh phải đặc biệt cảm ơn cô vì đã làm cho anh cười sáng khoái đến vậy.

“Mình có được mời một ly không?”

“Khi nào có rượu sake rồi nói sau.” John khoát tay, nhìn người đàn ông đang bế cô gái, cô gái đang ôm chai rượu nho, dần dần biến mất khỏi quán bar, anh lại quay về với thế giới điều chế mà mình yêu thích, đối với chuyện nam nữ không quen biết mà ôm nhau rời đi, anh đã thấy nhiều nhưng cũng không thể trách.

Anh mở quán bar chứ không phải mở nhà trẻ, đàn ông và phụ nữ muốn làm gì sau khi uống say thì cứ tự nhiên, quán bar của anh không chịu trách nhiệm, cảm ơn.

Ồ, nhưng khoan đã, người đàn ông kia là Thiệu Hoa Khiêm thanh tâm quả dục giống như hòa thượng cơ mà!

Động tác trong tay John đột nhiên khựng lại, hậu tri hậu giác nghĩ đến điều này.

Thiệu Hoa Khiêm ôm cô gái say khướt đến một khách sạn boutique*.

(*) "Boutique hotel" là thuật ngữ được sử dụng nhiều ở Bắc Mỹ và Vương quốc Anh để chỉ những khách sạn nhỏ nhưng có phong cách thiết kế độc đáo với các phòng nghỉ cao cấp.

Anh không phải quân tử, cũng không phải tiểu nhân, trước khi bước vào

khách sạn, anh đã ba lần xác nhận nguyện vọng của cô, thế nhưng cô cũng không hề thay đổi, nếu đã vậy, anh cũng không tốt bụng mà ‘phóng sinh’ cho con thỏ nhỏ ngu ngốc tự nhảy đến bên miệng, khiến bụng anh sôi sục reo vang này.

Đã hai năm rồi, bên cạnh anh không có một người bạn gái, khoảng thời gian này, nếu như có nhu cầu sinh lý thì anh cũng chỉ dựa vào ‘bàn tay vạn năng’ để giải quyết, đối với trò chơi dùng tình một đêm để giải quyết dục vọng, anh vẫn luôn giữ thái độ lạnh nhạt, để người khác chơi là được rồi, dù sao thì mỗi người đều có lựa chọn và thú vui của riêng mình, tuy anh không thích nếm thử, nhưng cũng không khoe khoang là mình thanh cao rồi tự cho mình cái quyền xem thường người khác.

Chỉ là hôm nay, thái độ lạnh nhạt này lại vì cô mà thay đổi.

Dục vọng của anh vì cô mà thức tỉnh, nếu như cô không yêu cầu tình một đêm, sau khi ra khỏi quán bar mỗi người mỗi ngả, anh sẽ về nhà rồi tự mình giải quyết, nhưng cô đã đưa ra yêu cầu, mà anh ... lại vừa ý với cô, vậy nên mới tình nguyện thay đổi thái độ lúc trước, phóng túng chính mình, để mình hưởng thụ tư vị ôn hương nhuyễn ngọc đã lâu không thấy.

Tiến vào căn phòng xinh đẹp, Thiệu Hoa Khiêm dành chút thời gian để tắm rửa cho hai người một phen, bàn tay to dày có chút thô ráp cầm một chiếc khăn ướt, cẩn thận lau khô những giọt nước trên người cô, sau đó dùng khăn tắm lớn quấn quanh người cô rồi ôm cô đến bên giường lớn mềm mại.

Cô giống như đứa trẻ, ngơ ngác quỳ gối ở trên giường, nhìn thấy chai rượu nho bị mình ném ở trên giường lúc này thì lập tức nhào qua, kéo chai rượu đến bên cạnh rồi ôm vào trong ngực, hai mắt mở to, ngốc nghếch nhìn Thiệu Hoa Khiêm, đáng vẻ thoát nhìn vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

“Tới đây.” Thiệu Hoa Khiêm dựa nửa người vào đầu giường, trên người

chỉ có một chiếc khăn lông vây quanh thắt lưng, nhưng đó cũng chỉ là một cái khăn mặt nho nhỏ, không thể nào che hết dục vọng phái nam đang chờ được phát động.

Cô vẫn chỉ ngồi đó nhìn anh, không hề nhúc nhích.

“Đến bên cạnh tôi.” Anh lười biếng vươn tay về phía cô.

Cô mở to đôi mắt mông lung. Sau khi được tắm rửa, cơn say như được xua tan đi đôi chút khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hẳn. Cảm giác lúc nửa tỉnh nửa say, trong đầu đều vang lên giọng nói đầy chán ghét của tên bạn trai cũ.

“Tôi rất tốt đúng không?” Cô đột nhiên hỏi.

“Hả?” Thiệu Hoa Khiêm nhướng mày, chưa hiểu rõ vấn đề của cô.

“Thân thể của tôi rất tốt đúng không? Tôi không có mập đúng không?” Cô vừa nói, vừa giật khăn tắm xuống, lộ ra vóc dáng trắng nõn nuột nà, cứ trần truồng như thế để mặc cho anh bình luận.

Tầm mắt của Thiệu Hoa Khiêm chậm rãi lướt từ trên mặt cô xuống dưới bụng, cuối cùng lại ngừng lại trước ngực cô.

Chai rượu vốn đang được cầm nghiêng lại lập tức bị cô ôm vào trước ngực, chai rượu nhỏ dài đỏ thẫm bị kẹp giữa hai bầu ngực căng tròn, khiến anh nghĩ đến hình ảnh nào đó mà toàn thân căng cứng, dục vọng phái nam bên dưới lớp khăn lông càng thêm trướng đau.

“Em không mập.” Cổ họng anh khô khốc, khó khăn nói ra ba chữ này.

“Thật không? Vậy sao anh ta lại nói tôi mập?”

‘Anh ta’ trong miệng cô chắc là bạn trai cũ?

“Vì anh ta quá tầm thường, không biết thưởng thức. Vóc dáng của em khiến tôi nhớ tới nữ thần trong tranh vẽ phương tây, nếu có thể vẽ...”

“Sau đó sẽ đem bức họa của tôi treo ở trong cung điện Louvre đúng không? Như thế sẽ khiến anh ta tỉnh ngộ, đến lúc đó anh ta mới biết, thì ra vóc dáng của tôi đúng là cực phẩm trong cực phẩm, sau đó tôi có thể thỏa thích cười nhạo anh ta thật tầm thường đúng không? Ừ, cách này rất tốt! Anh thật thông minh! Mau vẽ đi! Mau vẽ đi!” Vẻ mặt của cô như vừa mới đột nhiên hiểu ra, sau đó lập tức nói ra ý nghĩ của mình, đầu gối cũng khẽ dùng sức chống lên, tư thế đang ngồi xồm chuyển thành quỳ gối, lộ ra chòm lông đen mượt giữa hai chân, cũng bởi vì thay đổi tư thế mà bầu ngực trắng nõn nhẹ nhàng lay động, ma sát vào chai rượu.

Thiệu Hoa Khiêm buồn bực phát ra tiếng thở dài trầm khàn, nhắm chặt hai mắt lại.

Mua rượu nho rốt cuộc là đúng hay sai? Chỉ nhìn một chai rượu cũng đã tra tấn anh như vậy...

“Anh có đang nghe hay không đấy?” Cô không vui, duỗi cánh tay dài chọc vào ngực anh.

“Bây giờ tôi không có công cụ để vẽ tranh.”

“Vậy anh chụp ảnh rồi đem về nhà vẽ đi!” Cô ra lệnh, sau đó chạy đến đầu giường, cầm điện thoại di động mà lúc nãy anh đặt ở trên đầu giường rồi nhét vào trong tay anh, sau đó tạo ra một tư thế mà mình tự cho là xinh đẹp: “Mau chụp đi!”

Thiệu Hoa Khiêm nhấn nút mở bàn phím: “Em thật sự muốn tôi chụp sao?”

“Nói nhảm!” Cô vô cùng không hài lòng với giọng điệu nghi vấn của anh, vậy nên trong giọng nói cũng có chút thiếu kiên nhẫn.

Vài giây sau, Thiệu Hoa Khiêm giơ điện thoại về phía cô, khi cô nghe được hai tiếng ‘tách tách’ thì lập tức áp vào bên người anh, ngắm thật kỹ hình của mình.

Cánh tay cảm giác được bầu ngực mềm mại đang ép xuống khiến Thiệu Hoa Khiêm thật sự không chịu nổi nữa, anh tiện tay đặt điện thoại xuống, sau đó kéo cô vào trong lòng mình, để cô dựa lưng vào ngực mình, ngồi cố định giữa hai chân, tiếp đó lại vòng tay ra phía trước, rút chai rượu nho, sau khi mở nắp thì ngửa đầu uống một ngụm, rồi lại kéo cầm cô, cúi đầu mớm rượu vào trong miệng cô.

Cô khẽ phát ra một tiếng ‘ừm’ mơ hồ, bị động tiếp nhận rượu trong miệng anh, để cho chất lỏng thơm ngát từ trong miệng anh chảy vào miệng mình, trôi tuột xuống cổ họng.

Khi toàn bộ chất lỏng đã được cô nuốt xuống, anh cũng nhân dịp này mà đưa lưỡi tiến vào, nhắm nháp sự ngọt ngào bên trong khoang miệng cô, khiêu khích chiếc lưỡi non mềm thơm ngát của cô.

Thật ngọt. Là tư vị của cô vốn đã ngọt ngào như thế, hay do vị ngọt của rượu nho? Thiệu Hoa Khiêm say lòng nghĩ, sau nửa ngày quyến luyến bờ môi của cô, anh lại ngửa đầu uống một ngụm rượu đỏ thắm, rồi lại đút cho cô.

Một ngụm lại một ngụm.

Rượu nho có chứa chút cồn, không quá nồng cũng không quá gắt, nhưng vẫn khiến một người chưa bao giờ đụng đến rượu cồn như cô, lại vì nó mà đỏ bừng đôi gò má.

Mỗi một lần dứt từng ngụm rượu vào trong miệng cô, bờ môi của Thiệu Hoa Khiêm lại lưu luyến đến quên cả lối về, anh cẩn thận cùng cô chia sẻ chút hương thơm còn sót lại.

Một vài giọt rượu cô chưa kịp nuốt khẽ tràn ra bên khóe miệng, anh hé môi mút lấy, nước bọt ẩm ướt sáng loáng lại để lại dấu vết mập mờ.

“Em tên gì?” Anh đặt chai rượu nho về trên đầu giường, hai tay vuốt ve bầu ngực căng tròn của cô, giống như người làm bánh mì đang nhào nặn khối bột, hai chân lại len vào trong, tách đôi chân của cô ra hai bên, nơi tư mật ngọt ngào lập tức bị không khí lạnh như băng âu yếm.

“Nói cho tôi biết, em tên gì?” Anh khẽ liếm vành tai cô, thấp giọng khàn khàn hỏi.

“Lý Tinh... Ngải...” Cô ngửa đầu, tựa vào vai anh, vì những hành động của anh khiến cho cô bắt đầu thở dốc, bả vai tròn trịa lại nhẹ nhàng nổi lên một tầng hồng nhạt.

“Viết thế nào?”

“Sao trên trời ... Cây ngải cứu...”

“Tinh Ngải.” Anh ngậm lấy vành tai non mềm trước mắt, trần trọc liếm mút: “Tôi là Thiệu Hoa Khiêm, phác thực vô hoa, khiêm khiêm quân tử*.”

(*) Phác thực vô hoa: chân thật, chất phác, không vẽ vờn văn vẽ.

Khiêm khiêm quân tử: người khiêm tốn.

“Ừ...” Có lẽ vì còn trong rượu mà cô lại càng trở nên mẫn cảm, mỗi một cái vuốt ve liếm mút của anh cũng làm cô thoải mái và tê dại đến run rẩy toàn thân.

Thiệu Hoa Khiêm vòng tay xoay người cô lại, môi mỏng từ trên cổ trượt xuống bầu ngực căng tròn, không ngừng liếm mát, nhìn nụ hoa đứng thẳng trên bầu ngực trắng nõn căng tròn, ngón cái và ngón giữa nhẹ nhàng vân vê, ngón trỏ thì lại miết nhẹ lên đỉnh.

“Mềm quá, tôi sợ ngón tay thô ráp của mình sẽ làm chúng nó bị thương... Hay có khi nào, cảm giác thô ráp như vậy sẽ làm em thấy hưng phấn hơn?” Trong miệng anh không ngừng nở non những lời lẽ đầy tình sắc, ngón tay lại hơi siết nhẹ nụ hoa.

“A!” Nụ hoa bị kích thích, Lý Tinh Ngải khẽ rên lên, cô giơ tay muốn ngăn lại bàn tay to ở trước ngực mình, nhưng như vậy lại càng cổ vũ dục vọng chinh phục của đàn ông.

“Không thích tôi dùng sức sao? Thích dịu dàng một chút à?” Ngón trỏ của anh vòng một vòng xung quanh quả anh đào nhỏ như đang muốn trấn an cô, sau đó bàn tay lại ôm trọn bầu ngực trắng nõn, nụ hoa săn cứng lại vừa vặn lọt qua kẽ tay, lộ đầu ra ngoài, hết như một cô gái nhỏ đang rụt rè xấu hổ.

Được bàn tay to của anh làm nền, bầu ngực trắng như tuyết trông càng thêm mềm mại non nớt, ngon miệng đến mê người, theo từng động tác xoa bóp lúc nặng lúc nhẹ của anh, bầu ngực mềm mại lại hằn lên những vết ửng hồng làm trái tim anh rung động, nụ hoa càng thêm tươi đẹp ửng ửng, khiến người ta thêm thường.

Thiệu Hoa Khiêm nhìn mãi không chán, hô hấp theo thời gian càng lúc càng trở nên dồn dập, cho đến khi sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, anh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lập tức xoay người đè cô xuống, hé đôi môi nóng bỏng ngậm trọn nụ hoa bên phải của cô, lại giống như trẻ sơ sinh, mút lấy mút để.

“Ừm...” Cô khẽ híp mắt, cảm nhận thứ gì đó mềm mềm đang không

ngừng liếm mút nụ hoa sẵn cứng đến phát đau, xung quanh quầng vú đều bị vây trong khoang miệng ẩm ướt nóng rực, tư vị như thế khiến cơ thể cô sinh ra một loại cảm giác vừa hưng phấn vừa sung sướng.

Còn trong cơ thể đã xua tan đi tất cả mọi rứt rề, cô vươn hai tay, chủ động ôm lấy cái đầu đang vùi trước ngực mình, mười ngón tay đan vào mái tóc dày của anh, vò tới vò lui, rồi lại khẽ cong người, để nụ hoa càng tiến sâu vào trong miệng anh, làm cho thân thể càng thêm thoải mái vui sướng.

Thiệu Hoa Khiêm nhả ra nụ hoa non mềm trong miệng, nhìn thấy nụ hoa mới bị anh mút vừa hồng vừa sáng, trên đỉnh còn kéo ra một sợi chỉ bạc mập mờ tà mị dẫn tới miệng mình, cảm giác thỏa mãn đến lạ kỳ khiến anh khẽ cất lên tiếng cười trầm thấp, sau đó lại chuyển sang nụ hoa còn lại, dùng cách tương tự làm cho cô rên rỉ.

Tư vị đang nhấm nháp trong miệng thật sự rất tốt, vừa mềm vừa đàn hồi, còn mang theo mùi sữa nhàn nhạt, trên đỉnh còn có một quả anh đào nho nhỏ sẵn cứng, mút thế nào cũng không tan, trên đời này tuyệt đối không có món ăn nào có hương vị phong phú như vậy... Thiệu Hoa Khiêm mơ mơ hồ hồ nghĩ, dường như anh càng ăn càng đói, thay đổi góc độ liếm mút, còn phát ra âm thanh chóp chép đầy ướt át.

Anh nhả nụ hoa non mềm trong miệng ra, đầu lưỡi lại thay phiên liếm sạch những gì còn dính lại trên nụ hoa, đôi mắt vẫn luôn quan sát phản ứng của cô, sau khi phát hiện cô có phản ứng đặc biệt với nụ hoa bên phải, anh lại xấu xa chỉ nhắm vào một bên đó, không ngừng liếm mút, thỉnh thoảng lại dùng tay vân vê xoa nắn.

“A... dừng...” Lý Tinh Ngải bị anh trêu chọc đến mức phải cất tiếng nức nở nghẹn ngào, thắt lưng vặn vẹo, chỉ muốn thoát khỏi những cái liếm mút khiến cô khổ sở khó chịu, hai tay vịn trên bả vai anh, vô lực chống đỡ.

“Tình Ngải thật mãn cảm.” Anh khàn khàn nói, bàn tay như mang theo lửa nóng vuốt ve đường cong đầy đà trên người cô, cuối cùng lại tách hai chân của cô ra, thăm dò vào nơi tối tăm mềm mại nhất, sau vài lần trêu chọc, ngón giữa đã tìm được ngọn nguồn ướt át, mạnh mẽ tiến vào rồi lại nhẹ nhàng khuấy động.

“A...” Mái tóc dài xõa tung ở trên giường, có vài lọn ướt mồ hôi dính ở trên mặt cô, dáng vẻ vừa khổ sở vừa thoải mái, thoát nhìn lại vô cùng xinh đẹp và gợi cảm.

“Tình Ngải thật xấu, tiểu huyết hút chặt ngón tay của tôi như vậy... Thêm một ngón nữa nhé, chịu không? Hm?”

Anh vừa hỏi thì cũng đồng thời đưa thêm ngón trỏ tiến vào, ngón cái lại tìm được hoa hạch nép trong cánh hoa, vừa xoa vừa miết, lúc mạnh lúc nhẹ, anh hóa thân thành nhà thám hiểm tài giỏi nhất, không ngừng thay đổi mức độ nặng nhẹ, góc độ hoặc vị trí, cũng không ngừng tìm kiếm những nơi có thể khiến cô điên cuồng hơn, gợi cảm hơn.

Dần dần, tiếng rên rỉ khe khẽ của Lý Tình Ngải lại trở nên vang dội, từng tiếng nước nở mềm mại ban đầu lại thành những tiếng khóc lóc khó nhin, bụng dưới đã bắt đầu co rút, bầu vú non mềm theo từng cơn run rẩy của thân thể cũng bắt đầu lay động, hai tay cô vịn chặt lên vai anh, đôi chân cũng vì khoái cảm mà theo phản xạ muốn khép chặt lại, thế nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại dùng thân thể của mình để mở chân cô ra, trong lòng vô cùng mong chờ khoảnh khắc cô đạt đến cao trào.

Ngón tay đang vùi trong cơ thể cô lại càng đâm vào mạnh hơn, cho đến khi cả người cô cứng lại, trong miệng phát ra tiếng nước nở dữ dội, ngón tay lấp ở trong cơ thể khiến cô khó chịu mà gập chân lại, đợi đến khi anh rút tay ra thì cũng kéo theo một dòng chất lỏng nóng rực, làm nơi giữa hai chân cô vừa trơn vừa ướt đến khó chịu, ngay cả drap giường cũng bị thấm ướt một

màng lớn.

Thân thể mềm mại không ngừng hít thở dồn dập, đôi mắt mông lung nhìn lên trần nhà, hai chân vẫn giữ nguyên tư thế mở rộng đầy dâm dăng, dưới ánh đèn, tiểu huyết ướt nhẹp đang không ngừng co rút, thế nhưng, tình dục vẫn chưa kịp lắng xuống thì lỗ nhỏ đang chảy nước mật lại lập tức bị một vật to hơn cả ngón tay, vừa dài vừa cứng xông vào.

Cô khó chịu vùng vẫy hai chân, khe huyết non mềm co rút, kháng cự vật lạ đang chen lấn vào trong cơ thể.

“A ... Đừng nhúc nhích ... thả lỏng cho tôi vào ...” Trên đầu Thiệu Hoa Khiêm toát đầy mồ hôi, anh giơ tay mở hai chân cô rộng thêm, rồi lại đè đầu gối đang muốn gấp lại, đẩy mông tiến về phía trước thêm một chút.

“Không cần ... thật khó chịu...”

Tiểu huyết vừa trải qua cao trào vẫn đang không ngừng co rút, bây giờ lại thêm vật lạ nóng rực đột nhiên xâm nhập, khiến nó co rút càng thêm kịch liệt, đẩy vật to dài ở trong cơ thể ra từng chút, từng chút một.

“Tình Ngải ngoan, cố chịu một chút, em phải quen với kích cỡ của tôi... A ...” Từng giọt, từng giọt mồ hôi của Thiệu Hoa Khiêm nhỏ xuống bụng cô, thắt lưng ưỡn thẳng, cố ý tiến vào tiểu huyết ngọt ngào của cô.

Cho đến khi bên dưới của hai người áp sát vào nhau, ái dịch ấm áp của cô thấm ướt hai viên cầu của anh, anh khẽ run lên, nơi thắt lưng truyền đến khoái cảm tê dại, khiến anh không khỏi rên lên một tiếng đầy sáng khoái.

“A...” Thật chặt, thật thoải mái! Chưa từng có người phụ nữ nào khiến anh tiến vào mà cảm thấy thoải mái như lúc này, vách tường thịt cách một lớp mỡ đang không ngừng cắn nuốt lấy anh, cũng không còn kháng cự như lúc anh tiến vào nữa, ngược lại còn liên tục co rút như muốn hút anh vào nơi sâu

nhất.

Thì ra, không chỉ có vóc dáng của cô khiến anh yêu thích, mà ngay cả bên trong cơ thể cô cũng hoàn toàn phù hợp với anh.

Thiệu Hoa Khiêm mãi mê suy nghĩ, thắt lưng vẫn liên tục đóng đưa, dục vọng phái nam nóng rực bắt đầu đứng thẳng, từ nông cho tới sâu, từ chậm rãi rong ruổi rồi chuyển sang nhanh dần, không ngừng tiến vào nơi sâu nhất, khiến cô gái nằm bên dưới không chịu nổi, mười ngón tay nắm chặt drap giường.

“Tuyệt quá ... A ... Tinh Ngải tuyệt quá ... Hút lấy tôi thật chặt, thật thoải mái...” Đôi mắt của Thiệu Hoa Khiêm đỏ lên, nhìn bầu vú mềm mại đang không ngừng lay động, bên dưới va chạm càng thêm mãnh liệt.

Âm thanh ra vào ướt át, tiếng nước nở của cô gái hòa cùng tiếng gầm điên cuồng của người đàn ông vang dội bên trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, từng tiếng lại từng tiếng, triền miên không dứt, mãi đến khi Thiệu Hoa Khiêm khẽ run lên một cái, lỗ nhỏ trên đầu phái nam co rụt lại, bắn ra chất lỏng màu trắng đục, cơ thể ướt đầm mồ hôi ngã xuống cơ thể ửng hồng mềm mại, tuyên bố kết thúc vũ điệu cuồng dã nóng bỏng của hai người.

“Tiểu thuyết ngôn, ngôn, ngôn tình không có viết như vậy...” Oa, mau lấy ngón tay không đứng đắn kia ra! Cũng không cần phải dựa sát vào mặt cô như vậy! Nốt ruồi màu nâu nhạt nơi đuôi mắt của anh cũng phóng đại trước mắt cô, mồ hôi trên tóc cũng nhỏ lên mặt cô rồi, thật lạnh, thật mát, thật khủng khiếp!

“Tiểu thuyết ngôn tình? Ý em là sao?” Phản ứng của cô thật thú vị, bởi vì anh tới gần mà tròng mắt thật to, cô tưởng làm vậy thì càng có khí thế hơn sao? Đã như vậy, anh lại hí mắt lại, mắt to độ sức cùng mắt nhỏ, để xem ai thắng, haha.

“Trong tiểu thuyết ngôn tình, sau khi nam nữ chính trải qua một đêm xuân, lúc nữ chính lén lút chuồn êm thì nam chính cũng sẽ không phát hiện.” Bởi vì anh cứ tiến tới gần, mà lưng cô lại áp sát tường, không còn đường nào để trốn, bốn con mắt thoáng chốc lại như đang giao chiến giữa không trung, hai tay cô chống lên lồng ngực trần trụi của anh, rồi lại như bị lửa thiêu, vội vàng dời đi.

“Ồ? Vậy, lúc ấy nam chính đang làm gì?” Người nào đó chưa bao giờ đọc tiểu thuyết ngôn tình nên vô cùng tò mò, hỏi.

“Đang ngủ hoặc tắm rửa.” Không hề giống anh, lại bắt được lúc cô đang lén chuồn đi, lại còn vây cô ở sát tường, không thể động đậy. Cô dùng thân mình chứng minh tác giả tiểu thuyết ngôn tình chỉ toàn viết bậy viết bạ, lừa gạt độc giả lương thiện. Khốn kiếp!

“Vậy sao...” Anh gật gật đầu như đã hiểu. “Nhưng mà chuyện này không thể nào lặp lại, hơn nữa tôi cũng không muốn làm nam chính ngu ngốc, để cho nữ chính chạy thoát như trong tiểu thuyết ngôn tình... À, chẳng qua là, nói thì nói thế, nhưng nếu vừa rồi tôi ra khỏi phòng tắm muộn thêm vài giây thì chắc cũng thật sự biến thành nam chính ngu ngốc rồi...”

Anh hé ra nụ cười ‘may mắn may mắn’ khiến Lý Tinh Ngải gào thét trong lòng: ‘Tôi muốn làm nữ chính bỏ trốn thành công’, rồi lại cảm thấy hối hận vì sao vừa rồi lương tâm của mình đột nhiên bộc phát, nghĩ tới tiền thuê phòng khách sạn nên chần chừ, lãng phí thời gian bỏ trốn.

Nói tới thì hành động của cô cũng sai rồi, trong tiểu thuyết, làm gì có nữ chính nào sau khi phát sinh ra loại chuyện này mà còn muốn trả tiền thuê phòng? Sao cô lại dấn như vậy chứ!

Anh vươn tay nâng mặt cô lên, dùng ngón cái gạt đi giọt nước, lại lưu luyến trên mặt cô quên cả lối về, cảm giác mềm mịn khiến anh thật sự yêu

thích, không muốn buông tay, thầm nghĩ, đầu óc của cô thật là vừa thú vị vừa hài hước, lại còn tiểu thuyết ngôn tình cơ đấy, đúng là con gái, nhưng mà ... Làm sao bây giờ? Anh đột nhiên không muốn từ nay về sau phải hoàn toàn mất liên lạc với cô, muốn cùng cô trao đổi số điện thoại.

Thật ra, ý nghĩ này chỉ vừa mới nảy sinh lúc anh bước vào trong phòng tắm mà thôi, lúc đầu chỉ là một chút, nhưng tới bây giờ, sau khi đối mặt với dáng vẻ tinh tảo của cô, nghe cô ngốc nghếch mà lòi mấy tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình ra tranh cãi, ý nghĩ này lại càng trở nên mãnh liệt.

Thiệu Hoa Khiêm cúi thấp đầu, tóc mái hơi dài khẽ rũ xuống, chạm vào trán của Lý Tinh Ngải, trong bầu không khí trầm lắng, hơi thở nam tính đầy mạnh mẽ, từng chút từng chút, ăn mòn lý trí của cô.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lý Tinh Ngải cảm thấy dường như mình lại bắt đầu say, gò má bị xoa đến nóng bừng, nổi lên một tầng ửng hồng như anh đào, mặc dù trong lòng gào thét, muốn xua đi cái ánh mắt như đang hút hồn người khác kia, thế nhưng không hiểu sao, ánh mắt của cô lại giống như bị anh hút đến không có cách nào dứt ra được, thậm chí còn toát ra một loại khát vọng, muốn hòa vào vòng ôm nóng bỏng của anh.

Khát vọng này thật đáng sợ! Vì sao thân thể của cô lại nảy sinh phản ứng kích động như thế đối với anh? Lúc trước, khi còn ở bên Lục Phong Quang, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy thế này!

“Không, không được...” Cô yếu ớt tự cảnh cáo bản thân.

“Cái gì không được?” Anh nhìn bờ môi cô, lại nhớ đến tư vị ngọt ngào, trong lòng bắt đầu ngứa ngáy khó nhịn.

“Tôi phải...” đi.

Đôi môi nóng rực ngậm chặt môi cô, nuốt một chữ cuối cùng vào trong bụng.

Lý Tinh Ngải hít sâu một hơi, lại không hề phòng bị mà để cho răng của anh khê cắn một cái, mãi đến khi cô hé miệng than nhẹ một tiếng, chiếc lưỡi cũng nhân cơ hội này trượt vào bên trong, mang theo sự bá đạo và điên cuồng cuốn lấy chiếc lưỡi non mềm của cô.

Lý Tinh Ngải giống như chiếc lá trên cành đang chống trời với cơn bão táp, run rẩy đến đáng thương, hai tay buộc phải vịn lên vai anh, dùng hết sức lực mới giữ cho mình không bị té xuống đất.

Quá dữ dội, quá cường hãn, thật đáng sợ! Cô không có cách nào chống cự được loại đàn ông mãnh liệt như thế này... Không, không thể tiếp tục như vậy nữa, cô phải làm gì đó mới được.

Bàn tay đang đặt trên vai anh dần trượt xuống ngực, sau đó lại lần xuống chiếc khăn đang quấn quanh hông anh, bàn tay yếu ớt nắm chặt khăn lỏng mềm mại.

“Chúng ta hãy trao đổi... A ——” Đến khi nụ hôn nóng bỏng chấm dứt, Thiệu Hoa Khiêm định mở miệng yêu cầu trao đổi số điện thoại, nhưng còn chưa nói xong thì anh bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết.

Thiệu Hoa Khiêm gập người, hai tay ôm lấy vị trí quan trọng, liên tục lui về phía sau vài bước, sắc mặt cũng bởi vì đau đớn mà trở nên trắng bệch.

Cô gái này lại tấn công vào chỗ hiểm của anh, hơn nữa lực cũng không nhẹ.

Tận dụng thời cơ! Chạy mau!

Lý Tinh Ngải nắm chặt cơ hội, ném chiếc khăn trong tay ra xa, cũng không có dũng khí liếc nhìn người bị hại, cô mở cửa, chạy một lèo không còn thấy bóng dáng.

Khoảng 10 giờ tối, Lý Tinh Ngải ngồi trước bàn máy tính, mở MSN để tán gẫu với mấy cô bạn —— Chiêm Chỉ Tĩnh, Triệu Linh Lan, Tôn Mai Phượng.

Quá trình bốn người các cô quen nhau là thế này.

Hồi còn đi học thì Triệu Linh Lan tương đối nhút nhát yếu đuối nên thường hay bị đám con trai bắt nạt, một hôm tan học, tiết mục ‘ỷ mạnh hiếp yếu’ vẫn tiếp tục được trình diễn như thường lệ thì đột nhiên lại bị Chiêm Chỉ Tĩnh và Tôn Mai Phượng khi ấy còn chưa quen biết bắt gặp được.

Hai người bọn họ không hện mà đồng loạt xông lên, Chiêm Chỉ Tĩnh lo đánh nhau, Tôn Mai Phượng vốn là bạn tốt học cùng lớp với Lý Tinh Ngải thì đứng bên cạnh khiêu khích hai tên nam sinh xấu, sau đó nhân lúc cục diện hỗn loạn thì đạp lên mông mấy tên đó vài cái rồi kéo Triệu Linh Lan trốn sang bên cạnh. Tuy cuối cùng cả đám bị gọi vào phòng giám thị viết kiểm điểm, nhưng việc ‘anh thư* cứu mỹ nhân’ và mối quan hệ ‘cùng chung hoạn nạn’ này đã gắn kết các cô lại với nhau, trở thành bạn tốt, tình bạn đó vẫn kéo dài tới tận ngày hôm nay.

(*) giống như anh hùng nhưng để chỉ nữ.

Tôi là Chỉ Tĩnh, Tiểu An An nhà chúng tôi rất thông minh và đáng yêu: Tinh Ngải, hôm nay cậu không đến nhà tớ tham gia tụ hội, không nghe Tiểu An An nhà tớ gọi mẹ, thật đáng tiếc.

Tôn Mai Phượng: Chiêm Chỉ Tĩnh, cậu kìm chế một chút, tình mẫu tử không cần phải mạnh như vậy, Tiểu An An chỉ bập bẹ hai tiếng, cũng chẳng phải là gọi mẹ gì đâu.

Tôi là Chỉ Tĩnh, Tiểu An An nhà chúng tôi rất thông minh và đáng yêu: Tiểu An An rõ ràng là gọi mẹ! Linh Lan, cậu mau nói thử xem.

Linh Lan là của Lô Sĩ Kiệt, không ai được tơ tưởng đến cô ấy: Tớ đã tra thông tin, em bé từ sáu tháng đến một tuổi là đang trong giai đoạn bi bô tập nói ... Mặc dù Tiểu An An nói rất mơ hồ, nhưng không chừng thật sự là gọi mẹ đó!

Tôi là Chỉ Tĩnh, Tiểu An An nhà chúng tôi rất thông minh và đáng yêu:
Thấy chưa thấy chưa!

Tôn Mai Phượng: Linh Lan, cậu đang cố vũ tình mẫu tử của Chiêm Chỉ
Tĩnh đấy à?

Cây ngải cứu yếu ớt: Tổ cũng rất nhớ Tiểu An An, nhưng lại không thể ra
ngoài... Aiz.

Linh Lan là của Lô Sĩ Kiệt, không ai được tơ tưởng đến cô ấy: Tĩnh Ngải,
cậu có khỏe không? Hình như cậu đang bệnh nặng à?

Cây ngải cứu yếu ớt: Oh ... Có chút...

Tôn Mai Phượng: Tĩnh Ngải, ngày mai tổ qua thăm cậu nhé?

Cây ngải cứu yếu ớt: Không cần đâu, lỡ bị lây bệnh thì sao?

Tôn Mai Phượng: Chiêm Chỉ Tĩnh không đi chung là được rồi, mấy người
còn lại thì không phải lo.

Tôi là Chỉ Tĩnh, Tiểu An An nhà chúng tôi rất thông minh và đáng yêu:
Kháng nghị! Vì sao tổ không thể đi cùng?

Tôn Mai Phượng: Được thôi, nếu cậu không sợ đem bệnh về lây cho Tiểu
An An, sau đó khóc lóc với chúng tổ, nói là Tiểu An An bị bệnh thì cứ đi
thôi.

Tôi là Chỉ Tĩnh, Tiểu An An nhà chúng tôi rất thông minh và đáng yêu:
Cái này ... hay thôi quên đi.

Linh Lan là của Lô Sĩ Kiệt, không ai được tơ tưởng đến cô ấy: Tĩnh Ngải,
cậu muốn ăn gì không? Ngày mai tổ nấu rồi đem tới cho cậu.

Cây ngải cứu yếu ớt: Ai da, các cậu đều ở Đài Bắc, không cần phải mất công tới Đào Viên đâu!

Tôn Mai Phượng: Ngày mai tớ về Nam Đầu, tiện đường qua thăm cậu.

Cây ngải cứu yếu ớt: Không không không, tớ bị cảm rất nặng, chẳng may cậu bị lây bệnh thì tớ sẽ đau lòng, tớ nghỉ ngơi mấy hôm là được rồi, các cậu đừng lo lắng.

Tôn Mai Phượng: Tinh Ngải, cậu đang có việc gì giấu tui tớ phải không?

Cây ngải cứu yếu ớt: Làm gì có! Mai Phượng, cậu suy nghĩ nhiều rồi!

Tôn Mai Phượng: Oh? Thật không?

Lý Tinh Ngải ngồi trước bàn máy tính, chốc chốc lại đổ mồ hôi lạnh.

Tôn Mai Phượng thật sự quá nhạy bén rồi! Mới nói có mấy câu mà đã phát hiện ra cô có chuyện giấu giếm.

Lý Tinh Ngải có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Tôn Mai Phượng lúc này — khoanh hai tay trước ngực, nhướn cao hàng chân mày, mắt phượng híp lại nhìn vào tên của cô trên màn hình.

Tuy cô rất muốn tham gia họp nhóm với ‘đồng bọn’ của mình, nhưng tuyệt đối không thể để các cô ấy trông thấy dáng vẻ của cô bây giờ được, nếu không thì cô nhất định sẽ bị ép vào góc tường tiến hành tra khảo, đợi đến khi Tôn Mai Phượng biết được chân tướng thì 200% đầu của cô sẽ bị cô ấy đâm thủng vài lỗ vì cái hành động ‘uống rượu hồng việc’ này.

Lý Tinh Ngải thở một hơi dài thườn thượt, ngón trỏ lại đẩy cổ áo ra một chút, sau khi cúi đầu nhìn thì lại nặng nề thở dài một hơi, khóc không ra nước mắt.

Sự kiện ‘uống rượu hỏng việc’ đã trôi qua ba ngày, những vết đỏ loang lổ mà người đàn ông kia để lại, tuy đã mờ đi một chút, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhớ lại ngày đó, cô chịu đựng thân thể đau nhức, chạy ra khỏi khách sạn, lại may mắn phát hiện nơi này chỉ cách chỗ ở của mình có ba con ngõ nhỏ, vừa về nhà, cô vội vàng chạy vào phòng tắm, muốn gột rửa hết những thứ khó chịu trên người, thế nhưng khi nhìn vào gương thì lại bị chính dáng vẻ chật vật của mình dọa cho hoảng sợ.

Chỉ thấy rất nhiều dấu hôn giống như những đóa hoa thường xuân nở rộ ở trên thân thể, những điểm hồng nho nhỏ lan tràn từ cổ xuống dưới, ngay cả bắp chân cũng không thoát được, trong đó, nghiêm trọng nhất là hai bả vai, ngực và ... hông.

Mông, mông, mông, mông nha! Vai và ngực thì cô còn có thể hiểu được, nhưng nghĩ đến cảnh tượng một người đàn ông lại úp mặt vào mông cô gặm gặm cắn cắn, nghĩ thế nào cũng cảm thấy xấu hổ muốn chết. Mông của cô không đẹp, không căng mẩy và đầy đặn như mấy ngôi sao nổi tiếng trên TV, ngược lại bởi vì ngồi nhiều mà thịt núc ních, một cái mông như vậy mà lại bị người đàn ông kia thèm thuồng như thế, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là những điều này đã qua, cũng không còn quan trọng nữa, bây giờ quan trọng nhất là, những dấu hôn này làm cô vô cùng phiền não.

Những nơi khác còn có thể dùng quần áo để che, nhưng dấu hôn trên cổ thì không được, cô cũng không có can đảm quang minh chính đại mang theo những dấu vết này nghênh ngang đi ra đường, sau nửa ngày rầu rĩ, một người chưa bao giờ trang điểm như cô lại nghĩ đến kem che khuyết điểm, vì vậy, dưới tiết trời nắng nóng, cô ‘trang bị đầy đủ’ rồi ra ngoài mua kem che khuyết điểm, mấy ngày nay, trước khi ra khỏi nhà là cô đều ngoan ngoãn bỏ

ra 10 phút để bôi kem che đi dấu vết.

Chẳng qua, mấy ngày này, số lần cô ra ngoài chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nghĩ đến quán bar và cái khách sạn boutique kia gần nhà như vậy, không biết người đàn ông kia có thường xuyên lân la đến gần khu vực này hay không, cô rất sợ gặp phải anh ta, vậy nên cô ngoan ngoãn ở trong nhà tu thân dưỡng tính, tự kiểm điểm bản thân vì hành vi xằng bậy của mình, hơn nữa mỗi ngày cô đều cầu nguyện ông trời ngàn vạn lần đừng để cô gặp lại người đàn ông đó, cho dù có xui xẻo mà gặp phải thì cũng làm cho anh ta quên cô đi!

Lý Tinh Ngải đắm chìm trong suy nghĩ, thậm chí còn bắt đầu cầu nguyện, cho đến khi trong loa vang lên vài tiếng ‘ding đoong’ thì cô mới bừng tỉnh lại.

Linh Lan là của Lô Sĩ Kiệt, không ai được tơ tưởng đến cô ấy: Tinh Ngải? Tinh Ngải? Cậu đâu rồi?

Cây ngải cứu yếu ớt: A, thật xin lỗi, mình vừa đi uống nước ... Ủa? Mai Phụng và Chỉ Tĩnh đâu? Sao lại logout hết rồi?

Linh Lan là của Lô Sĩ Kiệt, không ai được tơ tưởng đến cô ấy: Chỉ Tĩnh đi chăm Tiểu An An rồi, Mai Phụng đi tắm.

Cây ngải cứu yếu ớt: Oh.

Linh Lan là của Lô Sĩ Kiệt, không ai được tơ tưởng đến cô ấy: Tinh Ngải, thật xin lỗi, tớ cũng phải logout rồi, cậu bị bệnh thì nhớ nghỉ ngơi nhiều nhé, uống nhiều nước...

Hả?

Lý Tinh Ngải trừng mắt nhìn màn hình máy tính, Linh Lan đã rời mạng,

ngay cả câu nói cũng chưa kịp đánh xong nữa.

Chắc, nhất định là bị người đàn ông nhà cô ấy bắt logout rồi. Từ lúc hai người bọn họ ở chung thì thời gian onl MSN buổi tối của Triệu Linh Lan cũng từ từ rút ngắn, còn chưa tới 10 rưỡi đã không còn thấy bóng dáng.

Ngoại trừ Triệu Linh Lan có bạn trai kiêm ông chủ Lô Sĩ Kiệt bá đạo, thì hôn nhân của Chiêm Chỉ Tĩnh cũng hạnh phúc mỹ mãn, còn Tôn Mai Phượng, tuy chưa thừa nhận, nhưng có vẻ như cũng sắp đơm hoa kết trái cùng Lý Quang Diệu rồi ... Nhìn đám bạn ai cũng hạnh phúc khiến Lý Tinh Ngải vừa vui vẻ vừa có chút cảm giác buồn rầu.

Cô cũng là phụ nữ, cũng khao khát tình yêu và một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Lục Phong Quang là bạn trai cũ và cũng là mối tình đầu của cô, bề ngoài thanh tao nhã nhặn, cô tự nhận là mình đã hết lòng hết dạ với mối quan hệ này, cũng thành tâm hy vọng có thể cùng Lục Phong Quang nắm tay nhau đến già, cũng cho rằng Lục Phong Quang và mình có cùng chung suy nghĩ, lại không ngờ tất cả đều do cô tự mình đa tình, thực tế thì cái tên bạn trai mà cô cho là nho nhã lịch sự lại chính là một tên bắt cá hai tay, mà cô còn bị anh ta khinh bỉ chê bai...

Suy nghĩ một hồi, Lý Tinh Ngải cup mắt xuống, lại nâng tay trái lên lau mặt, thế nhưng lúc bàn tay trái kia lọt vào trong tầm mắt thì động tác của cô đột nhiên khựng lại, tâm trạng u ám lập tức biến mất, trong đầu lại xuất hiện một loại kích động khiến cô nhảy dựng lên khỏi ghế, mặt đỏ tới mang tai, liều mạng vung vẩy tay trái.

A! Vì sao? Vì sao? Lúc đó rõ ràng là cô định dùng chân đá anh ta, vì sao cuối cùng lại biến thành dùng tay bóp! Tuy chỉ xảy ra trong chớp mắt, thế nhưng cảm giác lúc bàn tay cầm phải viên tròn tròn đó vẫn in sâu vào trong

đầu cô, mỗi khi có thói quen muốn dùng tay để lau mặt thì cô lại nhớ tới người đàn ông kia, nhớ tới lúc bàn tay trái của mình đã từng bóp cái viên tròn tròn đó mạnh như thế nào, cảm giác ấm áp lấp đầy trong lòng bàn tay...

Không phải là Lý Tinh Ngải chưa từng chạm qua, nhưng nếu đem so ra thì Lục Phong Quang căn bản phải gọi anh ta bằng sư phụ, hoàn toàn khác biệt một trời một vực, khiến cô sợ hãi.

“Không...” Phát hiện đầu óc của mình đang ‘ôn lại’ xúc cảm ngày đó, Lý Tinh Ngải không nhận được mà kêu lên một tiếng thảm thiết, tay phải ôm đầu, tay trái thì vẫn không ngừng vung vẩy giữa không trung, trong miệng không ngừng niệm câu thần chú ‘quên đi, quên đi’ để tự thôi miên chính mình.

Cô cũng không phát hiện, mấy ngày sau khi thất tình, mỗi lần cô bắt đầu chìm vào trạng thái đau đớn khổ sở thì cảm xúc này lại thay cô xua đi tâm tình bi thương, khiến cho cô phải ‘hăng hái’ vung tay, ít nhất là mười phút đồng hồ mới có thể bình tĩnh trở lại, mà sau khi mệt mỏi thì cũng chẳng còn tâm tư nào để rầu rĩ nữa rồi.

Đây có lẽ là ... tác dụng phụ của việc ‘tay không bạo trứng’ nhỉ?

Ha ha.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, một ngày trước hôm khai giảng, trường trung học phổ thông Hoa Hân theo thường lệ sẽ tập hợp tất cả giáo viên để tổ chức một buổi họp nhằm động viên tinh thần của các thầy cô, từ giám đốc, hiệu trưởng, đến hội trưởng hội phụ huynh học sinh. Tuy chỉ có ba người lên phát biểu nhưng lại kéo dài đến tận buổi trưa.

Lúc này, sau một tiếng đồng hồ, rốt cuộc giám đốc cũng đã kết thúc bài phát biểu động viên. Bây giờ đến lượt hiệu trưởng nói một tràng về đạo đức của những bậc thánh hiền đã khuất, khích lệ các thầy cô bên dưới nên biết nắm vững đạo lý ‘hữu giáo vô loại’*, tùy theo khả năng của từng người, xem học sinh như con em của mình mà dốc lòng dạy bảo ... Bla bla bla ... Lý Tinh Ngải ngồi nghe mà buồn ngủ, phải liên tục kìm chế mới không há miệng ngáp.

(*) Hữu giáo vô loại: giáo dục không phân biệt giai cấp.

Bởi vì chỉ là một giáo viên mới nhậm chức, vậy nên Lý Tinh Ngải cũng không có lá gan học theo các bậc tiền bối mà khoanh tay ôm ngực, ngủ gà ngủ gật, chỉ có thể lạng lẽ lời Đường Thi, Tống Từ* ra đọc thuộc lòng, cố gắng ngăn lại cơn buồn ngủ đang không ngừng dâng lên.

(*) Đường thi: thơ Đường

Tống Từ: Một thể thơ cách luật của TQ, xuất hiện vào đời Đường, phát triển mạnh ở đời Tống, có số chữ trong bài cố định, câu dài câu ngắn và phối hợp chặt chẽ với âm nhạc.

Đùa chứ, từ lúc tốt nghiệp đại học tới giờ, cô vẫn luôn không ngừng cố gắng, cố gắng, cố gắng hơn nữa. Lúc nhậm chức ở trường này, cô ngày đêm chong đèn khổ học cũng vì muốn trở thành giáo viên chính thức. Thẳng cho đến năm nay, rốt cuộc cô cũng đã được nhận vào trong ngôi trường cấp ba ở Đào Viên, là giáo viên quốc văn chính thức.

Cô mới nhậm chức, vẫn còn lạ lẫm với mọi thứ ở nơi này, đương nhiên luôn phải dè dặt, thận trọng, nếu để cô bắt chước các tiền bối quang minh chính đại nhắm mắt gà gật, chẳng may lát nữa hiệu trưởng phát hiện mấy giáo viên ở bên dưới đều như vậy, quē quá hóa giận, muốn tìm một người để giết gà dọa khỉ, mà giáo viên vừa nhậm chức như cô, chắc chắn sẽ là đối tượng tốt nhất để khai đao!

Cô cũng sẽ không tin vào vận may, cho rằng hiệu trưởng không biết cô là giáo viên mới. Bởi vì cô đang ngồi ở hàng ghế riêng dành cho giáo viên mới nhậm chức, một lát còn phải lên phát biểu nữa.

Aiz, lại đọc thơ thôi, ít ra Đường Thi Tống Từ còn sinh động và thú vị hơn nhiều...

“Cô giáo Lý, cô không thấy nóng sao?”

“Hả?” Đang lăm nhăm đến đoạn ‘ba sơn dạ vũ trướng thu trì’* thì đột nhiên Lý Tinh Ngải lại nghe thấy có người hỏi bên tai.

(*) Trích ‘Dạ vũ ký bắc’ của Lý Thương Ẩn.

“Thời tiết này mà đeo khăn quàng cổ, cô không thấy nóng sao?” Một cô gái cũng là giáo viên mới nhậm chức, chỉ chỉ vào chiếc khăn lụa trên cổ Lý Tinh Ngải, cũng bởi vì cảm thấy nhàm chán cho nên mới ghé sát vào tai cô thì thầm to nhỏ để đỡ buồn.

“Ơ ... À ... Haha, không nóng lắm.” Lý Tinh Ngải xấu hổ cười vài tiếng,

giơ tay sờ sờ mái tóc ngắn.

Hôm qua đột nhiên cô sinh ra ý nghĩ cắt tóc, coi như là đổi gió, vĩnh biệt với bản thân lúc trước. Vậy nên buổi chiều cô ‘mạo hiểm’ đi đường tắt, chạy ngang qua quán bar, đến tiệm làm tóc, cắt mái tóc dài ngang lưng ngắn thành tóc quả lê.

Chỉ có điều, khi cô cắt xong thì mới ngộ ra là mình thật sự đã quá kích động rồi! Lẽ ra là phải đợi dấu hôn hoàn toàn biến mất rồi mới cắt, bây giờ cắt rồi, ngộ nhờ kem che khuyết điểm bị ‘lỗi chùy’* thì phải làm sao bây giờ?

(*) ‘Lỗi chùy’ là một từ bắt nguồn từ vùng Giang Nam. Ý chỉ sự sai lầm hoặc phạm sai lầm mà bị phát hiện. Vd như ca sĩ lên sân khấu hát nhép mà bị phát hiện thì gọi là lỗi chùy. -__-

Vì vậy, sau 10 phút vò đầu bứt óc, cuối cùng cô quyết định dùng khăn quàng để ‘cứu viện’.

Chỉ là, tuy trong hội trường có bật điều hòa, nhiệt độ mát mẻ dễ chịu, thế nhưng bên ngoài nắng tháng 8 chói chang, thời tiết như vậy mà còn quàng khăn lên cổ, thật sự là dày dạn.

Đợi mòn mỏi mới đến lúc hội trường hội phụ huynh phát biểu xong, sau đó đến lượt ba giáo viên mới nhậm chức lên giới thiệu, lúc thầy hiệu trưởng tuyên bố buổi họp kết thúc. Lý Tinh Ngải vẫn ngồi nguyên trên ghế, chờ các thầy cô giáo ra gần hết rồi mới cầm bình nước, chậm rãi bước ra.

Vừa mới bước ra khỏi hội trường mát mẻ dễ chịu, cô lập tức bị nắng nóng bên ngoài làm cho choáng váng, lui về sau một bước, lại không cẩn thận đụng vào người khác.

“A, thật xin lỗi... Ồ, hả...” Vừa quay đầu lại để nhìn người mà mình vừa đụng phải. Lý Tinh Ngải lập tức lui về sau mấy bước, chân trái đạp lên chân

phải, lúc cái mông sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất thì đối phương lại vươn tay kéo lấy cánh tay của cô.

Là anh ta! Cái người đàn ông mà cô vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp lại!

Sao anh ta lại ở đây? Chẳng lẽ anh ta là thầy giáo ở trường này? Không, không thể nào?

Lý Tinh Ngải biết vẻ mặt của mình bây giờ nhất định là đáng sợ giống như đang đeo mặt nạ quỷ vậy.

“Cô không sao chứ?” Anh hỏi, sau khi xác định cô đã đứng vững thì lập tức buông tay cô ra, thái độ vừa thân thiện vừa có chừng mực, lại có chút lạnh nhạt, giống như là lần đầu tiên gặp người lạ.

“Không, không có việc gì.” Lý Tinh Ngải chưa hồi hồn, vẫn lui về phía sau vài bước, trong khoảng thời gian ngắn, cô vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

Cô vốn nghĩ là anh ta sẽ bám lấy cô không tha, kéo cô đến nơi vắng vẻ, sau đó báo thù chuyện lần trước, bởi vì cô muốn bỏ trốn mà làm anh ta bị thương, không ngờ rằng anh ta lại đơn giản mà buông tay cô ra...

Chẳng lẽ, cô nhận lầm người sao?

Lý Tinh Ngải nhanh chóng liếc về phía đuôi mắt trái của anh, nốt ruồi màu nâu nho nhỏ khiến cô xác định rõ là mình không nhận lầm người.

Hay là... Anh ta không nhận ra cô?

Chắc là như vậy phải không?

“Thầy Thiệu, có chuyện gì vậy?” Đồng Hoan đi theo sau anh, suýt chút nữa thì ập vào lưng anh, lúc trông thấy Lý Tinh Ngải thì hơi ngẩn ra, rồi lại

ngiên đầu ngẫm nghĩ, sau đó lập tức nở nụ cười: “A, cô là giáo viên mới vừa lên trên bục phát biểu.”

“A, đúng vậy, xin chào, tôi là Lý Tinh Ngải.”

“Xin chào, tôi là Đồng Hoan, còn đây là Thiệu Hoa Khiêm, là thầy giáo mỹ thuật.” Đồng Hoan thân thiện bắt tay với cô, lại nhạy cảm phát hiện, trừ mình ra thì hai người này có chút khác thường. Đôi mắt nhìn từ người này sang người kia, trông thấy Thiệu Hoa Khiêm nhìn Lý Tinh Ngải không hề chớp mắt, mà vẻ mặt của Lý Tinh Ngải thì vô cùng dè dặt, cô không khỏi tò mò hỏi: “Hai người ... biết nhau à?”

Lý Tinh Ngải vẫn chưa biết trả lời thế nào thì Thiệu Hoa Khiêm đã khua tay.

“Tôi còn đang nghĩ, sao cô ấy lại quen như vậy, thì ra là người vừa nãy lên bục giới thiệu.” Vẻ mặt của anh như vừa nhớ ra.

“Thầy Thiệu, ba tiếng trước thì không nói, nhưng ít ra anh cũng nên dành ra vài phút để nghe giáo viên mới giới thiệu một chút chứ, đã ba năm rồi trường của chúng ta không có giáo viên mới, năm nay mới có được ba người, ít nhiều gì cũng phải cho người ta một chút mặt mũi chứ.” Đồng Hoan lắc đầu, thở dài.

“Em cũng không phải là không biết, ba tiếng đồng hồ đó đặc sắc cỡ nào, ngay cả con sâu ngủ cũng không nhịn được mà bò ra nghe cùng, đuổi cũng không đi, tôi cũng rất bất đắc dĩ.” Thiệu Hoa Khiêm nhún nhún vai, quay sang nhìn Lý Tinh Ngải, nở nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời: “Cô giáo Lý, thật xin lỗi, tôi không cố ý ngủ gật lúc cô lên giới thiệu, cô đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân, tha lỗi cho tôi nhé.”

“Không sao không sao.” Lý Tinh Ngải lắc tay khí thế. Vậy nghĩa là anh ta

không nhớ cô? Bởi vì cô cắt tóc ngắn sao? Thật tốt quá! Quả nhiên cắt tóc là đúng!

“Nhưng mà...” Thiệu Hoa Khiêm gãi gãi cằm, nhìn khuôn mặt tròn tròn trước mắt: “Cô trông quen quen, hình như là tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải?”

Lý Tinh Ngải sợ tới mức suýt chút nữa thì nhảy lên ba mét.

“Không không không, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau!” Vậy nên anh không cần phải suy nghĩ, chúng ta chỉ mới gặp lần đầu tiên thôi!

“Ồ? Vậy sao?”

“Đúng vậy! Cái này ... xin phép hai người, tôi có việc gấp, tôi đi trước đây!”

Đồng Hoan nhìn bóng lưng của Tinh Ngải giống như là đang chạy nạn, khuôn mặt lớn cỡ lòng bàn tay cười như có như không.

“Hai người thật sự không biết nhau sao?” Cô rất hoài nghi.

“Cô ấy nói không biết thì tức là không biết thôi.” Thiệu Hoa Khiêm hé môi, để lộ ra hàm răng trắng tinh, ánh mắt vẫn dõi theo bóng lưng của Lý Tinh Ngải. Mãi đến khi không còn trông thấy cô nữa, thế nhưng anh vẫn không nỡ thu lại tầm mắt.

Vậy tức là có quen biết sao? Đồng Hoan thầm nói trong lòng, thấy ánh mắt của Thiệu Hoa Khiêm vẫn dừng ở nơi Lý Tinh Ngải biến mất, trong lòng có chút cảm xúc không rõ.

“Đồng Hoan, em có cảm thấy cô ấy rất thú vị hay không?” Nhớ lại dáng vẻ suýt chút nữa thì nhảy dựng của cô, Thiệu Hoa Khiêm khẽ cười rộ lên.

“Nhàm chán!” Đồng Hoan liếc anh một cái, khẽ hừ một tiếng.

“Vậy à?” Thiệu Hoa Khiêm lại bật cười thêm hai tiếng, cũng không thèm để ý đến phản ứng của Đồng Hoan, anh cup mắt, khóe môi vẫn cong lên như cũ.

Tuy biết Thiệu Hoa Khiêm không nhớ rõ cô là ai, thế nhưng trong lòng Lý Tinh Ngải vẫn thấp thỏm không yên, cố gắng tự an ủi bản thân rằng mình là giáo viên văn, anh ta là giáo viên mỹ thuật, hai người không liên quan đến nhau. Vậy nên rõ ràng là số lần chạm mặt nhau trong trường hẳn là phải đếm trên đầu ngón tay. Ấy mà sự kỳ diệu của vận mệnh lại xảy ra trên người cô — cái người mà bình thường cô chỉ sợ tránh còn không kịp, vậy mà lại xui xẻo gặp phải anh.

Cô dạy bốn lớp của năm nhất, Thiệu Hoa Khiêm cũng nhận cùng lớp với cô, càng thê thảm hơn chính là, lúc cô có hai tiết dạy văn ở lớp này thì anh cũng có hai tiết dạy mỹ thuật ở lớp bên cạnh. Mỗi lần tan học ra khỏi lớp thì anh vẫn cứ xuất hiện ở trên hành lang, kết quả là thường xuyên xuất hiện tình huống chán ghét cô bắt buộc phải cùng anh ta trở về văn phòng giáo viên.

Nếu chỉ có 1 tiết duy nhất, mặc dù anh sẽ không xuất hiện ở lớp bên cạnh, nhưng miễn là cô nhìn qua phòng học hướng đối diện, chắc chắn sẽ thấy anh, chỉ cần tầm mắt bọn họ giao nhau, anh liền lập tức tươi cười gật đầu chào hỏi cô.

Nụ cười này rõ ràng hòa ái dễ gần, nhưng bởi vì ảnh hưởng của tâm lý, nên ở trong mắt Lý Tinh Ngải nó vô cùng xảo trá, khiến da đầu cô run lên từng đợt.

Số mạng trâu cọt con người mà!

Lý Tinh Ngải thật sự khóc không ra nước mắt, cảm giác tinh thần của mình mỗi ngày đều căng thẳng, lo sợ vì anh ta, sợ vào một ngày nào đó anh

ta chợt "Thông suốt" nhớ tới mình là ai. Thầm nghĩ, không phải anh ta đã nói "Trông cô quen quen" rồi đó ư? Làm sao cô có thể yên tâm cơ chứ!

Chỉ là, thời gian lo lắng đề phòng ấy cũng không duy trì được lâu. Hai tuần sau ngày tựu trường, kết thúc hai tiết học vào chiều thứ ba, Lý Tinh Ngải rời khỏi phòng học, Thiệu Hoa Khiêm tình cờ xuất hiện ở bên cạnh cô. Hơn nữa còn vô cùng có khí phách đàn ông thay cô cầm bớt cái micrô, cô khéo léo từ chối ý tốt của anh ta nhưng vẫn không được, hu.

Lý Tinh Ngải cam chịu số phận cách anh ta nửa bả vai, duy trì trạng thái im lặng suốt đường đi, cho đến khi hai người đã cách xa sân tập thể dục, đi trên hành lang dài hướng về phía văn phòng, Thiệu Hoa Khiêm chợt u buồn mở miệng.

"Cô Lý, không biết nói với cô chuyện này có thích hợp không? Tháng trước ở thành phố Đào Viên tôi có gặp một cô gái khiến cho tim tôi đập loạn nhịp nhưng cũng cực kì tức giận."

Giọng nói của anh ta rất nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai Lý Tinh Ngải không khác gì sấm sét giữa trời quang, đánh cho đầu óc cô choáng váng, trái tim bắt đầu đập thành thạch, lông tơ dựng đứng lên, trong lòng lo lắng giống như treo ngược mười lăm thùng nước.

"Ừ, thì ra là vậy à? Tại sao thích mà lại cực kì tức giận?" Vì sao bỗng nhiên hỏi những lời này? Chẳng lẽ anh ta đã bắt đầu nghi ngờ cô, vì vậy mới quanh co dò hỏi sao?

"Cô Lý, xin lỗi, loại chuyện như vậy rất khó để nói rõ." Thiệu Hoa Khiêm nở nụ cười áy náy, "Tôi chỉ có thể nói cho cô biết, cô gái mà tôi chạm mặt, tình huống cũng giống như câu truyện cổ tích Hoàng tử gặp phải cô bé lọ lem. Cô bé lọ lem lưu lại kí ức tốt đẹp cho Hoàng tử, sau đó biến mất. Mà cô gái kia sau khi để lại một hồi ức tốt đẹp cho tôi, cũng giống như cô bé lọ lem

đó chạy trốn khỏi tôi."

"Anh. Có thể đi tìm cô ấy mà." Lý Tinh Ngải trộm liếc nhìn anh, phát hiện vẻ mặt cô đơn của anh, không hề có dáng vẻ "Uy hiếp", tâm trạng vốn đang khân trương mới từ từ tỉnh táo lại.

"Tôi rất muốn, nhưng không có biện pháp. Hoàng tử có được chiếc giày thủy tinh của cô bé lọ lem, nhưng tôi thì không. Cho dù có, biến người mênh mông, cũng không biết tìm từ đâu? Thực ra, sau hôm cô ấy trốn tôi, tôi đã liên tục đảo quanh chỗ mình từng gặp cô ấy hết mấy ngày, nhưng vẫn không thấy. Mặc dù gặp gỡ ở thành phố Đào Viên, nhưng nói không chừng cô ấy là người từ thành phố khác đến, đã sớm trở lại nơi thuộc về cô ấy. Đài Loan nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm người cũng không dễ dàng gì!" Anh khẽ than thở.

Anh ta nói như vậy, chứng tỏ anh ta thật sự không biết nữ chính đó chính là cô đúng không?

Ồ ồ ồ, vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!

Lý Tinh Ngải vô cùng vui vẻ, đóa hoa nhỏ nở rộ mãnh liệt ở trong lòng, hơn nữa còn xoay tròn vui vẻ.

Thiệu Hoa Khiêm thấy cô muốn cười, rồi lại cực lực cắn môi kiềm chế dáng vẻ ngốc nghếch đó, mí mắt hơi rũ xuống, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch một cái, "Hazi, trải qua chuyện này, tôi bỗng nhiên cảm thấy đời người giống như hoa Quỳnh, nhanh chóng và ngắn ngủi, chỉ có thể hồi tưởng. Xin lỗi, cô Lý, khiến cô phải nghe tôi tâm sự rồi, chẳng qua chuyện này nếu giữ ở trong lòng sẽ rất ngọt ngào, cho nên tôi."

"Oh, không sao không sao." Lý Tinh Ngải cố gắng đè nén không để cho khóe miệng mình nhếch lên. Suy cho cùng người ta cũng đang tâm sự, vậy

nên không thể cười lung tung được. Cho dù có vui vẻ khi biết anh ta thật sự không biết mình chính là nữ chính, thì cũng phải kiềm chế chờ về đến văn phòng rồi hãy lên cười tiếp, ha ha ha.

"Cái đó. Khụ. Thầy Thiệu, anh cứ thả lỏng đi, cái gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, nếu anh và cô gái đó có duyên, cuối cùng sẽ gặp lại thôi." Cô rút ngắn khoảng cách giữa hai người, tâm tình vô cùng vui sướng vỗ vỗ bờ vai của anh.

"Cám ơn cô, cô Lý." Thiệu Hoa Khiêm lộ vẻ "Cô nói đúng" mỉm cười sáng khoái.

"Không cần nói cám ơn đâu, thầy Thiệu quá khách sáo rồi." Tôi mới phải là người cám ơn vì anh chịu tâm sự tôi nghe, để cho tôi xác định 100% anh thật sự đã quên tôi! Hiện tại, lòng cô tràn đầy vui mừng rất muốn chạy đến thung lũng hô to "Tôi đã thoát khỏi vận mệnh rồi"! Oh! Các tác giả ngôn tình, các vị luôn thích viết những tình tiết kịch tính khi nam chính nhận ra nữ chính. Bây giờ, tôi không hề trách các người viết linh tinh không phù hợp với thực tế, nói gạt độc giả lương thiện nữa, ha ha ha.

"À, đến văn phòng rồi, cám ơn anh đã giúp tôi cầm micro." Cô ngẩng mặt đón ánh nắng mặt trời chiếu xuống.

"Không có gì." Thiệu Hoa Khiêm duy trì nụ cười dịu dàng, sau khi nhìn cô vui vẻ nhún nhảy bước vào văn phòng, anh mới từ từ đi đến văn phòng thầy Nghệ Năng ở bên cạnh, lúc này khoe miệng nhếch lên một độ cong nhẹ mà cô không được thấy, càng ngày càng lớn hơn

Bởi vì xảy ra sự kiện “Tâm sự”, khiến Lý Tinh Ngải hoàn toàn tháo gỡ 100% phòng bị với Thiệu Hoa Khiêm, lúc đối mặt anh không còn dè chừng như chim sợ cành cong nữa, thời gian trò chuyện cùng anh dần dần tăng lên, đề tài cũng dần dần được mở rộng thêm.

Lý Tinh Ngải phát hiện Thiệu Hoa Khiêm người này thật ra rất hài hước, hay nói đùa, nói chuyện phiếm với anh ta rất vui vẻ.

Cô thừa nhận mình vốn là một người có suy nghĩ vô cùng "Nhảy", có khi đang nói A, cô có thể nhảy đến B, tán gẫu B, cô có thể kéo tới C, cộng thêm một chút ảo tưởng Thiên Mã Hành Không*, cùng với mình phát minh lý luận.

(*) Ý nói là suy nghĩ viễn vông ấy

Chẳng qua loại "Suy tư nhảy cóc" này, trừ phi đối mặt với bạn bè thân thiết, cô mới có thể thể hiện ra ngoài, trước mặt người nhà..., bạn bè bình thường..., đồng nghiệp..., thậm chí là bạn trai trước Lục Phong Quang. Chẳng biết vì sao theo bản năng cô sẽ giấu nó đi, trở thành một người "Đúng đắn nghiêm chỉnh".

Nhưng mà, rất kỳ lạ, Thiệu Hoa Khiêm lại bị cô mặc định gộp vào trong nhóm "Bạn thân" của mình, lúc trò chuyện với anh cô chẳng những không hề có quy củ ngược lại còn tự động biểu hiện ra. Hơn nữa anh cũng sẽ nhảy đồng nhảy tây cùng với cô, tranh luận lung tung, ngay cả bạn thân cũng không bằng. Đôi lúc còn bình luận những phát biểu kì quặc của cô, khiến cô sinh ra một loại cảm động Bá Nha gặp Chung Tử Kỳ.

Cứ như vậy, tình hữu nghị của bọn họ ngày một hài hòa và tốt đẹp hơn, mãi đến khi hết thời gian một tháng sau ngày Lý Tinh Ngải nhậm chức. Hôm nay, cô mới biết được —— thì ra anh ta không hề quên cô!

Hiện tại, bị khóa chặt ở trong phòng nghe nhìn tối tăm u ám, một nam một nữ bốn mắt nhìn nhau. Chàng trai vẫn ung dung, nhưng cô gái mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, sau lưng ướt nhẹp một mảng.

"Cô Lý, tôi đã cho em một tháng để chuẩn bị tâm lý rồi, bây giờ, cô bé lẹ lem dám bỏ trốn sau khi ân ái cùng hoàng tử, đã đến lúc cần phải đeo giày

thủy tinh để tinh ngộ rồi chứ nhỉ?" Thiệu Hoa Khiêm cười tíu mắt nói, cầm lên một nhúm tóc ngắn của cô thông thả vuốt ve, dùng đuôi tóc gãi gãi gương mặt cô.

"Cô bé lọ lem? Thầy Thiệu đang nói gì vậy?" Lý Tinh Ngải giả bộ ngu hỏi vặn lại, sau khi hiểu rõ thì ra trước đó anh ta toàn làm bộ ngu, nhin xuống ý định muốn nhào tới cắn anh ta, quần áo anh ta, giẫm vào nơi ấy của anh ta.

Với tình huống của bọn họ, sao có thể là cô bé lọ lem và hoàng tử cho được. Mà chính xác phải gọi là sói lớn và cô bé quàng khăn đỏ mới đúng chứ nhỉ? Anh ta nguy trang thành bà cụ, còn cô chính là cô bé quàng khăn đỏ đáng thương đó!

Cô nghiêng răng ken két.

"Ừm, em đang mắng lén tôi?" Anh kéo kéo lỗ tai, giống như nghiêng tai lắng nghe chuyện lạ.

Cơ thể Lý Tinh Ngải run lên, sự dũng cảm trong lòng và cái miệng tỉ lệ nghịch nhau, yếu ớt vội vàng cười theo.

"Sao, làm gì có chuyện đó? Thầy Thiệu, sao anh lại cho là như vậy?" Hai má Lý Tinh Ngải căng lên, cười ha hả nói, "Thầy Thiệu tìm tôi có chuyện gì không?"

"Tinh Ngải, em không nghe kỹ lời tôi nói, như vậy không tốt đâu." Thiệu Hoa Khiêm dịu dàng sờ đầu cô, sau đó dắt tay cô đi tới cạnh bàn giáo viên, đặt cô lên cái ghế dựa chân cao, thân thể kẹp ở giữa hai chân cô, lấy từ trong túi ra một chiếc cà vạt nam, ở trước mặt cô thông thả đưa qua đưa lại, "Em tốt nhất không nên manh động, nếu không."

"Nếu không, nếu không thì sao?" Lý Tinh Ngải tròn to mắt, nuốt nước miếng.

"Tôi gần đây bởi vì nổi tính tò mò, nên lật một vài quyển tiểu thuyết ngôn tình xem, sau đó vui mừng phát hiện các nam chính thường thích trói tay nữ chính vào cây cột hoặc trên ghế dựa."

Anh ta xác định thứ anh xem là tiểu thuyết ngôn tình, mà không phải tiểu thuyết SM* đó chứ?

(*) Bạo dâm

"Thầy Thiệu, có chuyện gì thì anh cứ nói, ngàn vạn lần không được nghĩ quẩn." Cô hoảng sợ trừng mắt nhìn cả vật trước chớp mũi, cơ thể liên tục lui về phía sau.

"Yên tâm, chỉ cần em an phận, tôi sẽ không trói em, dù sao tôi cũng không có sở thích SM." Anh đặt cả vật trên bàn giáo viên, ở chỗ tay có thể đụng đến, ý tứ uy hiếp hết sức rõ ràng, "Còn nữa, Tinh Ngải, thành thật mà nói, tôi rất không thích em gọi tôi là thầy Thiệu, dựa vào quan hệ của chúng ta, tôi nghĩ em có thể gọi tôi bằng tên cho thân mật."

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dáng vẻ dịu dàng làm cho cô ước mình là tiên nữ tinh linh trong phim hoạt hình chiếu trên TV, có thể hóa thành điểm sáng, sau đó dần dần biến mất.

"Này, như vậy không tốt lắm đâu? Cái đó. . . . Ách. . . . Nam nữ thụ thụ bất thân. . . . Một cô gái biết tuân thủ tốt quy cũ sẽ không thể tùy tiện kêu tên đàn ông. . . ."

"Nhưng một cô gái tốt sẽ không đi đến quán rượu một mình, ỷ vào mình say mà giở trò sỗ sàng với đàn ông. Sau đó lại âm ỉ muốn ân ái với anh ấy, hưởng thụ sự hầu hạ của anh ấy xong còn dùng “Tay không bạo trứng” người ta. Cuối cùng là không chịu trách nhiệm mà trốn mất." Mối mong của Thiệu Hoa Khiêm nhếch lên, lộ ra nụ cười khiến da đầu Lý Tinh Ngải tê rần, anh

đưa ngón trỏ ra thông thả đi tới đi lui trên mặt cô, chọc cho cô liên tiếp rụt cổ.

"Tôi không hiểu em nói gì?" Người đàn ông này rõ ràng đang mang thù! Nam tử hán đại trượng phu ai lại thù dai như vậy ——

Đối với chuyện "Tay không bạo trứng" này, không chỉ anh ta bị ảnh hưởng, sau chuyện đó cô cũng rất sầu não mà!

Phải biết rằng cô tốn rất nhiều ngày để ổn định lại tinh thần, không để cho mình mỗi lần nhìn thấy tay trái, sẽ nhớ đến cảm xúc khi bóp cái đó của anh ta.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cô tuyệt đối sẽ cẩn thận không để cho mình "Thất thường", dùng tay không bóp bộ phận quan trọng của anh ta dẫn đến cảnh ngộ lúng túng như bây giờ.

"Không dám thừa nhận?" Thấy cô trợn tròn mắt, sợ đến mức không dám nuốt nước miếng, bộ dạng đáng thương khiến tâm trạng Thiệu Hoa Khiêm vô cùng tốt. Ngón cái khê vuốt đôi môi đỏ mọng của cô, ý cười nơi đáy mắt càng lúc càng sâu, thậm chí ngay cả lông mi, mũi và miệng cũng bị bao phủ bởi một bầu không khí vui mừng. Hơn nữa không hề có ý tứ che đậy, ngay cả sự "Ngang ngược" được giấu kín trong một tháng vừa qua cũng được phơi bày ra.

Hòa nhã dễ gần? Hiền lành tốt bụng? Ha, đó là dùng cho người ngoài và học sinh, nhưng con thỏ nhỏ trước mắt này cũng không phải là người ngoài mà!

"Tôi cái gì cũng không biết á!" Lý Tinh Ngải liều mạng tránh né sự đụng chạm của anh ta, cảm giác được mùi vị khiến cô hoảng loạn lần nữa xuất hiện, lập tức trong đầu vang lên tiếng chuông cảnh báo "Nguy hiểm, mau rời khỏi". Nhưng mà rất lạ, các giác quan của cô lại giống như hoa Hướng

Dương nở rộ, lỗ chân lông dường như bung ra gấp đôi, tham lam hấp thu sự nồng nhiệt của anh, cô muốn kiềm chế nhưng vẫn không được.

Tại sao cơ thể của cô lại sinh ra phản ứng với anh ta như vậy? Lý trí của cô rõ ràng đang không ngừng hò hét mau rời xa anh ta mà!

"À, đúng rồi, cô gái tốt đó sau khi làm hại anh ấy xong còn để 3000 đồng ở trên bàn, cô ta coi anh ấy là trai bao sao? Hả?" Ngày đó anh phát hiện ba tờ tiền ở trên bàn, kèm theo tờ giấy với dòng chữ "Không hẹn gặp lại". Nếu không phải cô đã trốn, anh thật sự không biết mình sẽ để cô ở trên đùi để đánh mông hay ném cô xuống giường ra sức ăn thêm lần nữa.

Hiện tại ba tờ tiền mặt này vẫn còn nằm ở trong ví tiền của anh, về phần tờ giấy. . . . Sớm đã bị anh xé nát ném vào thùng rác rồi, cũng may là anh đã xé nó, nếu không có phải giống như cô viết, bọn họ sẽ không gặp lại nữa?

Ba tờ tiền ấy mới không phải tình phí, mà là tiền thuê phòng! Lý Tinh Ngải giận nhưng không dám nói gì chỉ có thể âm thầm bắt bẻ anh ta, vừa khóc không ra nước mắt vừa muốn nói gì đó để "Thoát tội". Chẳng qua, mặc dù Thiên Mã Hành Không của cô là hạng nhất, nhưng từ nhỏ đến lớn, cô là một đứa bé ngoan không biết nói dối. Hiện tại muốn cô nói dối, trong thời gian ngắn ngủi làm sao mà nghĩ ra được chứ? Chỉ có thể yếu ớt bịt lỗ tai liều chết giả bộ ngu, nhưng hình như anh ta không để mình chịu thua như vậy.

Thiệu Hoa Khiêm kéo hai tay đang bịt lỗ tai của cô xuống, môi sát lại gần tai cô.

"Tinh Ngải, thật ra tôi luôn cảm thấy không vui đối với chuyện em trốn thoát thành công, không ngừng oán trách bản thân vì sao lại để cho em chạy mất, cho dù lúc ấy có đau đi chăng nữa, thì cũng phải nắm chặt em mới đúng."

Lý Tinh Ngải nhắm chặt hai mắt, nhưng như thế vẫn không thể ngăn cản âm thanh của anh ta xâm nhập vào đầu.

"Hôm khai giảng, khi nhìn thấy em lên sân khấu tự giới thiệu mình, em không biết tôi vui biết bao nhiêu đâu, nếu không phải còn chút lý trí khiến tôi không chế được xúc động của mình, thì e rằng tôi đã sớm xông lên sân khấu để xác nhận em là thật hay do tôi tưởng tượng ra."

Ánh mắt anh khi đó cứ dán chặt vào bóng dáng cô, tựa như một con rắn nhìn chăm chú con mồi, mãi cho đến khi bài phát biểu kết thúc, trông thấy cô đứng dậy rời đi, anh lập tức bước tới gần cô, lẽ ra muốn trực tiếp túm cô đến một nơi hẻo lánh để "Tra hỏi", nhưng trong khoảnh khắc chạm vào cánh tay cô, anh chợt nghĩ lại —— nếu hai người đã cùng làm chung một nơi thì cô có muốn trốn cũng trốn không thoát, không bằng trước hết làm bộ như không biết, đợi một ngày nào đó anh nhất định sẽ tóm lại con thỏ nhỏ này ném vào góc tường, dọa cho cô sợ đến toàn thân run rẩy rồi từ từ nuốt vào bụng.

Về kế hoạch này, Thiệu Hoa Khiêm thật sự cảm thấy mình rất xấu tính, nhưng đối với cái người giở trò anh xong còn "Mang tội chạy trốn" này, bị anh trừng phạt một tí hằn là không sai chứ?

Nhìn cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng lại giấu không được sự khẩn trương, muốn giả bộ ngu, nhưng lại hoàn toàn thất bại, bộ dạng vừa ngốc vừa đáng yêu kia chính là sự bù đắp lớn cho sức chịu đựng của anh trong một tháng vừa qua.

"Mặc dù ngay từ đầu tôi cố ý làm bộ như không nhận ra em, nhưng em vẫn rất đề phòng tôi có đúng không? Chẳng qua "Chiến lược phá vỡ phòng bị" của tôi về sau xem ra đã tương đối thành công rồi."

Đó là cái chiến lược vớ vẩn gì thế..., hu.

"Tình Ngải ơi Tình Ngải, chẳng lẽ em cho rằng tôi thật sự đã quên người cùng tôi hô mưa gọi gió trong “Motor Hotel”, triền miên ân ái là em sao?" Giọng điệu của anh cực kỳ lười biếng, âm thanh lại thấp vừa trầm, trơn bóng như kẹo sữa mềm nhẹ nhàng trượt vào trong tai Lý Tình Ngải, "Dưới trời sao lá cây ngải cứu, đúng không? Ngày đó, lúc em ở trên sân khấu tự giới thiệu mình, vì sao không có nói như vậy nhỉ?"

Vì sao cô nói cho anh biết tên của mình? Hơn nữa còn giải thích những chữ đó viết như thế nào? Sau khi tỉnh lại chưa từng nghe thấy anh gọi tên của mình, cô còn tưởng rằng anh không biết họ tên cô là gì.

"Hazi, bây giờ em không chịu thừa nhận tôi, làm cho tôi thật sự rất đau lòng. Nhớ lại hôm đó, em nhiệt tình bầu vào vai tôi, vừa khóc yêu cầu tôi gọi tên em, vừa không ngừng muốn tôi dùng sức Nói nhỏ cho em biết, bởi vì âm thanh rên rỉ của em quá đáng yêu, tôi sợ sẽ không được nghe nữa, cho nên đã ghi âm lại." Ha ha ha.

Cái gì?

Ghi âm?!

"Anh. Biến thái!" Đôi mắt cô tròn to như chuông đồng.

Thiệu Hoa Khiêm nở nụ cười đắc ý, đối với sự chỉ trích của cô, bởi vì tâm tình vô cùng tốt nên không phản bác lại.

"Ha ha, chịu nhận rồi chứ gì? Em thật sự tưởng là tôi không nhận ra em sao? Hay cho rằng khi cắt bỏ tóc, tôi sẽ không nhận ra?" Anh kéo nhẹ mái tóc ngắn của cô, "Tuy rằng tóc dài bị cắt bỏ có chút đáng tiếc, nhưng tôi vẫn muốn nói, kiểu tóc này vô cùng hợp với em."

Mái tóc ngắn xõa tung hơi rối, kết hợp với giọng nói non nớt và gương mặt hồng hào của cô, khiến cho cô trông càng đáng yêu hơn.

Nhìn một chút, Thiệu Hoa Khiêm nhin không được chạm lên mặt cô, tiếp theo há mồm cắn nhẹ một cái lên gò má non mềm trước mặt, còn dùng đầu lưỡi liếm một chút.

Một tháng giả vờ này, mỗi lần nhìn thấy cô, anh đều phải đè nén kích động muốn cắn cô. Chẳng qua hậu quả của việc nhìn thấy nhưng lại không ăn được, hại anh mua một đồng ma tao* ăn cho đỡ thèm, bây giờ trong nhà còn một hộp lớn ma tao chờ anh thưởng thức đấy.

(*) bánh được làm từ nếp, vừa mềm vừa dẻo, là một món ăn truyền thống của Nhật Bản.

Lý Tinh Ngải kêu lên, gò má đỏ ửng, "Anh...anh thật sự có ghi âm?"

Thiệu Hoa Khiêm nháy mắt với cô mấy cái, móc chiếc điện thoại di động thông minh ra, ấn vài phím.

Một đoạn đối thoại nhẹ nhàng phát ra ——

Em xác định muốn lên giường với tôi?

Anh phiền thế? Muốn tôi nói mấy lần nữa đây? Lẽ mề như vậy rồi cuộc có phải là đàn ông không? Hay anh cũng ghét bỏ thân thể của tôi? Nó không đủ thu hút anh sao?

Không, tôi thích thân thể của em.

Không phải vậy! Nếu anh thích dáng người của tôi, vì sao không muốn ân ái với tôi? Tôi muốn chứng thật dáng người của tôi vẫn có thể lên giường cùng người khác cũng không được sao? Hả?

Lý Tinh Ngải nghe xong, sắc mặt trong nháy mắt đen một nửa, rồi cuộc đã hiểu nguyên nhân phát sinh tình một đêm ấy là gì rồi.

Vì để chứng minh đáng người của cô cũng có thể lên giường ư? Ông trời ạ, ngày đó cô bị làm sao vậy? Mất trí rồi sao? Cho dù vóc người có bị Lục Phong Quang khinh bỉ thì cũng đâu cần phải làm như vậy!

Thiệu Hoa Khiêm tắt đoạn ghi âm.

"Tôi thu đoạn ghi âm này là vì để bảo đảm an toàn cho mình, bây giờ lòng người hiểm ác, ai biết mình có phải là đối tượng tình một đêm của tiên nhân khiêu* hay không? Mặc dù John. John là ông chủ của quán bar, cậu ấy có thể chứng minh chuyện này cho tôi, nhưng vẫn nên cẩn thận tốt hơn." Nói anh âm hiểm hoặc lòng phùng bị quá nặng cũng không sao cả, người không vì mình, trời tru đất diệt mà!

(*) Người chuyên đi lừa tình á

Lý Tinh Ngải thở dài, hai vai sụp xuống.

Trông thấy cô thê thảm như vậy, lương tâm Thiệu Hoa Khiêm đột nhiên trời dậy, không biết là cố tình, hay tốt bụng thật, anh an ủi nói: "Được rồi, tôi thừa nhận trong lúc ân ái, vì bạn chiều theo ý em, cho nên không kịp thu lại khoảnh khắc em la hét đòi "Mạnh một chút, mạnh một chút", hoặc rên rỉ kêu to "Thật thoải mái, thật thoải mái" Như vậy em có thể yên tâm rồi chứ?"

"Anh còn nói! Còn nói!" Lý Tinh Ngải bùng nổ, vừa xấu hổ vừa lúng túng đánh về phía anh, đoạt lấy di động của anh, muốn thủ tiêu đoạn đối thoại. Chẳng qua thứ cho cô ngu muội, cô chỉ biết thao tác trên những chiếc điện thoại có bàn phím đơn giản, đối với loại điện thoại thông minh xa hoa này, cô hoàn toàn không biết!

Thiệu Hoa Khiêm cười lớn nhìn cô luống cuống tay chân tìm kiếm, mãi cho đến khi cô nhe răng trợn mắt xin anh "Chỉ bảo" làm sao để xóa nó, anh

mới chịu mở miệng hướng dẫn, "Ấn vào cái nút bên phải trên màn hình.
. Ấn tiếp vào nút bên trái một cái. Ấn thêm một cái nữa sẽ xóa.
Wow, Tinh Ngải giỏi quá, làm việc thật là nhanh!"

Anh chỉ kém chưa có vỗ tay khen cô quá lợi hại mà thôi.

Lý Tinh Ngải tức giận lườm anh một cái, nhét trả lại điện thoại di động cho anh, ôm đầu buồn rầu.

Bây giờ thì ổn rồi, tiếp tục trốn tránh sẽ chỉ làm mình càng thêm khó xử, huống chi sau này bọn họ thỉnh thoảng có gặp nhau thì cũng là quan hệ đồng nghiệp, trừ phi cô vứt bỏ công việc mà mình phải cố gắng nhiều năm mới giành được. Nhưng, nếu như cô bị buộc phải chấp tay nhường lại vị trí mà cô đã chịu bao nhiêu cực khổ để vượt qua 200 người ứng cử, thật vất vả mới giành được thì sao đây?

Không, nhưng, có thể

Cô không còn đường lui nữa rồi, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nhìn thẳng vào nó thôi, chỉ là cô vẫn còn tức giận thời gian trước anh giả vờ giả vịt với mình.

"Rõ ràng còn nhớ tôi, lại làm bộ như không biết trêu chọc tôi, anh là một tên Đại Ma Vương hèn hạ đạo đức giả!" Giống y như tên Đại Ma Vương trong trò chơi điện tử RPG cô chơi lúc trước, hẳn ta có rất nhiều mưu kế, liên tục tung quả mìn lửa được nhân vật chính xoay lòng vòng. Còn cô vậy mà lại bị sự dịu dàng giả tạo của anh lừa gạt, cho rằng anh là một người hòa ái dễ gần. Hu, cô đúng là ngốc mà!

"Vì sao anh không buông tha cho tôi?" Cô buồn bã hỏi.

Sau một đêm kích tình, không phải bọn đàn ông đều sợ sẽ bị người ấy quần lấy đòi vàng bạc châu báu nên vội vàng phải mộng bỏ trốn sao? Hơn

nữa, cô tự biết mình không phải là mỹ nữ, cả thân hình lẫn tướng mạo không có gì đáng giá để anh quyến luyến. Vì sao anh không học theo những tên đó phũm lòng chạy lấy người? Cô cũng sẽ không mắng anh không chịu trách nhiệm.

"Bởi vì." Thiệu Hoa Khiêm xem cô giống như một con mèo nhỏ, vừa gãi cằm vừa vỗ đầu cô, "Về mặt em rõ ràng đang rất sợ, nhưng lại bướng bỉnh nhìn thẳng vào mắt tôi, giống như con thằn lằn dán chặt vách tường, rồi lại giống như con mèo nhỏ cao ngạo hất cằm, sự đối lập đó khiến tôi cảm thấy em rất thú vị, sau đó còn giống như một cô học sinh nhỏ ngốc nghếch lấy tình tiết kịch tính trong tiểu thuyết ngôn tình ra khoe,. Cộng thêm một tháng này chung đụng cùng nhau, Thiên Mã Hành Không của em khiến tôi càng thêm hứng thú với em."

"Anh thích trêu chọc tôi đến vậy à!" Quá đáng!

Thiệu Hoa Khiêm cười to, nhìn đáng vẻ ai oán của cô, một câu nói không kịp suy nghĩ thốt lên ——

"Tình Ngải, làm bạn gái tôi nhé!

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lời này vừa thốt ra, không chỉ Lý Tinh Ngải, ngay cả bản thân Thiệu Hoa Khiêm cũng giật mình.

Chẳng qua, anh chỉ lãng phí vài giây suy tư, phát hiện mình chả hề chống lại hoặc phản đối đề nghị này, lập tức vui vẻ khi chuyện đã thành công.

Lâu lắm rồi anh chưa gặp được cô gái nào khiến anh cả "Thể xác và tinh thần" vui vẻ như vậy, sống đến từng tuổi này, anh đã không còn là một đứa con trai hơi hợt đối với chuyện tình cảm, không hiểu loại rung động đó đại biểu cho điều gì, hoặc rõ ràng có cảm giác, lại cứng cổ không chịu nhận, liều chết lãng phí thời gian, đây không phải là chuyện mà người đàn ông trưởng thành nên làm.

Chỉ là.

Ngón trỏ Thiệu Hoa Khiêm cong lên gõ xuống trán Lý Tinh ngải một cái.

"Nét mặt của em như vậy là sao đây hả?" Nhưng lại thể hiện dáng vẻ "Đại ca, anh đang nói giỡn sao", thật là quá đáng, đề nghị của anh khó tin đến như thế sao?

"Thật xin lỗi, anh có thể lặp lại lần nữa không?" Vừa rồi nhất định là cô lãng tai nghe lắm rồi!

"Làm bạn gái của tôi." Anh hào phóng nhắc lại lần thứ hai.

"Chuyện này không buồn cười chút nào." Lý Tinh Ngải dùng ánh mắt không thể tin nhìn anh, theo bản năng kháng cự lời đề nghị này.

"Tôi giống như đang nói giỡn sao?"

"Giống." Nếu không phải nói giỡn, chẳng lẽ là. . . . Vì báo thù "Chỗ ấy" bị bóp đau, cho nên mới muốn cô làm bạn gái, sau đó tại thời điểm chín muồi, sẽ tàn nhẫn vứt bỏ cô?

"Tinh Ngải, loại chuyện như vậy nói giỡn sẽ không có lợi gì." Thấy cô khẽ nhú mày, cùng với nét mặt đăm chiêu, trải qua một tháng tiếp xúc. Thiệu Hoa Khiêm vô cùng rõ ràng cô lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi. Hơn nữa kì lạ ở chỗ, anh thế nhưng có thể đoán được nội dung tưởng tượng của cô.

"Xin em lập tức ngừng Thiên Mã Hành Không ngay. Chẳng lẽ em đang nghĩ, tôi có lẽ vì báo thù, mới muốn em làm bạn gái, chờ đến khi nắm được trong tay, sẽ tàn nhẫn bỏ rơi em?"

Lý Tinh Ngải hé nửa miệng nói, "Anh có Độc Tâm Thuật*?"

(*) Ý nói có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác.

Nếu không làm sao anh ta biết cô đang nghĩ gì?

Thiệu Hoa Khiêm buồn cười, quả nhiên bị anh đoán trúng! Thiệt là, không biết như vậy là tốt hay xấu? Anh, một đấng mày râu, vậy mà có thể đoán ra tâm tư tình cảm của thiếu nữ.

Anh lại dí cái trán cô lần nữa.

"Lẽ nào em không biết, kỹ năng cần thiết của Đại Ma Vương chính là Độc Tâm Thuật?" Nói xong, Thiệu Hoa Khiêm không nhịn được "Phốc" cười một tiếng.

Còn Đại Ma Vương nữa chứ, không hồ là cô, lại có thể nghĩ đến biệt danh này. Chỉ là, Đại Ma Vương ba chữ này nghe qua rất uy phong凛冽, anh thích, nên không khách sáo nhận lấy!

"Tình Ngải, trong đầu em toàn là những trò chơi vừa nhàm chán vừa ngây thơ, phần lớn đều xuất hiện trong tiểu thuyết hoặc các bộ phim máu chó, nếu không may xuất hiện trong hiện thực, người giở trò tám phần là đứa nhỏ chưa trưởng thành, hiểu không?" Mà anh là một người đàn ông tốt đã trưởng thành, thông minh và giáo hoạt, đừng chụp mũ anh giống như tiểu quỷ không biết gì.

Lý Tình Ngải ôm trán, "Nói tóm lại vì sao anh muốn tôi làm bạn gái của anh?" Không phải nói đùa cũng không phải báo thù, vậy rốt cuộc lý do của anh ta là gì? Mà cô lại không có chỗ đáng giá khiến anh ta để ý.

Thiệu Hoa Khiêm liếc mắt nhếch môi, nghiêng người về phía cô, "Em muốn nghe lý do về mặt tâm hồn hay hình thể?"

"Muốn cả hai." Có gì khác biệt sao?

"Mặt tâm hồn vừa rồi đã nói qua, em khiến tôi cảm thấy thú vị, những ngày tiếp xúc với em, quả thật rất vui vẻ. Về phần thân thể." Anh im lặng một lúc, đôi môi áp vào bên tai cô, nói nhỏ, "Bởi vì cơ thể của em ăn rất ngon, khiến tôi muốn ăn thêm lần nữa, muốn mỗi ngày đều được hưởng thụ cảm giác một ngụm xâm nhập sâu vào địa đạo, một ngụm, một ngụm, một ngụm chậm rãi thăm dò em."

Cho nên cách tốt nhất chính là tự mình chiếm lấy, bất cứ lúc nào cũng có thể trêu đùa, bất cứ lúc nào cũng có thể mở bao bì ăn cô sạch sẽ.

Đúng rồi, để anh nhớ lại xem cảm giác ăn cô có vị gì nhỉ—— bánh bao vừa thơm mùi sữa vừa co giãn trong miệng, anh vui vẻ nhắm nháp bữa sáng

của mình.

Ăn, còn muốn ăn nữa? Vừa xâm nhập sâu lại vừa thăm dò?

Cho tới bây giờ chưa Lý Tinh Ngải chưa từng nghe thấy ý tứ mập mờ mang tính tình dục như thế này, khuôn mặt ngay lập tức đỏ ửng..

"Nói bậy!" Cô nũng nịu.

"Có phải nói bậy hay không, chờ sau khi chúng ta qua lại, em sẽ biết." Anh nói.

"Anh." Lý Tinh Ngải hình như nhận ra anh đang nghiêm túc, lúng túng căn môi vắn lông mày, "Tôi rất mập."

"Mập?" Thiệu Hoa Khiêm nhướn mi, dường như đang cân đo đong đếm hai cánh tay núc ních thịt của cô, rồi lại bóp nắn khuôn mặt cô, "Vậy sao? Tôi không cảm thấy vậy."

"Tôi cao 1m67, nặng. 62 kg, cũng sắp quá trọng lượng rồi!" Căn cứ vào chỉ số BMI, chỉ cần cô ăn thêm vài bữa nữa, chắc chắn sẽ vượt tiêu chuẩn mất thôi.

"Là "Sắp", chứ không phải "Đã", ba chữ và hai chữ có sự khác biệt rất lớn." Anh xoa cằm, "Từ nhỏ em đã tròn trịa như vậy?"

"Làm gì có!" Lý Tinh Ngải kích động phản bác, "Trước năm hai mươi lăm tuổi tôi chỉ có 51kg thôi, sau đó bước vào năm hai mươi sáu, vì cả ngày ngồi ở trước bàn nên mới thành ra như vậy."

25, con số thật đáng ghét!

"Được rồi, mặc kệ ra sao, đáng người như vậy đã nói mình mập, vậy thì những nữ thần thường xuyên xuất hiện trong tranh phương Tây không phải là

quá mập hay sao? Tinh Ngải, biểu tượng của cái đẹp không thể so sánh với tình yêu được, chẳng phải dáng người của nữ thần Tây Âu cũng rất đẹp đấy ư!"

Được rồi, chỉ có thể nói vị chuyên gia mỹ thuật tao hình trước mắt này có ánh mắt đánh giá mập ốm "vô cùng nghệ thuật"... Có phải ánh mắt của tất cả chuyên gia mỹ thuật tao hình đều như vậy không? Hay chỉ có anh là ngoại lệ?

"Tôi hai mươi chín tuổi rồi." Đàn ông đều thích các cô gái nhỏ tuổi xinh đẹp, cô đã già.

"Tôi ba mươi hai tuổi." Không tệ, bọn họ kém nhau ba tuổi, vừa vặn tốt.

"Tôi không thích trang điểm, không thích dạo phố, không biết nấu ăn, cả ngày ở nhà làm trạch nữ, vừa nhìn thấy sách sẽ quên mất sự tồn tại của người khác, còn có ——" Cô cong ngón tay lên tỉ mỉ đếm từng cái.

Thiệu Hoa Khiêm giữ tay cô lại, cắt đứt sự thao thao bất tuyệt của cô, "Tinh Ngải, những thứ đó không phải là vấn đề, cho dù em có lấy những lời khó nghe mà bạn trai trước đã nói lúc chia tay nói lại cho tôi nghe, tôi cũng sẽ không lùi bước, thay đổi tâm ý."

Anh dừng một chút, bàn tay to nâng mặt cô lên, tiến tới gần, giả bộ hung ác hỏi: "Nói! Rốt cuộc vì lý do gì, khiến em không chịu chấp nhận tình cảm của tôi?"

Lý Tinh Ngải nghe vậy, sững sờ một hồi lâu, mắt rũ xuống, vai càng rụt hơn, giống như một cô gái nhỏ bất lực chịu trận.

"Tinh Ngải?" Chứng kiến bộ dáng cô yếu ớt như vậy, trong lòng Thiệu Hoa Khiêm trái chột dăng lên sự không nỡ. Sờ đầu cô, sau đó đưa tay ôm cô vào trong ngực, dùng cơ thể cường tráng cản nuốt sự yếu ớt của cô.

Lý Tinh Ngải kêu một tiếng, giấy giữa muốn tách ra, nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại không chịu, kéo tay cô vòng qua, ngang ngược muốn cô ôm lấy bờ eo rộng lớn của anh.

Đúng lúc hiện tại là giờ tan trường, sân thể dục và trên hành lang tràn ngập tiếng ồn, tiếng cười đùa vang lên không ngớt, khiến cho sân trường cực kỳ vui vẻ. Nhưng chút ít náo nhiệt này dường như bị bốn bức tường trắng trong phòng nghe nhìn hấp thu, khiến cho cả căn phòng học lớn vài chục mét vuông, mang theo mùi hương thoang thoảng đặc biệt của cung điện, bao phủ cả một phòng trong sự yên lặng dịu dàng.

Ánh chiều tà cẩn thận xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ, dịu dàng chiếu vào hai người đang ôm nhau, phủ lên người bọn họ một tầng ánh sáng vàng óng rực rỡ.

Có lẽ, bởi vì không khí như vậy, có lẽ, bởi vì cái ôm nóng rực và mạnh mẽ của Thiệu Hoa Khiêm, cùng với hơi thở nam tính trên người anh khiến Lý Tinh Ngải cảm thấy vô cùng an tâm. Cô dần dần thôi giấy giữa, mười ngón tay chặt nít lấy áo anh, im lặng đếm nhịp tim bình ổn của anh.

"Tôi. Không muốn trở thành bạn gái của bất kì người nào nữa, không muốn yêu thêm lần nữa." Rất lâu sau, cô nhẹ nhàng mở miệng, nói ra sự băn khoăn trong lòng mà ngay cả bạn bè cũng chưa từng được cô chia sẻ. Cô không biết tại sao mình phải nói cho anh biết, nhưng sự mệt mỏi không hề báo trước từng bước gặm nhấm cô, khiến cô không muốn suy nghĩ xa thêm và cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu.

"Tại sao?" Cô như vậy là vì vẫn còn yêu bạn trai trước ư? Yêu đến mức không muốn tiếp nhận tình cảm những người khác? Ý nghĩ này khiến anh không khỏi có chút ghen, bàn tay vốn đang vuốt ve sống lưng cô cũng theo đó mà dừng lại, vô cùng không thích sự phỏng đoán này.

"Tôi không có cam đảm để yêu, cũng không có can đảm để tin tưởng vào một nữa còn lại." Cô nở một nụ cười đầy chua xót, "Tôi luôn cảm thấy trước kia mình rất may mắn, có thể gặp được anh ta, hơn nữa còn hẹn hò được một quãng thời gian dài như vậy. Tôi cho rằng đối tượng mình sẽ gắn bó cả quãng đời còn lại là anh ta. Tôi vẫn luôn tin tưởng như vậy, nào ngờ..."

Mười ngón tay Lý Tinh Ngải bấu chặt vào áo anh hơn, hàm răng cắn chặt môi dưới im lặng hồi lâu, nhớ lại tình cảnh ngày đó, tim lập tức đau.

Thiệu Hoa Khiêm cũng không thúc giục cô, kiên nhẫn chờ đợi, bàn tay to lại bắt đầu xoa nhẹ sống lưng cô.

"Hôm đó tôi đi tìm anh ta, phát hiện anh ta ôm một cô gái trần truồng ngủ ở trên giường, đúng lúc anh ta thức dậy nhìn thấy tôi, vội vàng kéo tôi đến cửa ngõ. Tôi hỏi anh ta nguyên nhân, vậy mà anh ta lại chửi tôi một trận, những lí do trước kia khiến anh ta yêu thích tôi, ngày hôm đó toàn bộ đều biến thành cớ để chia tay, anh ta còn nói tôi đã mập như vậy rồi, không lo giảm cân, Hại anh ta bắt đầu bị bạn bè cười nhạo vì không mang theo bạn gái ra ngoài... Nghiêm trọng chính là, tôi không có cách nào trả treo lại anh ta, thậm chí cảm thấy anh ta nói không sai." Cô cười khẽ, tiếng cười đầy vẻ đau thương.

"Tinh Ngải thật đáng thương." Thiệu Hoa Khiêm đau lòng hôn lên tóc cô, rốt cuộc cũng hiểu rõ nguyên nhân khiến cô không muốn yêu.

Cô bị đả kích, mất hết lòng tự tin, luôn đắm chìm trong sự do dự và nghi ngờ về chính bản thân của mình.

Đây là mùi vị thất tình mà ai cũng sẽ được nếm thử, bất kể nam nữ, bất kể bị phụ mấy lần thì vẫn giống nhau cả thôi, sẽ luôn hoài nghi giá trị chính mình, nghiêm trọng một chút thậm chí còn chán ghét sự tồn tại của bản thân.

Có người nói, sự gan dạ và tuổi tác tỉ lệ nghịch nhau, tuổi càng lớn càng nhát gan, càng sẽ bởi vì sợ bị tổn thương mà chùn bước. Và cô gái trước mặt anh chính là một ví dụ, do sợ bị tổn thương lần nữa, mà không muốn tìm lại sự can đảm cho mình, không muốn nắm bắt hạnh phúc.

Cho dù phải hao tổn tâm trí, anh cũng sẽ không bởi vì cô từng bị tổn thương mà buông tay cô, không muốn làm một người đàn ông tốt sống uổng phí thời gian, yên lặng bảo vệ ở một bên chờ đợi ngày cô hồi phục. Nên làm thế nào cho phải đây? Suy tính kĩ một chút mới được.

"Cho nên tôi nghĩ, anh có thể tìm được cô gái tốt hơn tôi."

Thực ra Lý Tinh Ngải nói một chuỗi rất dài, nhưng Thiệu Hoa Khiêm chỉ bắt được đoạn ngắn cuối cùng này, nhưng không vấn đề gì, dù sao những thứ kia tuyệt đối cũng không phải là chuyện quan trọng.

Thiệu Hoa Khiêm nghĩ xong, lại suy xét tiếp tới "Phương châm tác chiến".

Một lúc sau, anh từ từ buông cô ra, giọng nói chứa ngụ ý.

"Đã như vậy, tôi biết rồi."

Mất cái ôm ấm áp, lòng Lý Tinh Ngải thoáng mất mát, nhưng cô lập tức thúc đẩy mặt tiêu cực của mình ra, cắn bản thân sa vào cái ôm ấm áp của người nọ.

"Tinh Ngải, tôi nhắc lại một lần nữa, em thật sự không muốn làm bạn gái của tôi sao?" Anh hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

"Ừ." Cô hé miệng gật đầu.

"Không hối hận?"

"Không hối hận." Cô trả lời như đinh đóng cột.

"Nhưng, em không muốn lấy lại hình sao?"

Lý Tinh Ngải hoang mang nháy mắt, "Hình? Hình gì?"

"Ừm, xem ra em đã quên rồi." Anh cười thần bí, lại lấy điện thoại di động ra, chạm vài cái vào màn hình, chiếu lên một đoạn video.

Đúng là giọng điệu vừa thê thảm vừa tức giận của Lý Tinh Ngải.

Người trong clip không mặc quần áo, tay ôm chai rượu, thoải mái đối mặt ống kính, vừa kêu chụp hình nhanh lên, cô gái đó chính là——

"Anh... anh anh anh anh anh." Cô đánh anh hai cái, cướp đoạt chiếc điện thoại anh đang giơ lên cao.

"Tinh Ngải, nói, có muốn trở thành bạn gái của tôi không? Tôi không ép hoặc uy hiếp em nha!" Thiệu Hoa Khiêm véo mặt của cô, cười ác ý hỏi.

Con thỏ nhỏ ngây thơ muốn thắng Đại Ma Vương?

Vậy phải tu hành một trăm năm trước đi rồi hãy nói, ha ha ha.

Tối thứ bảy, Lý Tinh Ngải nghe lời bạn trai thầy giáo, đồng thời vì đạt được một mục đích nào đấy, chấp nhận rời khỏi căn phòng ấm áp, cười con cừu nhỏ đi tới chỗ hẹn với Thiệu Hoa Khiêm, ăn tối với bạn trai thầy giáo "Yêu dấu".

Lúc cô đến Thiệu Hoa Khiêm đang xào thịt bò với củ hành, thấy cô dùng ánh mắt không thể tin nhìn anh chăm chăm, đáng vẻ ngu ngơ "Anh vậy mà biết nấu ăn", anh cười cười, đưa tay sờ đầu cô, muốn cô sau này coi đây là nhà của mình, bèn đuổi cái người vương vীu này ra khỏi phòng bếp.

"Chẳng lẽ anh ta muốn dùng chiêu "Ngắm cơm hết đói" để hành hạ cô? Hay là sau khi cô ăn no, muốn cô làm trâu làm ngựa hầu hạ anh ta?" Người được mùi thức ăn thơm phức, Lý Tinh Ngải ở trong phòng đi tới đi lui không ngừng suy đoán tâm tư Đại Ma Vương.

Mãi cho đến khi Thiệu Hoa Khiêm nấu xong một bàn thức ăn, gọi cô dùng cơm, lúc cô ngồi xuống còn chút do dự, nhưng khi nhìn thấy anh các món ăn do chính tay anh làm, phong phú, dinh dưỡng, vừa thơm vừa đẹp mắt mang hương vị của gia đình, khiến người như cô luôn ăn ở ngoài lập tức ném hết lòng phòng bị đến nước Trảo Oa *, suýt chút nữa đã nuốt luôn bát đĩa vào bụng, chờ bữa cơm kết thúc, cô mới đột nhiên thức tỉnh.

(*) Nước Trảo Oa: tên gọi quốc gia cổ Java (Indônêxia). Xuất hiện từ thế kỉ 7 - 8. Có nhiều quan hệ buôn bán, giao lưu với các nước trong khu vực, đặc biệt với Việt Nam thời xưa.

"Em làm gì ở đây hả?" Hai tay Thiệu Hoa Khiêm ôm ngực, buồn cười nhìn cô núp ở góc phòng bếp.

"Tự kiểm điểm bản thân không kiên định." Rõ ràng vừa rồi đã tính toán tốt, nếu anh cho cô ăn cơm, vì để phòng ngừa khả năng anh gài bẫy mình, tuyệt đối phải từ chối quyết liệt, nhưng không ngờ sự kiên trì này giữ không tới mấy giây, đã bị một bàn thức ăn đánh nát rầm rầm, "Nói đi, anh muốn nô dịch tôi thế nào?"

Nô dịch? Tại sao cô gái này có thể nghĩ như vậy nhỉ?

Ồ, anh hiểu rồi, cô cho là anh có âm mưu, mới tìm cô tới ăn cơm tối! Không tệ không tệ, rất linh hoạt, đáng tiếc nếu anh có âm mưu thì tuyệt đối không phải là nô dịch cô, sao anh có thể nỡ lòng nô dịch cô chứ? Chẳng qua nếu cô đã nghĩ bị anh nô dịch, anh cũng không phản đối á.

Thiệu Hoa Khiêm bước đến đưa tay kéo cô lên.

"Nếu đã ăn no, thì dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ thôi." Anh cười ha ha nói, sau đó lấy từ trong tủ lạnh ra một lon thức uống, một bít bánh quy kèm theo cái chén thủy tinh đẹp đẽ, sau khi ăn xong, bèn chạy đến phòng khách thoải mái xem TV.

Quả nhiên! Dọn dẹp phòng bếp chính là bước đầu tiên nô dịch cô, hu. . . .
..

Lý Tinh Ngải thê thảm chấp nhận số phận rửa chén, lúc nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng cười to hùng hậu, cô vắt óc suy nghĩ, lần nữa ảo não mình chưa gì đã "Cởi giáp" đầu hàng, khi nhìn thấy trong bồn rửa ngâm máy đánh trứng và một cái nồi nhỏ, suy nghĩ lại lập tức nhảy đến món trứng hấp trên bàn ăn, phỏng đoán đủ kiểu, món trứng hấp ban nãy trơn mịn, ăn ngon miệng như vậy là bởi vì anh ta đã tốn không ít công sức dùng cái máy để đánh trứng sao?

Mười mấy phút trôi qua, Lý Tinh Ngải tắt vòi nước, bỏ bát đĩa, muống dừa đã rửa sạch vào máy sấy, đặt cái nồi lên trên bếp, sau đó cầm khăn lau khô nước xung quanh thành bồn.

Lại thêm một đợt tiếng cười khoa trương.

"Rốt cuộc đang xem cái gì? Lại cười khoa trương như thế." Nghe anh cười vui vẻ như vậy, Lý Tinh Ngải ngó dáo dác về phía phòng khách, vừa nghi ngờ vừa ai oán lâu bầu, đồng thời nghĩ đến thời gian lúc này, đáng lẽ mình có thể thoải mái ăn vặt ở nhà, xem ti vi, hoặc là đọc một quyển sách nào đó, không khỏi đau buồn lần nữa, than thở cho số mạng của mình.

Trong lúc mơ hồ phát sinh tình một đêm thì thôi đi, cô lại không muốn chết tử tế đập lên bãi mìn mang tên "Thiệu Hoa Khiêm", khiến mình tiến lùi

không xong, vì an toàn tánh mạng, đành tiếp tục để chân lên bãi mìn đó, ngay cả việc nhắc chân, hoạt động gân cốt một lát cũng không dám.

Nhớ lại ngày ấy, lúc cô thật vất vả mới cướp được điện thoại di động của anh ta, xóa bỏ đoạn video mình trần truồng, la lối muốn anh mau chụp cảnh cô khóa thân rồi vẽ thành tranh treo ở cung điện Louvre. Cơn tức còn chưa trôi, tên đàn ông hèn hạ gian trá đó lại cười ha hả nói đoạn video bị mất cũng không sao, bởi vì anh ta đã cắt rửa thành ảnh rồi, trước mắt đang định lựa "Một ngày đẹp trời nào đó" giúp cô vẽ tranh khóa thân!

Đùa gì thế, cho dù dáng người cô có đẹp như xà cơ của long vương, cô cũng sẽ không bằng lòng cởi hết để người ta vẽ đâu.

Cô vừa xấu hổ vừa sợ, sợ anh thật sự sẽ vẽ cơ thể trần trụi của cô, vì vậy vội vàng thay đổi thái độ, nhẹ nhàng cầu xin anh đừng làm thế, rốt cuộc người nào đó cũng rừ "Lòng từ bi" vỗ đầu cô, ân cần dạy bảo nói: "Cho nên tôi mới muốn em làm bạn gái của tôi! Ngẫm lại xem, nếu em trở thành bạn gái của tôi, em có thể tự nhiên qua lại chỗ ở của tôi giống như nhà mình."

Lý Tinh Ngải có vẻ nghe không hiểu câu nói này, vì vậy người nào đó lại tốt bụng giải thích, "Em có thể tìm ra tấm hình kia từ trong nhà tôi, sau đó thủ tiêu nó! Nói trước, quyền lợi đi lại tự nhiên chỗ ở của tôi, ngoại trừ người nhà ra, chỉ có bạn gái mới được đấy!"

Bởi vì được anh giải thích một phen, Lý Tinh Ngải đã sáng tỏ, cho nên cô mới có thể bất chấp mọi khó khăn trở thành "Bạn gái" Thiệu Hoa Khiêm, sau đó vì tìm kiếm một tấm hình mà vứt bỏ cuộc sống thoải mái ở nhà, ăn cơm tối với tên Đại Ma Vương xảo trá.

Hazii.

"Ừm, rửa xong rồi phải không?" Thiệu Hoa Khiêm vui vẻ ăn vặt, uống

nước, xem ti vi, liếc nhìn Lý Tinh Ngải đi từ phòng bếp tới phòng khách.

"Ừ, tôi muốn được tự do." Cô phải sớm ngày tìm ra "Nguồn gốc của tai họa", thoát được bãi mìn tà ác này.

"Gấp như vậy làm gì? Nghỉ ngơi trước một chút đã." Thiệu Hoa Khiêm ngoắc tay gọi cô, chỉ món bánh ngọt màu vàng nhạt trên bàn, "Có muốn ăn không?"

Trong lúc tầm mắt Lý Tinh Ngải đảo qua đảo lại giữa Thiệu Hoa Khiêm và Pudding trên bàn thì sự phòng bị của cô đã sắp bị lung lay, "Tôi người thấy có mùi vị của âm mưu."

"Em là chó con à?" Thiệu Hoa Khiêm bật cười một tiếng, thấy cô còn do dự, dứt khoát duỗi thẳng tay kéo cô ngồi lên ghế sa lon, nhét thìa vào trong tay cô, đẩy Pudding tới trước mặt cô, "Dám nói tôi có ý đồ, thật quá đáng, bánh này đơn thuần chỉ là dùng để lót dạ sau khi ăn xong, nếu không em cũng có thể kiểm tra phòng bếp. Ha ha ha ha ha."

Còn chưa nói hết, anh lại cười lớn bởi vì một tiết mục nào đấy trên tivi.

Sau khi ăn lót dạ xong? Nhìn anh thản nhiên nói vậy, nhưng Lý Tinh Ngải vẫn rất nghi ngờ, suy nghĩ trong đầu anh, chẳng lẽ tính để cô ăn vài miếng Pudding, sau đó kéo dài thời gian như lời anh nói, ngộ nhờ cô không tìm ra hình mà tiêu hủy thời hạn chứ?

Chuyện là như vậy, mặc dù Thiệu Hoa Khiêm cho cô quyền lợi sử dụng căn nhà, và cô đã tin tưởng cho rằng chỉ là tìm một cái tấm hình, sẽ không có khó khăn gì, nhưng mà để đề phòng bất trắc, cô khó được dịp cò kè mặc cả với Thiệu Hoa Khiêm, sau đó đạt thành một khoản hiệp nghị —— bọn họ lấy một năm thời hạn. Nếu như trong vòng một năm cô không tìm ra tấm hình, như vậy, anh phải giao tấm ảnh ra để cô tiêu hủy.

Dĩ nhiên Lý Tinh Ngải có thể ngồi mát ăn bát vàng, đợi đến kì hạn một năm, người này lại uy hiếp cô nói, trong một năm này, nếu cô không chăm chỉ đến nhà anh tìm hình, thì bất cứ lúc nào anh cũng có thể vẽ thành tranh! Chờ sau khi hoàn thành, anh có thể sẽ "Không cần thận" để tuột tay, cầm tác phẩm đến hội triển lãm. Anh thật sự không dám bảo đảm.

Cho nên lúc này cô mới oán thầm trong bụng, buồn bã xuất hiện ở đây.

Lý Tinh Ngải nhìn trộm anh một chút, phát hiện anh tập trung tinh thần vào chương trình tivi, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng 'mưu mô', tầm mắt lại chuyển về bánh Pudding trứng trên bàn, nghĩ xem cái này xếp hạng mấy trong bảng xếp hạng bánh ngọt của mình, nuốt nước miếng, cuối cùng không cưỡng lại được hương vị mềm mại của nó, cẩn thận cầm đĩa lên, lấy một thìa đưa vào trong miệng.

Mới nếm thử một miếng, ánh mắt cô lập tức tỏa sáng.

Wow, rất tuyệt! Không ngọt không ngấy, cảm giác vừa mềm vừa thơm, một ngụm nuốt vào ——khoang miệng vẫn còn hương thơm thoang thoảng của trứng gà, ăn vào có thể đoán ra đây là bánh Pudding không sử dụng hương liệu hóa học.

Hạnh, phúc, sinh sôi, vị.

Lý Tinh Ngải nheo mắt, nét mặt say mê, sau lưng chỉ kém không có cảnh tiên nữ bay tới bay lui, sóng biển vỗ vào bờ rì rầm, rỗng bay đầy trời.

"Bánh Pudding này mua ở đâu vậy?" Đôi mắt cô sáng lóng lánh hỏi.

"Đào viên." Thiệu Hoa Khiêm cong miệng trả lời. Có người nói, muốn lấy lòng của đàn ông phải nhờ vào tài nấu nướng, không ngờ muốn mua chuộc trái tim phụ nữ cũng giống như vậy.

Một tháng "Giả bộ làm người tốt" đó, anh nói xa nói gần, sớm đã moi được từ trong miệng cô loại bánh ngọt mà cô thích ăn, đúng lúc những loại bánh đó anh cũng đã từng làm. Còn anh sở dĩ biết làm bánh ngọt, đều cần phải cảm ơn lão cha ở trong nhà dùng tài nghệ nấu nướng lửa được vợ.

"Ở chỗ nào của Đào viên? Nội thành sao? Tiệm tên gì?" Cô muốn đi mua!

Thiệu Hoa Khiêm liếc nhìn cái đĩa đã rỗng tuếch, "Ăn rất ngon sao?"

"Rất ngon!" Cô vừa nói, vừa thè lưỡi ra liếm thìa vì vẫn chưa được thỏa mãn.

"Vây. Trong tủ lạnh còn một cái, muốn ăn, tự đi lấy."

"Có thể à?" Ánh sáng trong hai mắt cô càng tăng lên.

Anh sờ đầu cô, "Có thể, mau đi đi."

Thật là một đứa ngốc, dễ bị mua chuộc như vậy. Ừm, hình như cô cũng rất thích bánh Puff*, lần sau đổi làm nhân kem đút cho cô ăn, hy vọng có thể biến vóc dáng cô đẹp giống như nữ thần phương Tây.

(*) Bánh Puff là một món điểm tâm ngọt mang kiểu dáng châu Âu bắt nguồn từ nước Ý. Lớp vỏ bánh giòn tan, bao bọc lấy nhân bơ, chocolate thậm chí có thể là kem. Người ta nói lại rằng bánh Puff được du nhập vào nước Pháp vào thế kỷ thứ 16, trong hôn lễ của hoàng hậu Catherine de Médicis của Pháp. Năm 2005 tại hội chợ triển lãm ở bang Wisconsin của Hoa Kỳ đã tiêu thụ 340.000 cái, lợi nhuận thu về vượt mức 1.000 dollar.

Thiệu Hoa khiêm nhìn theo bóng lưng cô kích động chạy vào phòng bếp, vô cùng chờ mong đến lúc đó.

Lý Tinh Ngải lấy từ trong tủ lạnh ra một cái chén bằng thủy tinh đựng

bánh Pudding, sau đó quay lại phòng khách, cố gắng trút bánh vào trong cái đĩa.

"Tôi đến đây." Dựa theo tay nghề đổ bánh Pudding này của cô, sợ rằng một tiếng đồng hồ sau cũng chưa xong nữa.

Anh cầm thìa lên, đang định cạy chỗ đường nổi giữa Pudding và chén thủy tinh, bên lại truyền đến giọng nói hồi hộp lo lắng.

"Anh cẩn thận một chút!" Dừng làm cho Pudding bị mất góc nào nha!

Thiệu Hoa Khiêm bật cười, tay cử động, thìa vạch nhẹ một cái, lập tức chiếc bánh ngọt mềm mại trượt vào trong đĩa, màu nâu sẫm caramel theo đường cong hình trụ từ từ chảy xuống, sang và tối đối lập nhau, khiến cho Pudding thoát nhìn bóng bẩy ngon miệng hơn, nước miếng của người nào đó đã sắp chảy ra.

Đúng là một đứa nhỏ. Dáng vẻ cô nhìn thấy Pudding, giống như chó con bị bỏ đói nhìn thấy xương, bộ mặt tham ăn, chỉ kém là phía sau chưa có cái đuôi nhỏ đong đưa qua lại. Thiệu Hoa Khiêm không khỏi vừa buồn cười vừa cứng chiều nghĩ.

"Tiểu quý thèm ăn, muốn xem chương trình gì?" Anh không để lại dấu vết đến gần cô, tay trái khoác lên ghế sa lon sau lưng cô, chỉ cần cô tựa người về phía sau, là có thể nằm vào trong vòng tay của anh.

Lý Tinh Ngải bận rộn ăn Pudding không chút nghĩ ngợi nói tên một kênh, Thiệu Hoa Khiêm nghe lệnh đổi đài.

"Toàn bộ chuẩn mất rồi?"

"Thú vị quá, những sát thủ đó rất buồn cười."

"Buồn cười?" Nếu đám sát thủ tàn bạo ăn mặc nghiêm túc đó nghe thấy cô bình luận như vậy, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

"Anh xem tư thế và biểu cảm của bọn họ lúc đuổi theo người ta.Ồ ồ. Trượt chân rồi, ha ha ha. Tên đầu trọc phía sau nhất định đang chế nhạo đồng bọn ở trong lòng. Oa oa, chạy mau chạy mau, sát thủ tới. Không...không thể qua bên kia, bên kia cũng có sát thủ, oh, không."

Thiệu Hoa Khiêm dờ khóc dờ cười nhìn vị tiểu thư đang vô cùng kích động bên cạnh, định cầm lấy đĩa và thìa trong tay cô bỏ lên trên bàn, lại phát hiện cán thìa vốn thẳng bây giờ hình như hơi cong, nhất thời không nhớ nổi mình đã làm cong chiếc thìa này vào lúc nào, mới vừa rồi rõ ràng còn bình thường mà, hay do anh nhớ nhầm?

Anh buồn bực để thìa xuống, quyết định không tìm hiểu lý do nữa, dù sao cũng không quan trọng. Sau đó dựa người về phía sau, chỉ chờ đến thời gian quảng cáo sẽ chuyển mắt khỏi TV, thỉnh thoảng phối hợp nói với cô vài câu, phần lớn thời gian đều dùng để quan tâm đến cô.

Anh thích dáng vẻ chăm chú của cô, hai mắt sáng lóng lánh, gương mặt đỏ bừng, bởi vì quá nhập tập mà vung loạn tay chân, môi đỏ mọng mềm mại mở to hờ hét liên tục.

Dáng vẻ này của cô, khiến Thiệu Hoa Khiêm nhớ tới đêm ấy cô lao nhanh tới dè lên người mình.

Khi đó, gương mặt cô mồ hôi nhễ nhại đỏ bừng vì anh, miệng không ngừng thở dốc rồi lại rên rĩ, tay nhỏ bé lúc thì vịn vai anh, lúc thì nắm lấy ga giường, hai chân kẹp thật chặt eo anh. Chỉ khác với hiện tại ở chỗ, lúc ấy ánh mắt cô tràn ngập sương mù làm cho người ta say mê, không trong suốt giống như bây giờ.

Anh nhớ lại, tay gác trên ghế khế cong ra đằng trước, ngón tay dài nhẹ nhàng luồn vào mái tóc ngắn của Lý Tinh Ngải, lòng bàn tay thỉnh thoảng vuốt nhẹ phần da thịt ở sau gáy cô, theo thời gian, ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chương trình chiếu được ba phần tư thì Thiệu Hoa Khiêm đứng dậy, mắt khép hờ, che giấu ham muốn đang dâng lên từ từ trong mắt, nhỏ giọng nói, "Tôi đi một lát."

Nhưng Lý Tinh Ngải dường như không nghe thấy lời của anh, tầm mắt vẫn dán chặt vào ti vi, tay bởi vì căng thẳng dõi theo cuộc chiến mà nắm thành quyền, ngay cả lúc Thiệu Hoa Khiêm rời khỏi phòng khách cũng không hay. Mãi cho đến khi trò chơi bước vào vòng chung kết, cô vừa muốn giải trừ nhiệm vụ giống như trên TV, vừa lại muốn trốn tránh thợ săn lùng bắt kẻ tham gia, mệt mỏi ngồi phịch ở trên ghế sa lon.

5 phút sau, cô la to một tiếng, nhảy bật dậy từ trên ghế salon, nhớ tới mình vẫn còn "Nhiệm vụ", cô quyết định không lãng phí thời gian nữa, cũng không quản Thiệu Hoa Khiêm rốt cuộc đã biến đi đâu rồi, lập tức đi đến phòng vẽ tranh.

Lúc vừa tới, đầu tiên là cô quan sát bố cục trong nhà anh —— phòng khách, phòng bếp, toilet, phòng ngủ chính, phòng vẽ tranh và hai căn phòng ngủ dành cho khách.

Nếu đã có phòng vẽ tranh, và chuẩn bị vẽ vậy thì. Anh ta muốn vẽ hình khỏa thân của cô, vậy tỷ lệ bức hình ở phòng vẽ tranh là lớn nhất rồi!

Trong phòng vẽ tranh, một cửa sổ sát đất đối diện với cửa phòng, bên trái đặt một cái ghế sa lon dài có lẽ dùng để nghỉ ngơi, bên phải là một cái bàn gỗ nằm sát vách tường, trên bàn rải rác một ít dụng cụ vẽ, vài cây cọ, vài lọ màu

nước thông thường, vài hộp bút chì màu. Ngoài ra còn có mấy bức tranh vừa dày vừa nặng và vài bức mới phát thảo.

Lý Tinh Ngải không tiếp tục quan sát tình hình bên trong, không chút suy nghĩ đi tới chiếc bàn dài, lấy cuốn album cuối cùng bên phải ra, trên đó viết một chữ 'Người', mở từng trang ra tìm, chỉ sợ mình sẽ bỏ sót những tấm hình chụp của anh.

Cô chỉ lo tập trung tinh thần tìm kiếm, nào biết Thiệu Hoa Khiêm đã lặng lẽ đến gần cô, bế cô từ phía sau lên rồi đặt xuống ghế sa lon.

Sau khi Lý Tinh Ngải nhìn thấy rõ bộ dạng của Thiệu Hoa Khiêm, lập tức cầm lấy cái gối trên ghế sa lon ném về phía anh.

Thiệu Hoa Khiêm cười lớn tránh né, hai chân quỳ ở hai bên sườn của cô, nửa ngồi trên đùi cô, tư thế này khiến cô nhìn rất rõ ràng bộ ngực với núm vú màu mật của anh.

Lý Tinh Ngải cũng bị thu hút, mặc dù không phải chưa từng gặp qua ngực đàn ông, cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy của anh, nhưng cô vẫn luống cuống cố gắng dời tầm mắt sang chỗ khác.

"Thế nào? Xấu hổ sao?" Nhìn ánh mắt cố lẩn tránh của cô trông rất đáng yêu.

"Anh có thể mặc quần áo vào không?" Cuối cùng, tầm mắt của cô cố định trên mặt anh, muốn đưa tay đẩy anh ra, nhưng lại không tài nào nhút nhích được, lưng dường như đã dán chặt vào ghế sa lon.

"Tôi không quen tắm xong mặc quần áo." Anh bày tỏ thái độ.

"Áo tắm đâu? Mặc áo tắm cũng có thể chứ?" Chỉ quần khăn tắm thật sự có chút bất tiện, hơn nữa ngộ nhỡ nó tuột xuống. Cô không muốn bị

đau mắt hột đầu!

"Tôi không có áo tắm để mặc." Anh nói: "Tôi đợi bạn gái yêu dấu mua giúp tôi."

"Nếu tôi mua thì anh sẽ mặc chứ?"

"Đương nhiên." Anh sẽ không lãng phí quà của bạn gái tặng cho mình rồi.

"Một khi đã như vậy, lần sau tôi sẽ tặng anh một cái. Anh có thể đứng dậy được chưa?"

"Không cần." Anh nhếch môi cười lười biếng, đầu sát lại gần cô, duỗi lưỡi liếm đôi môi đỏ mọng của cô,

"Tìm sao rồi? Có tiến triển gì không?"

"Anh buông tôi ra rồi nói, tốc độ sẽ nhanh hơn đó!" Cô bị anh liếm cho ngứa ngáy, rất muốn rời khỏi anh, nhưng đầu đã bị cố định lại.

"Nhưng tôi không muốn để em tìm ra nhanh thế, thân là bạn trai, tôi có trách nhiệm phải ngăn cản em." Anh hôn lên môi cô.

"Làm gì có người như vậy chứ!" Lý Tinh Ngải cãi lại.

"Hay em thử chống lại tôi xem nào, tôi cho em quyền đó luôn đấy." Anh nói xong, không đợi cô trả lời, đầu lưỡi đã chui vào trong khoang miệng thơm ngát của cô không ngừng khuấy đảo, thô bạo hút lấy lưỡi cô, dường như muốn nuốt chửng vật nhỏ kia vào trong bụng, khiến cô phát ra tiếng kêu ú ớ, không cách nào nuốt vào nước bọt đang chảy ra ở khóe miệng.

Đây là lần thứ hai Lý Tinh Ngải dây dưa môi lưỡi với anh trong trạng thái tỉnh táo, lửa nóng của anh càng lúc càng mãnh liệt, Lý Tinh ngải chưa bao giờ trải nghiệm qua điều này. Khi lui tới với Lục Phong Quang bởi vì hai

người đều đi theo con đường văn nghệ lãng mạng, cho nên ở phương diện tình yêu nam nữ, trước sau vẫn duy trì quan hệ trong sáng thuần khiết.

Nếu nói Lục Phong Quang chỉ là nước lọc, như vậy Thiệu Hoa Khiêm chính là rượu mạnh, một khi ngọn lửa được đốt lên, sẽ cháy rất dữ dội, ánh lửa rực rỡ chói mắt, hơn nữa còn vô cùng nóng bỏng, tựa như có sinh mạng sẽ cắn nuốt người và vật mà anh ta coi trọng. Lý Tinh Ngải mơ hồ nghĩ, đôi tay bất tri bất giác ôm cổ anh.

Cuối cùng, Thiệu Hoa Khiêm cũng chịu nhả vật nhỏ trơn mềm ra, đầu lưỡi liếm nước bọt xung quanh khóe miệng cô. Cách một lớp vải dùng ngón trỏ và ngón cái ngắt nụ hoa của cô, nhưng chỉ véo nhẹ, tầm mắt Thiệu Hoa Khiêm lơ đãng nhìn lướt qua bên dưới, chân mày khẽ nâng lên.

"Tinh Ngải, lẽ nào áo lót của em chỉ có vòng thép mà không có mút đệm?" Nhìn xem nụ hoa của cô đã bị anh xoa bóp nhô ra thành hai đỉnh trên quần áo rồi kìa.

Lý Tinh Ngải cúi đầu xem xét, phát ra một tiếng rên rỉ, đầu lưỡi bởi vì bị anh mút đau mà không còn hơi sức để nói chuyện.

"Không trả lời? Không sao, tự tôi nhìn." Nói xong, anh dùng cả hai tay xé toạc cổ áo sơ mi cô, dùng sức một cái, cúc áo lập tức rớt ào ào xuống.

"Á!" Quá bạo lực rồi! Quần áo của cô!

Thiệu Hoa Khiêm không hề để ý tới tiếng thét chói tai của cô, gạt bàn tay đang muốn che giấu kia ra, nhìn vào áo lót mỏng, một nửa bầu ngực đã lộ ra ngoài, tức khắc nước bọt chảy ra cuồn cuộn.

"Tinh Ngải dám đương nhĩ, không ngờ lại có sở thích mặc áo lót xuyên thấu. Hay là bởi vì tới nhà tôi, vì vậy mới cố ý mặc như thế để cho tôi nhìn? Hả?" Nhìn hai nụ hoa loáng thoáng bên trong lớp vải mỏng, vừa thật

mê người nhưng cũng không kém phần đáng yêu.

Mặt Lý Tinh Ngải nóng rang, đầu lưỡi đau buốt lắp bắp giải thích, "Này, đó không phải là áo lót xuyên thấu! Nó là một dạng áo lót đẳng cấp tôi mua ở cửa hàng chuyên bán đồ lót, mặt sau có kèm theo nhãn hiệu để chứng minh."

Loại áo lót này được của hàng Tiểu Thư giới thiệu, hoàn toàn không có mút đệm, nhìn chung hơi mỏng, cô do dự mua một cái về dùng thử, vui mừng phát hiện ra khi trời nóng mặc vào không hề bị ngột ngạt giống như mấy dạng áo lót thông thường. Vì vậy từ đó cô đã thích nó, trong tủ quần áo toàn là loại này.

"Thật vậy chẳng? Để tôi xem một chút." Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại cúi xuống, cách lớp vải mỏng căn lấy nụ hoa, "Về sau không cho phép mặc loại áo lót như thế này ra ngoài nữa, nghe không?"

"Đừng. Oh." Hàm răng anh nhẹ nhàng đóng lại, tuy rằng lực đạo không lớn, nhưng đối với một nụ hoa vừa nhạy cảm vừa non nớt mà nói, vẫn tránh không khỏi có chút đau, ép Lý Tinh Ngải kêu gào thành tiếng.

"Cái áo lót này quá mỏng quá nguy hiểm, có thể nhìn thấy cả điểm lỗi rồi." Có mặc hay không cũng giống nhau.

"Tôi mặc lâu như vậy vẫn bình yên vô sự, chỉ cần anh đừng động tay động chân thì sẽ không có chuyện. Á! Đau!" Cô vươn tay tới trước mặt anh, muốn đẩy đầu anh ra khỏi ngực, nhưng anh lại không nhút nhích.

"Mặc kệ, tôi sẽ tịch thu cái áo lót này! Em còn cái nào giống như vậy không?" Nghĩ đến nụ hoa của cô có thể sẽ bị người ngoài nhìn thấy, anh đã cảm thấy khó chịu trong lòng.

Lý Tinh Ngải nghiêng đầu không để ý tới anh.

"Tinh Ngải, còn mấy cái?"

Anh dịu dàng nói nhỏ, lại làm cho Lý Tinh Ngải bỗng nhiên lạnh run người, cô nhìn về phía gương mặt to màu mật ong, nuốt nước bọt.

"Chỉ có cái này. Đau!"

"Không được nói dối lừa gạt bạn trai." Hàm răng anh bao phủ nụ hoa của cô, một bộ dáng chính là "Nếu em không nói thật, tôi sẽ cắn nữa".

"Tinh luôn cái đang mặc, tổng cộng có bốn cái." Lý Tinh Ngải nhìn anh chăm chăm, giọng nói chứa đầy sự uất ức. Quá đáng! Khốn kiếp! Thế nhưng dám dùng cái đó để uy hiếp cô.

"Một khi đã như vậy, hai cái để ở chỗ tôi, hai cái còn lại em giữ, em chỉ có thể mặc ở nhà tôi hoặc trong nhà của em, hiểu chưa?"

"Làm bạn trai thì giỏi lắm sao?" Cô lên án. Mặc dù cô làm bạn gái của anh là có mục đích, nhưng mặc kệ như thế nào, yêu thương bạn gái không phải là trách nhiệm của đàn ông sao? Tại sao anh hoàn toàn ngược lại vậy?

"Không hẳn thế, chẳng qua vì em là của tôi, toàn thân trên dưới đều là của tôi, cho dù là một vết gồ nhỏ, nhưng cũng chỉ có tôi mới được nhìn, tôi tuyệt đối sẽ không mạo hiểm, hào phóng chia sẻ cho những người khác thưởng thức." Thiệu Hoa Khiêm vừa nói, vừa kéo áo lót xuống, bầu ngực non mềm lập tức phơi bày ra, anh thêm khát ngắm nhìn hai khối thịt trắng trẻo nở nang, dùng ngón trở se se nụ hoa của cô.

Lời nói cực kỳ bá đạo khiến Lý Tinh Ngải không khỏi sửng sốt, bất chợt trong lòng ngũ vị tạp trần. Chưa từng có người đàn ông nào xem cô như vật sở hữu mà ra lệnh như vậy, cô nên chán ghét loại hành vi này mới phải, nhưng. Thật kỳ lạ, thái độ của anh lại khiến cô có chút vui vẻ.

"Tình Ngải, hôm nào. Không, ngày mai tôi sẽ đến nhà em lấy áo lót." Thiệu Hoa Khiêm ngang ngược nói, nhưng bởi vì miệng bận mút nụ hoa của cô mà dần dần biến mất, đổi lại chỉ còn là âm thanh hôn hít mập mờ, cùng với lời nói gợi tình không dứt, "Tao rất nhớ bọn mày, vị sữa vẫn thơm nồng như vậy. Ưm ưm Vừa mềm lại ngọt. Ăn thật ngon."

Bàn tay to của anh nâng bầu ngực cô lên, để cho mình dễ dàng cắn mút hơn.

Anh thật háo sắc!

Anh thật háo sắc!

Một đường xấu hổ chạy dọc từ ngón chân đến gương mặt Lý Tình Ngải, khiến hai má cô ửng hồng, nào thì muốn đẩy anh ra, nhưng đôi tay lại làm ngược lại, ôm chặt lấy cái đầu trước ngực, cô vừa then vừa vội, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn bầu ngực non mềm của mình liên tiếp bị ấn xuống những dấu hôn, rồi lại không dám lên tiếng ngăn cản, vì sợ mình sẽ bật ra âm thanh rên rỉ dâm dăng.

Giờ khắc này, thân thể dường như không còn là của mình nữa, lý trí chống lại chủ nhân của nó, liều mạng đón lấy lửa nóng hừng hực trong cái miệng rộng kia, chủ động tìm kiếm sự vui vẻ.

Lý Tình Ngải cảm giác mình điên cuồng hơn rồi, cơ thể và đầu hình như đã bị tách ra, một cái thì chờ mong sung sướng, một cái lại liều mạng kháng cự.

Nhưng dần dần, cơ thể của cô bắt đầu cảm thấy chưa thỏa mãn.

Lý Tình Ngải vừa xấu hổ vừa nghi ngờ hành động trên cơ thể mình, cô rũ mắt xuống, chứng kiến bản thân vận vẹo cố gắng đuổi theo môi của anh,

muốn nhét nụ hoa vào trong miệng anh, lại bị anh nhiều lần né tránh. Ngay cả khi tay anh đang cầm một bầu ngực khác của cô, nhưng cũng không còn xoa lấy đóa hồng mai trên đỉnh nữa, mà chỉ nắn bóp bầu vú trắng nõn.

"Anh" Cô lấy hơi thốt lên một chữ duy nhất.

"Tình Ngải muốn gì? Nói nghe một chút." Anh tiếp tục khiêu khích cô, cố ý phá hủy lý trí của cô.

"Tôi." Cô cắn chặt môi, cố gắng lấy lại bình tĩnh, chống cự thân thể đang không ngừng nảy sinh ham muốn của mình.

"Tình Ngải nói đi, tôi muốn nghe em nói." Anh ưỡn người, dùng đầu lưỡi ngăn cản cô tiếp tục cắn môi dưới, lồng ngực nóng rực đè xuống vú mềm mát lạnh của cô, cọ xát nụ hoa đang muốn được yêu thương kia.

"Không...không cần." Cô khó khăn mở miệng.

"Sao vậy? Những lời đó rất thú vị mà." Anh lột sạch quần áo cô ra, bàn tay to đốt lửa trên người cô, nhưng vẫn tránh né chỗ cô mong mỏi được chạm đến, khiến cô càng run rẩy khó chịu hơn, "Tình Ngải nói đi, chỉ cần em mở miệng, tôi sẽ ngậm em, nhấp nháp em, khiến em thoải mái."

Mùi anh phà hơi nóng lên nụ hoa của cô.

"Anh. Anh." Cô mê mang nghĩ, nhưng vẫn không chịu thuận theo ý anh.

Hazi, mà thôi, phải đi từ từ từng bước một vậy. Một ngày nào đó, anh sẽ khiến cô tự nguyện trở thành người phụ nữ của mình!

Thiệu Hoa Khiêm hạ quyết tâm xong, đầu lưỡi cuốn lấy quả anh đào nhỏ lên.

Sự đụng chạm của anh mang đến cho Lý Tinh Ngải niềm vui thích khó tả, khiến cô kìm lòng không được há miệng thở dốc, đôi mắt mê loạn nhìn chăm chú vào hành động của anh. Lần đầu tiên biết, thì ra nụ hoa của mình lại đẹp dễ như vậy.

Nụ hoa màu đỏ sậm, vênh lên xinh xắn, trước mặt người đàn ông này nó giống như một loại đồ ăn ngon nhất thế giới. Thiệu Hoa Khiêm vừa tham lam vừa nhiệt tình mút lấy mút để quả anh đào nhỏ ấy, phía trên toàn là nước bọt trong suốt của anh. Bởi vì thị giác kích thích, cổ họng cô bật ra tiếng rên khe khẽ, môi đỏ mọng tinh tế bắt đầu thở hồng hển.

Thiệu Hoa Khiêm dời cơ thể lên trên, ngậm chặt miệng cô, hút nước bọt cho cô, nghe thấy tiếng cô nuốt ừng ực xuống theo bản năng, anh vừa hưng phấn vừa khó chịu hét to một tiếng, dùng lồng ngực trần trụi đè ép cơ thể trơn bóng của cô, thuận thế đẩy cô ngã xuống ghế sa lon, lột nốt quần lót cô ra, điều chỉnh tư thế giúp cô, khiến cô một chân vắt trên ghế sa lon, một chân buông lỏng xuống đất.

Hai chân bị mở lớn lập tức cảm giác lạnh lẽo xông tới, khiến Lý Tinh Ngải hoảng hốt muốn che giấu, nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại sớm một bước vùi đầu vào giữa hai chân cô, ở khoảng cách gần thưởng thức tiểu huyết ướm nhẹp đang không ngừng co rút, yếu ớt phun nước mật, khiến anh phát ra tiếng cười trầm thấp.

"Không nên nhìn!" Nhìn đỉnh đầu màu đen giữa hai đùi, cô thét lên chống đỡ bờ vai của anh.

"Đừng mắc cỡ, lúc trước tôi cũng đã từng nhìn qua của em như thế. Đúng rồi, ngày đó em bị mất trí nhớ, chẳng qua không sao, hôm nay tôi sẽ giúp em nhớ lại." Thiệu Hoa Khiêm nuốt nước bọt, trái tim bởi vì hưng phấn mà đập liên hồi, vươn lưỡi liếm lên mép hoa huyết của cô.

"A." Hai chân Lý Tinh Ngải động một tí đã khép lại, nhưng bị anh chế trụ kịp thời, khe huyết giống như đáp lại sự mơn trớn của anh, co rút mãnh liệt hơn, lượng dịch tiết ra cũng nhiều hơn.

"Tinh Ngải rất thích tôi liếm có đúng không? Chảy ra nhiều nước như thế, là đợi tôi liếm khô cho em sao?" Anh nói mập mờ không rõ, đầu lưỡi quét qua khe huyết gần mười cái, sau cùng cũng chặn lại được chất lỏng đang tràn ra ở lỗ nhỏ, lưỡi anh không ngừng đâm vào trong khe huyết, từ nông cho tới sâu, hơn nữa còn dành ra một tay kích thích đầu hoa hạnh.

"A a." Lý Tinh Ngải kích động rên rỉ, ngón chân co rút lại, tình triều khổng lồ hết đợt này tới đợt khác kéo tới, khiến cô phải bật ra tiếng khóc nức nở, mười ngón tay níu chặt lấy mặt trên của ghế sa lon.

"Tinh Ngải không khóc, tôi yêu em, tôi sẽ làm cho em thoải mái." Mùi vị ngai ngái khiến Thiệu Hoa Khiêm càng điên cuồng hơn, hai mắt đỏ bừng, đầu lưỡi giống như bị đói khát làm cho tốc độ đào bới mỗi lúc một nhanh. Mãi cho đến lúc bụng dưới của cô co rút lại, vừa khóc vừa la, cơ thể run rẩy phun hết nước mật ra ngoài, anh mới nâng người lên, thở hỗn hển lấy mu bàn tay lau sạch dịch nhầy trên mặt, tiếp theo cởi thật nhanh khăn tắm ngang hông, nâng vật phái nam đỏ thắm nhắm chính xác khe huyết sau khi đã đạt cao trào, từ từ xâm nhập.

"A." Lại là tư vị vừa ấm áp vừa chặt chẽ khiến anh sáng khoái đến mức tê dại cả da đầu, phát ra tiếng ngâm nga trầm thấp, khép hờ mắt hưởng thụ cảm giác như đặt mình vào thiên đường, trong lúc chờ đợi Lý Tinh Ngải hoàn hồn, anh điều chỉnh lại nhịp tim hỗn loạn của mình.

Anh không tính sẽ giải phóng dục vọng nhanh như vậy, anh muốn bắt kẻ thể xác hay tâm hồn, cô đều phải khắc sâu dấu vết mà anh để lại, anh muốn bắt nạt cô ở thời điểm cô còn tỉnh táo, làm cho cô mê loạn lần nữa, vịn thật chặt vai anh vừa khóc vừa la, khiến cô biết rõ người đàn ông chôn trong cơ

thể mình là ai.

"Đi ra ngoài." Mấy phút sau, Lý Tinh Ngải tỉnh hồn lại đẩy đẩy anh. Đờ của anh to như vậy, lấp kín cả hoa huyết của cô, muốn bỏ qua cũng khó.

Hai mắt cô ướt át, gò má vương vài nước mắt, toàn thân tản mát hơi thở mê hoặc lòng người sau khi đã đạt cực khoái, nhìn thấy Thiệu Hoa Khiêm vẫn không cử động tĩnh gì, mà phái nam chôn trong hoa huyết ướt át lại nhúc nhích lớn thêm vài phần.

"Ta cũng muốn thế, nhưng em hút chặt tôi như vậy, tôi không rút ra được." Anh thở dốc liếm vành tai cô, đưa giọng nói vừa thấp lại vừa khàn vào trong tai cô.

"Anh." Lý Tinh Ngải thở hổn hển, tiếng nói mang giọng mũi, đáng thương cầu khẩn, "Tôi rất khó chịu, anh có thể ra ngoài được không?"

Lần đó vì say rượu thì coi như xong đi, nhưng lần này tại thời điểm tinh thần hoàn toàn minh mẫn lại nảy sinh quan hệ với anh, thậm chí còn cầu xin anh liếm cho mình, điều này làm cho người luôn câu nệ trong chuyện tình dục như Lý Tinh Ngải không biết phải làm sao để đối mặt với bản thân.

Không sai cô đã đồng ý trở thành bạn gái của anh, nhưng cô không hề có tình cảm gì với anh. Vậy thì tại sao khi được anh âu yếm cô lại vui sướng đến như vậy, thậm chí còn gào thét muốn anh thâm nhập sâu hơn nữa, loại cảm giác này giống như cô là một nô lệ tình dục, mà không phải là loài người có lý trí.

"Như vậy ư, được rồi, tôi sẽ thử xem sao." Vật phái nam rút ra từng chút từng chút một, nhưng giữa lúc tưởng chừng như sẽ rời đi, lại chợt đâm mạnh vào, đâm thật sâu vào trong cơ thể cô.

"A." Lý Tinh Ngải bị sự va chạm của anh làm cho chấn động một

phen.

"Oh, xin lỗi, tiểu huyết của em ướt quá, hại tôi không cẩn thận lại trượt vào nữa rồi." Anh ác mồm cáo trạng trước.

"Anh vô lại. A. Anh...anh còn đây. A."

Thiệu Hoa Khiêm bắt đầu co mông lại, đột nhiên đâm vào hoa huyết đang không ngừng phun ra dịch mật nóng rực, khiến tinh thần Lý Tinh Ngải dưới sự va chạm của anh bị đẩy lên chín tầng mây.

"Thoải mái không? Hả?" Mồ hôi của anh bắn tung tóe lên người cô, anh khom người liếm đi, "Nhìn bầu vú em đong đưa vui vẻ như vậy. Ủ. Tinh Ngải, gọi tôi là Ma Vương đại nhân được không?"

"Không muốn." Lý Tinh Ngải miễn cưỡng duy trì một ít thanh tỉnh còn sót lại, cự tuyệt cách xưng hô nghe qua đã biết dâm đảng rồi.

"Không cho phép từ chối." Anh cười quỷ dị dùng sức đâm mạnh vào nơi mềm mịn.

"Ai ya." Cơ thể Lý Tinh Ngải căng chặt hơn.

"Gọi hay không gọi? Hả?" Anh vừa đụng mạnh một cái, sau đó nơi to lớn đẩy đẩy lồi vào một chút, không ngừng đảo quanh chạm nhẹ.

"Không...không được làm nơi đó." Cô run giọng cầu khẩn, chỗ kín được anh kích thích không ngừng truyền đến cảm giác tê dại giống như bị điện giật, thần trí của cô bắt đầu tan rã lần nữa.

"Gọi đi, tôi sẽ dừng tay." Anh vừa húc vừa uy hiếp cô, cảm giác được vách tường thịt đang không ngừng cắn nuốt mình, anh bật ra tiếng rên nho nhỏ, nhúng hăng say hơn.

Rốt cuộc, Lý Tinh Ngải bị anh làm tới mức không chịu nổi, thở gấp cầu xin tha thứ, "Ma, Ma Vương đại nhân."

"Nói to lên."

"Đại nhân. Ma Vương đại nhân."

"Gọi tôi là gì?" Đầu anh đổ đầy mồ hôi.

"Đừng làm tôi nữa. Van xin anh."

Giọng nói mềm nhũn van xin của cô khiến các mạch máu Thiệu Hoa Khiêm càng thêm căng ra.

"Tinh Ngải ngoan quá, đại nhân không hại người, đại nhân sẽ làm cho người vui vẻ, được không?" Thiệu Hoa Khiêm nằm sấp trên người cô, bắt đầu đẩy hông, vật nam tính quyết tâm đâm vào trong hoa huyết đang rỉ dịch, va chạm không ngừng.

"Không. Anh gạt người, anh nói sẽ không làm nữa. A a.
. Đừng á." Thật nhanh, thật sâu, cơ thể giống như đã bị anh chia thành hai nửa. Anh. Hình như rất to và cứng, lại nóng giống như lò lửa.Giảm dần sự khó chịu của cô.

"Không muốn ư? Vậy kiểu này thì sao?" Anh đổi lại góc độ đâm vào, "A a, thì ra Tinh Ngải thích kiểu quan hệ này, nhìn xem tiểu huyết của em hút tôi chặt như vậy. Thật thoải mái. Tinh Ngải khiến tôi rất thoải mái."

Lý Tinh Ngải dưới sự va chạm của Thiệu Hoa Khiêm, mười ngón tay bấu chặt vai anh, bám vào trong bắp thịt anh.

Ngay tại lúc cô sắp đạt cực khoái thì Thiệu Hoa Khiêm lại chột rút mạnh

ra.

Lý Tinh Ngải há mồm thở dốc, nhìn lại vật phái nam vĩ đại màu mận chín kia, phun đầy chất lỏng màu trắng đục lên bụng cô, bộ ngực no đủ phập phồng, cảm giác trống rỗng từ bụng nhỏ tăng nhanh, hoa huyết mất đi vật thể lạ không ngừng co rúc lại, khát khao được anh lấp đầy lần nữa.

Cô dấu môi nói không ra lời, cố gắng chống lại dao động phóng đảng này.

Thiệu Hoa Khiêm thở gấp cúi xuống ghế sa lon, để cô vòng tay lên cổ, một tay ôm lấy cô, cất bước đi vào phòng ngủ, vừa hôn cô, vừa nỉ non, "Đi vào, chúng ta đeo bao xong sẽ tiếp tục."

Mặc dù anh thích cảm giác trực tiếp chôn trong cơ thể cô, không có bao cao su ngăn cách, mùi vị vừa ướt ướt lại vừa ấm áp khiến anh điên cuồng hơn, cứ như vậy ở trong cơ thể cô đạt đến cao trào, sau đó phun ra.

Nhưng, không được.

Anh chẳng phản đối chuyện quan hệ trước hôn nhân, nhưng cũng không tán thành con gái chưa lập gia đình đã mang thai. Theo quan điểm của anh, chưa cưới đã mang thai hậu quả không cần nói cũng biết chẳng tốt đẹp gì, đều mang lại sự tổn hại cho người con gái.

"Ừ." Đột nhiên, Lý Tinh Ngải phát ra tiếng rên rỉ, cái mông đầy đặn bắt đầu lùi về phía sau, khe huyết cọ cọ vào vật đang ngốc cao đầu của anh.

"Tinh Ngải?"

"A. Tôi dừng không được. Làm sao bây giờ? Tôi không kiểm chế được cơ thể. Ô." Cô xấu hổ khóc lên.

Vật to dài nóng bỏng của anh dán vào giữa khe huyết cô, tiến hành cọ xát

liên tục, cảm giác cơ thể trống rỗng khiến cô không tự chủ được đuổi theo niềm vui sướng ấy, chủ động hoang nghênh sự động chạm của anh, quá mất mặt!

"Một khi đã như vậy, thì không cần phải kiềm chế nữa. Tình Ngải, nghe theo khát vọng của bản thân, yên tâm hưởng thụ. Đừng lo lắng, tôi sẽ không để cho em rớt lại phía sau." Anh hôn cô, một tay lòn từ dưới lên trên đè lại vật phái nam, dán chặt vào giữa khe huyết của cô, khiến cô dễ dàng hưởng thụ sự vui sướng hơn.

"Không được, tôi không thích anh. Ừ a. Không được. Tôi không phải là cầm thú." Ma sát vẫn kéo dài liên tục, vật phái nam ở giữa khe huyết nóng bỏng đến mức khiến tiểu hạch cô không khỏi tê dại, ừ a. Cô dừng lại không được.

Đây chính là nguyên nhân cô giữ chặt lấy lý trí sao? Cô cũng không bị cồn ăn mòn, ý thức đạo đức thật mãnh liệt.

Thiệu Hoa Khiêm yên lặng nghĩ.

Chỉ là, anh cũng sẽ không vì vậy mà buông tha cô.

Anh không có ý đùa bỡn cô, vì vậy mới dùng kế khiến cô trở thành bạn gái anh.

Anh không phủ nhận lúc đầu mình bị vóc người của cô hấp dẫn trước tiên, nhưng cô lại có lối suy nghĩ nhạy rất đặc biệt, lý luận vừa kỳ quái vừa đáng yêu, cùng với tính nết đơn thuần, mức độ dần dần chạy song song với vóc người hấp dẫn của cô, thâm tóm ánh mắt và trái tim anh, thậm chí bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn giữ cô bên cạnh mãi mãi.

Anh thừa biết hiện tại cô không thích mình, nhưng mà chỉ cần anh dựa vào lý do tìm hình của cô. Anh tuyệt đối sẽ nắm chặt khoảng thời gian "Tự

tìm tới cửa" này, cố gắng khiến cô thích mình, bao gồm cả cơ thể lẫn tâm hồn.

Trên thực tế, anh không hề có tấm hình trần trụi nào của cô, vì để tránh bị người khác thấy, chỉ có thể lưu lại trong bộ nhớ của mình. Nếu không phải vì sợ cô chạy trốn, anh đã sớm tiến hành thủ tiêu tài liệu của cô trong điện thoại di động rồi.

"Tình Ngải, thành thật đối mặt với bản thân, thẳng thẳng đón nhận ham muốn cũng phải là sai, càng không phải là cầm thú. Chẳng lẽ, em chỉ mong được vui vẻ trên phương diện tình cảm, mà không dám thừa nhận cơ thể mình cũng muốn vui vẻ ư? Như vậy không phải quá khác người sao? Tình dục trên cơ thể em lẽ nào không phụ thuộc vào cảm giác của em?"

Anh cúi xuống hôn cô, hóa thân thành một con rắn đi dạo bên trong khu vườn địa đàng Eva hấp dẫn, dụ dỗ cô gái nhỏ bước vào vòng xoáy của đam mê, một tiếng nối tiếp một tiếng, liên miên không dứt, rốt cuộc cũng hoàn toàn đập nát lý trí đạo đức của cô, khiến cô cùng mình rong chơi ở một nơi được đặt tên là biển cả tình ái.

Đánh mất ràng buộc luân lý, nơi ấy của Lý Tình Ngải rung động làm cho tốc độ nhanh hơn, cô phóng túng cơ thể hưởng thụ sự sung sướng, tự do rên rỉ, há to mồm thở dốc, chất lỏng âm ấm chảy ra khỏi cơ thể, dính ở trên đỉnh vật phái nam to và dài, thậm chí còn rơi xuống đất vài giọt.

Cuối cùng, cô cũng phát ra tiếng thét chói tai, bụng dưới co rúc dữ dội, ái dịch nóng hổi tiết ra mãnh liệt, cọ rửa vật nam tính màu đỏ thẫm nọ.

"Ừm. ừm" Thiệu Hoa Khiêm rên lên, không ngờ cho dù chưa hề đâm vào trong cơ thể cô, vẫn có thể bị cô làm tới hưng phấn như thế.

Thắt lưng anh tê dại một lúc lâu, vật nam tính bị dịch mật nóng hổi vọt tới

kích thích nảy lên liên tục, lỗ nhỏ trên đỉnh co rụt lại, đột nhiên bắn ra chất lỏng màu trắng đục.

"Ông trời ạ" Anh thở hổn hển, ôm lấy cơ thể mềm mại trong ngực ngã song song xuống giường lớn, hôn hít cô lung tung, bàn tay to xoa bóp bờ hông xinh đẹp của cô, "Tình Ngải thật lợi hại, như vậy đã có thể khiến tôi bắn."

Lý Tình Ngải nằm liệt ở trong lòng anh, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh, nhưng sự nhào nặn trên hông lại khiến cô sinh ra cảm giác vô cùng thoải mái.

Đôi mắt khép hờ, trải qua hai lần lên đỉnh, cô vừa mệt lại vừa mới, bên tai nghe lời thì thầm của anh, cô phát ra tiếng ngáy meo meo như mèo kêu, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hồng hét!

Quá tệ!

Lý Tinh Ngải nghĩ thê thảm.

Nếu như xem tìm kiếm bức ảnh thành trò chơi phá cửa ải, như vậy cô cách hoàn toàn phá cửa ải khẳng định không đến một phần mười khoảng cách, hơn nữa, vốn nên là Đại Ma Vương phải chờ đợi người dũng cảm ở trạm kiểm soát cuối cùng, thế nhưng không tuân theo lẽ thường, thỉnh thoảng rời khỏi ghế quầy rầy người dũng cảm, nguy hại nghiêm trọng đến tiến độ người dũng cảm tiến công chiếm đóng! Như vậy đúng không?

Tính từ lúc bắt đầu tìm kiếm bức ảnh hôm đó, thời gian đã qua nửa tháng, nhưng bây giờ địa điểm tìm kiếm của cô lại vẫn duy trì ở phòng vẽ, phạm vi chỉ từ bàn dài vô cùng hỗn loạn đến tủ sách lớn có thật nhiều tác phẩm hội họa.

Mặc dù Lý Tinh Ngải vội vã muốn tìm bức ảnh, mà dù sao công việc quan trọng —— tiến độ dạy học của trường học, mình bồi dưỡng, xem tiểu thuyết, chơi trò chơi điện tử RPG một chút thả lỏng thể xác và tinh thần —— không thể nào mỗi ngày đều chạy đến nhà Thiệu Hoa Khiêm, nhiều lắm là lợi dụng thời gian tối thứ sáu hoặc hai ngày nghỉ ngơi.

Ít thời gian, dĩ nhiên phải nắm chặt, nhưng Thiệu Hoa Khiêm lại vô cùng thích quấy rầy cô, thường chưa hỏi ý kiến của "bạn gái", liền lôi cô ra cửa,

nhất là cuối tuần vui vẻ vừa tới, còn đột nhiên đi du lịch hai ngày một đêm nhiều lần.

Nhưng bởi như vậy, Lý Tinh Ngải rất cuộc hiểu rõ, theo lẽ thường phán đoán thầy dạy mỹ thuật Thiệu Hoa Khiêm tiên sinh nên thuộc loại "vóc người nho nhã yếu đuối như gà con", tại sao lại có bắp thịt bền chắc và màu da mặt ong khỏe mạnh.

Thiệu Hoa Khiêm cũng không phải thầy dạy mỹ thuật chỉ biết loay hoay cầm bút vẽ, anh chạy bộ, anh chơi bóng, anh leo núi, anh bơi lội. Trong nhà anh còn bày mấy tấm hình anh leo núi và lướt sóng lúc đại học, mà sau khi trở thành giáo viên, mặc dù không thường xuyên giống như học sinh thời kỳ, nhưng anh vẫn sẽ dùng kỳ nghỉ hè, cùng mấy tên bạn tốt cùng nhau leo núi lướt sóng.

Về phần trong thời gian không có ra cửa, Thiệu Hoa Khiêm không ngừng dùng thân thể làm trở ngại cô.

Nghĩ đến đây, Lý Tinh Ngải liền thất bại ngượng ngùng.

Vừa mới bắt đầu nhớ lại, mặc dù thân thể của cô rất có phản ứng đối với cảm dỗ của anh, nhưng ít nhất lý trí còn có thể chống cự một chút, nhưng bây giờ chỉ cần anh phát ra "khí phách" sờ cô hai ba cái, toàn bộ linh hồn của người dũng cảm bé nhỏ là cô bay vào không gian vũ trụ, lý trí nhanh chóng bãi công, khiến cho cô mơ mơ màng màng mặc cho Đại Ma Vương muốn làm gì thì làm, càng thâm hiểm hơn chính là, cô phát hiện mình lại dần dần đắm chìm trong đó, có hiện tượng từ từ bị đồng hóa.

Thiệu Hoa Khiêm đối với chuyện yêu này, lớn mật hào phóng lại nhiệt tình, anh vô cùng thích nỉ non những ngôn ngữ tràn đầy mùi vị tình sắc lúc yêu.

Mới đầu đối với những ngôn từ kia, cô vừa khó chịu lại xấu hổ, làm tình thì làm tình thôi, nói những câu chữ kia muốn thẹn chết ai? Nhưng Thiệu Hoa Khiêm vô cùng kiên trì chuyện "tình thú" này, nửa hấp dẫn nửa uy hiếp cô phải "nghe theo", làm cho cô dần dần vậy. Khụ, hơn nữa Thiệu Hoa Khiêm vô cùng thích cô gọi anh là "Ma Vương đại nhân" hoặc "Đại nhân", mỗi lần đều sẽ giật giây để cô kêu, một khi cô hô lên, sẽ cực kỳ hưng phấn. Ừm, không biết loại đam mê đặc biệt này có phải là thể hiện phương diện nhân cách có vấn đề hay không?

Lý Tinh Ngải ngồi xổm thoải mái ở trước hộp cơm hơi nóng nghi ngút, cảm thấy hoang mang.

"Thế nào? Nhức đầu?"

Một giọng nói bay bổng xen vào suy nghĩ của Lý Tinh Ngải, khiến cho cô thiếu chút nữa kinh sợ nhảy dựng lên.

"Em cũng không phải là thỏ trắng nhỏ, thật sự phải sửa đổi cá tính dễ dàng bị hù dọa như vậy, nếu không ngày nào đó em bị dọa ngất rồi, anh còn phải đuổi những thằng nhóc muốn thừa cơ mưu đồ bất chính ở bên cạnh em nhảy nhảy về phía trước." Tay phải của Thiệu Hoa Khiêm chống trán, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đứng ở bên cạnh cô.

May là Lý Tinh Ngải hoảng hồn không vừa, cũng nhận thấy được Thiệu Hoa Khiêm khác thường.

"Anh ngã bệnh?" Cô cau mày, quay đầu lại nhìn quanh mấy cái, sau khi phát hiện trong phòng đặc biệt để giáo viên hâm nóng cơm chỉ có hai người bọn họ, liền phóng đại lá gan lấy tay sờ sờ trán của anh.

Bọn họ có quan hệ "người yêu", nhưng thỏa mãn yêu cầu của Lý Tinh Ngải, chưa bao giờ công khai.

"Là có chút không thoải mái." Thiệu Hoa Khiêm mặc cho cô sờ dò xét, tay trái vân vê trên cổ cô, "Sao lại mang khăn?"

Lý Tinh Ngải đẩy móng vuốt trên cổ ra.

"Còn dám nói? Đều do anh." Cô hạ thấp âm thanh, không dám lớn tiếng kêu la.

"Anh thì thế nào?" Thiệu Hoa Khiêm nhú nhú mày, tay trái khi dễ trên cổ cô lần nữa, ngón cái xoa nhẹ lại vân vê nơi nào đó, trước khi cô muốn hất móng vuốt của anh lần thứ hai, hài lòng thu tay lại.

"Đã nói với anh không cần hút cổ." Bằng không cô cũng không cần mang khăn rồi! Kể từ khi dẫm lên vùng địa lôi này, trừ kem che khuyết điểm ra, khăn lụa bị cô nhét ở sâu trong học tủ, trở thành thuốc cứu mạng che vết hôn cho cô.

"Anh cũng không cố ý." Thiệu Hoa Khiêm buông tay, "Rõ ràng anh hôn rất nhẹ, là da em quá mềm mại quá mỏng."

Nghe một chút, kẻ ác cáo trạng trước! Hơn nữa "hôn" cái gì? Anh vốn dùng "hút" có được không? Mỗi lần nhìn thấy toàn thân mình là vết hôn ở trong gương, cũng không nói gì lại không biết làm thế nào. Những vết hôn bình thường thì năm sáu ngày sẽ nhạt đi, nhưng thật vất vả mới phai nhạt, lúc Chủ nhật đến nhà anh, sau đó lại được thêm vết hôn mới ra lò. Vòng đi vòng lại tuần hoàn như thế, trước sau trên người cô trồng một quả lại một quả dâu tây, chỉ là số lượng nhiều ít không chắc chắn.

Rõng, thân thể của cô cũng không phải vườn dâu tây cỡ lớn!

"Tức giận sẽ sinh mềp nhăn đó!" Thiệu Hoa Khiêm không có chút ý tứ hối cải nào, anh vỗ vỗ đầu của cô, coi cô như đứa bé mà an ủi: "Được rồi, lần sau để cho em hôn lại, có được hay không?"

"Em không cần!" Lý Tinh Ngải đập một cái trên bàn tay to, không phát hiện giọng nói của mình vốn phải là hung ác thờ phì phò, lại tràn đầy xấu hổ nũng nịu.

"Tại sao? Bởi vì không biết sao? Nhưng mới tuần trước đã dạy em không phải sao? Hay nói, anh cũng cần hướng dẫn em một lần nữa?"

"Không cần!" Nghĩ đến buổi "dạy học" kia, Lý Tinh Ngải then thùng đến mức thật sự muốn đào lỗ chui.

Lúc ấy cô chỉ kháng nghị hành động trồng dâu tây ác liệt của anh, anh liền muốn cô trồng ngược lại, còn làm ra vẻ có lòng tốt muốn dạy cô phương pháp "trồng trọt", chỉ là lòng ngực anh rất cứng, kẻ mới học khó có thể bắt đầu, cho nên anh vén áo choàng tắm lên, đè ép cô nằm ở dưới người anh, lấy bắp đùi tương đối có thịt để cho cô luyện tập. Vậy mà tư thế kia, góc độ kia, cô chỉ cần giương mắt, mà có thể nhìn thấy vật cứng giữa đùi anh, nói rõ anh chính là rắp tâm không tốt!

Bởi vì Lý Tinh Ngải nhớ tới cảnh tượng lúc ấy, gương mặt càng đỏ càng nóng, cô cào tóc loạn xạ, vẫn kêu quang quác, muốn xua hình ảnh tà ác này đi.

Thiệt là, mua áo choàng tắm cho anh, chính vì tránh khỏi nhìn thấy thứ không nên thấy, lại không nghĩ rằng cô vẫn thấy được, hơn nữa còn nhìn ở khoảng cách gần!

Nghĩ tới đây, cô vừa xấu hổ lại trợn mắt trừng Thiệu Hoa Khiêm một cái.

Bởi vì cô trong trắng lộ hồng bộ dáng nũng nịu, tâm tình vốn như tiếng sấm ù ù của Thiệu Hoa Khiêm không dễ dàng trời xanh mây trắng lại, còn bởi vì "mưu kế" đạt thành, lo lắng trên mặt rốt cuộc cũng tản đi.

Anh rất không thích giấu giếm quan hệ giữa bọn họ, cũng không phải vì

phạm pháp luật, cần phải che che giấu giấu sao?

Nhưng vì làm yên lòng Lý Tinh Ngải, anh chỉ có thể hi sinh cái tôi, bỏ qua nguyên tắc, đồng ý với cô giấu giếm quan hệ của cả hai.

Chỉ có điều như thế mang tới kết quả, là một giáo viên địa lý đã 36 tuổi khốn kiếp cho rằng bánh màn thầu sữa tươi của anh không có chủ nhân mới bắt đầu mơ ước!

Sáng nay sau khi tan lớp tiết thứ ba, mấy giáo viên bao gồm anh và Lý Tinh Ngải cùng nhau trở về phòng làm việc, một vị giáo viên địa lý lại xấu hổ, lắc lắc ngón tay công khai hẹn Lý Tinh Ngải buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Hừ, thật may là cô không bị các giáo viên khác xúi bậy mà đồng ý, cũng không bởi vì dũng khí của giáo viên địa lý mà mềm lòng nhận lời, nếu không anh sẽ bất chấp tất cả, nhất định kéo cô đến bên cạnh, công khai biểu thị chủ quyền trước mặt mọi người.

Bởi vì đoạn nhạc đệm này, khiến cho anh sinh ra ý thức có nguy cơ mà quyết định "chuyện nên làm"

Ánh mắt của Thiệu Hoa Khiêm lướt qua cổ của cô không để lại dấu vết, tâm tình rất tốt mà cười lên.

Lý Tinh Ngải đỏ mặt nhìn thấy anh nở nụ cười thật lòng, trong lòng thở ra một hơi.

Cô cảm thấy vừa rồi tâm tình anh không phải rất tốt. Là bởi vì học sinh không nghe lời? Hay bởi vì nguyên nhân cá nhân khác? Cô không biết, nhưng cô không thích anh mang bộ mặt sa sầm không vui. Về phần tại sao lại để ý tâm tình của anh. Cô mềm yếu không dám đi sâu ngẫm nghĩ.

"Hôm nay thứ sáu, đến không?" Anh giơ tay sửa sang lại tóc tai bị cô vò

đến giống như tổ chim.

"Sẽ không."

"Tại sao?"

"Em có bài văn phải sửa."

"Tới nhà anh sửa?" Anh đề nghị, "Sau khi sửa xong, có thể tìm bức ảnh đó!"

"Từ chối." Cô không chút nghĩ ngợi đã nói.

"Tiến độ chậm như vậy có thể không?" Anh ngửa tay nhéo nhéo gương mặt non mềm đáng yêu của cô.

Hừm hừ, xem ra "mưu kế" của anh dần dần có thành quả rồi. Trải qua nửa tháng anh vất vả cặm cù đưa bữa ăn sáng dinh dưỡng cho cô, buổi trưa thuận đường đưa bữa trưa cho cô, làm cô được "nuôi nấng" ở trường học, ít dầu ít muối, dưới tình huống ngày ngày ăn uống cân đối, da cô càng lúc càng tốt, gương mặt cũng càng lúc càng co dãn, tay nhéo lên cảm thấy thật không tệ.

Ai, nếu như buổi tối cũng có thể chăm sóc đến, vậy thì càng hoàn mỹ! Anh sẽ từ từ thuyết phục cô tới nhà anh dùng cơm mỗi đêm, nếu không anh đưa bữa ăn tối cho cô cũng được, khiến cho khi sờ cô không chỉ có xúc cảm hơn mà càng rào bước tiến lên chất lượng tốt, đồng thời hướng tới vóc người Venus.

"Tiến độ chậm như vậy còn không phải do anh làm hại, mỗi lần đều quấy rầy em!"

"Em có thể phản kháng." Anh nhìn chăm chăm cô chốc lát, "Được rồi, nhìn em nghiêm túc tìm bức ảnh như vậy, anh tốt bụng nhắc nhở em một

chút."

"Thật sự?" Nghe được gợi ý, Lý Tinh Ngải không quan tâm nơi nào, đôi tay thân mật đặt ở trên bắp đùi trái của anh, cả người sát gần anh, "Nhắc nhở cái gì?"

Nhanh nói đi, cô rửa tai lắng nghe.

Thiệu Hoa Khiêm cong mắt lên, bất ngờ khom người hôn trộm cô đang không phòng bị một cái.

"Nhắc nhở chính là —— em có thể nghĩ biện pháp moi ra từ trong miệng anh." Thiệu Hoa Khiêm tràn đầy ý cười nói xong, lấy hộp bento hai tầng của mình từ trong lò vi sóng, không đợi Lý Tinh Ngải tiêu hóa, hiểu xong, liền rời khỏi phòng hâm nóng cơm, nghênh ngang rời đi.

Lý Tinh Ngải cầm hộp bento nóng hổi trở về phòng làm việc của giáo viên trong khoa, dọc theo đường suy nghĩ lời Thiệu Hoa Khiêm vừa mới nhắc nhở, khi tiến vào trong phòng nghỉ của phòng làm việc thì đã có mười mấy giáo viên dùng cơm tán gẫu gần kết tình cảm ở bên trong.

"Cô giáo Lý, sao đi lâu như vậy?"

"Gặp phải thầy giáo Thiệu, cho nên tán gẫu một chút." Lý Tinh Ngải vội vàng thu hồi suy nghĩ mà đáp lại, chọn ghế trống ngồi xuống, mở hộp bento ra thì cặp mắt của một nhóm giáo viên lập tức sáng lên, chuẩn bị nhìn nội dung hộp bento hôm nay của cô.

Một cái đùi gà xào hành trắng non mềm, mấy bông súp lơ xào tỏi, chân giò hun khói cắt thành hình dáng bạch tuộc nhỏ, trứng uyên ương, vỏ đậu xào rau, phối màu tươi ngon phong phú, mấy vị giáo viên nhìn thấy thì nước miếng chảy ròng.

Hộp bento không chỉ có dinh dưỡng khỏe mạnh lại ăn ngon, cũng chăm sóc hiệu quả thị giác!

"Cô giáo Lý, xem ra bento ăn rất ngon." Một giáo viên nữ căn chiếc đĩa, buồn bã nhìn lại hộp bento của mình, chọc chọc cà rốt bị nấu đến khô khốc.

Thật kỳ lạ, tại sao cô giáo Lý hâm bento, màu sắc còn tươi đẹp như vậy? Cô hâm bento, cũng là một mảng vàng ruộm?

"Hơn nữa thơm quá đó, tôi cũng có thể ngửi thấy được hương vị gà xào hành." Cô giáo Hoàng ngồi ở bên cạnh Lý Tinh Ngải khụt khà khụt khịt, "Cô giáo Lý, gia vị của gà xào hành này là thế nào? Hương vị thơm quá."

Hại miệng cô thêm ăn, tối nay cũng muốn nấu gà xào hành lá rồi.

"Chuyện này. Tôi không biết! Tôi cũng không biết nấu nướng." Lý Tinh Ngải dùng ngón tay sờ sờ gương mặt.

"Như vậy đó?" Hoàng nghiêng nghiêng đầu, vừa đúng lúc tầm mắt nhìn thấy một dấu vết trên cổ Lý Tinh Ngải, sau đó "A" một tiếng thật dài, "Cô, giáo, Lý,——"

"Hả?" Lý Tinh Ngải đang bận gặm đùi gà.

"Một mình cô thuê phòng bên ngoài?"

"Đúng vậy, quê tôi ở Nam Đầu."

"Vậy tôi biết rồi, bento là bạn trai cô chuẩn bị sao?"

Lý Tinh Ngải thiếu chút nữa mắc một miếng thịt ở cổ họng không nuốt vào được.

"Khục, khục khụ khụ khụ khụ. Cô giáo Hoàng, làm sao cô."

Biết? Từ đầu tới đuôi cô không có tiết lộ mình có "bạn trai"!

"Nơi này có vết hôn đó! Còn muốn giả vờ?" Cô giáo Hoàng động thủ kéo khăn lụa của cô xuống, chỉ chỉ một vết hôn ở dưới tai cô, các giáo viên khác lập tức bừng tỉnh phát ra tiếng ồn ào.

"Thì ra cô giáo Lý có bạn trai, không trách được vừa rồi lại từ chối lời mời của thầy giáo Nghiêu, cũng không cho người ta một chút cơ hội." Trước đó thầy giáo Nghiêu đáng thương cũng không điều tra rõ ràng, khiến cho bị từ chối ở trước mặt mọi người, hiện tại thì không biết chạy đến đâu chữa thương rồi.

"Cái gì cái gì? Tôi không có."

"Trên cổ cô giáo Lý có dấu tây đó!"

"A a, khó trách cô giáo Lý mang khăn. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy. Ai, trẻ tuổi thật tốt! Nghĩ tới năm đó tôi cũng thế."

Ai nói cho dù giáo viên ở trước mặt học sinh, sau lưng học sinh đều phải nghiêm trang? Ai nói giáo viên sẽ không bát quái? Ai nói giáo viên sẽ không chế nhạo người khác?

Giáo viên cũng là người, cũng có áp lực công việc, dĩ nhiên cũng sẽ nắm chắc cơ hội "chế thuốc thả lỏng" thể xác và tinh thần một chút thôi.

Lý Tinh Ngải bị thầy cô giáo chế nhạo đến gần vùi mặt vào sâu trong hộp bento, vừa ảo não vừa nghi ngờ, tại sao kem che khuyết điểm trên quả dâu tây lại mất đi hiệu lực? Chẳng lẽ bởi vì vừa rồi đứng ở trước lò vi sóng quá lâu, khiến cho chảy mồ hôi?

Đáng ghét, cô thật sự quá không cẩn thận!

Trong phòng nghỉ của phòng làm việc khoa nghệ thuật bên cạnh, Thiệu Hoa Khiêm đang ăn cơm hộp bởi vì nhớ tới "mưu kế" của mình, không nhận được cười một tiếng.

"Thế nào?" Đồng Hoan hỏi.

"Không có gì, chỉ là nghĩ đến một chuyện làm người ta vui vẻ." Thiệu Hoa Khiêm thông thả ung dung gặm đùi gà xào hành lá, tâm tình từ trời xanh mây trắng biến thành mặt trời rực rỡ chiếu trên cao.

Cái gọi là núi không có đường đi, nếu anh không thể quang minh chính đại biểu thị chủ quyền công khai, vậy thì vòng một cái, khiến mọi người biết khối bánh mìn thầu sữa tươi này sớm đã có chủ nhân, chặt ngang mưu đồ bất chính của những tên đàn ông khác!

Ha ha ha.

Lời nói khách sáo?

Hừ, hành vi nói chuyện cong cong queo queo này, quân tử khinh thường!

Lý Tinh Ngải ra vẻ thanh cao suy nghĩ ba mươi giây, bả vai lập tức chán nản suy sụp xuống.

Ai, nhìn cô nói đường hoàng như vậy, quang minh lẫm liệt, trên thực tế cô vốn không dự được lời nói ra, còn bị kỹ xảo nói suông của Thiệu Hoa Khiêm giễu cợt tả tơi, khiến cho cô thất bại tới cực điểm.

Cô cũng không phải là Ma vương xảo trá, lời nói còn quanh co lòng vòng uốn lượn hơn so với ruột, có một người hay không?

Lý Tinh Ngải cắn ngón tay, oán trách nghĩ, cặp mắt nhìn chăm chăm bản vẽ mặt phẳng của nhà họ Thiệu trên bàn.

Bức tranh này là vì tránh bỏ sót chỗ giấu "bảo vật", để tấn công cướp đoạt nhà của Ma vương mà vẽ bản đồ sơ sơ, chỉ cần là chỗ cô có thể kiểm tra, sẽ vẽ một dấu gạch chéo lên chỗ đó.

Nhưng, vừa trôi qua nửa tháng, cô vẫn còn xoay tròn ở phòng vẽ!

"Ai." Lý Tinh Ngải thở dài thật sâu.

Thua thiệt cô mới đầu còn có dự tính trong lòng cho rằng có thể thoải mái tìm ra bức ảnh, lại không nghĩ rằng người tính không bằng trời tính, đó là bức ảnh thật mỏng, cũng không phải đồ vật có thể tích khổng lồ, nó có thể bị giấu ở trong sách, trong bức tranh, trong hộp màu nước, dù sao chỉ cần chỗ có khe hở, thì có thể là chỗ cất giấu!

"A —— thật sự quá khó khăn!" Gào xong, cô phiền muộn nằm liệt ở trên ghế sofa, sau vài giây, một biện pháp đột nhiên hiện trong đầu của cô.

Cô kêu một tiếng, từ trên ghế salon nhảy dựng lên rồi dạo bước ở trong phòng khách, suy tư biện pháp có thể thực hiện.

Thật sự phải như vậy sao? Thật sự phải làm chuyện to gan như vậy sao?

Mắt cô liếc phòng ngủ của Thiệu Hoa Khiêm, cắn móng tay.

Nhưng nói không chừng phương pháp này hữu dụng, ít nhất so với lời nói khách sáo cong cong queo queo, tỷ lệ thành công cao hơn, nếu làm tốt có thể một trận đắc thắng!

Lý Tinh Ngải dùng sức hít sâu nhiều lần, sau đó cất bước đi vào phòng ngủ, bởi vì kế hoạch này, khiến cho bước chân của cô như nhũn ra, trái tim khẩn trương đập mạnh thành thịch.

Lúc này, Thiệu Hoa Khiêm đang gội đầu trong phòng tràn ngập hơi nước,

khi anh cầm vò hoa sen lên dội nước lên đầu đầy bồn bọt, liền nghe âm thanh cửa phòng tắm bị kéo ra.

Thiệu Hoa Khiêm âm thầm nhếch môi, rốt cuộc bị anh chờ được!

"Muốn tắm uyên ương?" Anh biết rõ còn hỏi.

"Không được sao?" Lần đầu tiên Lý Tinh Ngải chủ động đối với đàn ông, chỉ có thể dùng giọng nói hùng hồn che giấu xấu hổ trong lòng.

"Dĩ nhiên có thể." Anh chuyển vò hoa sen sang cô, sau khi xối ướt cô mới tắt, tiếp đó cầm xà bông lên thả vào trong lòng bàn tay của cô, im lặng ra hiệu.

Lý Tinh Ngải cũng không dám nhìn anh, nhận lấy xà bông thơm trơn trượt trong tay anh, giúp anh xoa xoa xoa xoa từ đầu đến chân, khi bồn bọt đầy khắp người anh thì cô hạ quyết tâm, cắn răng một cái, dán thân thể mềm mại nở nang lên, ngửa đầu hôn hầu kết của anh, tay hoạt động trên người của anh theo nước chảy.

"Ừ." Vòng tay của anh ôm hông cô, xoa mông đầy đặn của cô, nheo mắt hưởng thụ cô phục vụ, thậm chí lên tiếng chỉ đạo, "Tinh Ngải, đi xuống. Liếm nụ hoa của anh."

Đầu tiên Lý Tinh Ngải sững sờ, sau đó thuận theo khát vọng của anh, nhớ lại phương thức anh đối xử với mình, chuyển dùng ở trên người anh, không ngừng liếm láp, hút cắn nụ hoa dẹt màu nâu của anh, nghe anh từ từ rên rỉ khàn khàn trầm thấp bên tai, cô hừ nhẹ một tiếng, tình dục cũng từ từ dâng lên theo, xuân thủy giữa hai chân chảy xuống thấm ướt.

Nhưng cô không quên mục đích của mình.

"Đổi, đổi bên. Liếm liếm bên khác." Hô hấp của Thiệu Hoa

Khiêm càng thêm dồn dập, đôi tay xoa thân thể cô càng thêm dao động kịch liệt, thân thể toát ra mồ hôi ẩm ướt mặn mặn.

Vòi hoa sen rơi trên mặt đất không người để ý, vấy bột nước rào rào.

Lý Tinh Ngải run tay trái cầm dăng trào chống đỡ ở trên bụng, đôi môi rời khỏi hạt đậu bị cô liếm đến sáng bóng, dụ hoặc đi lên trên, mồ hôi cảm anh, rốt cuộc khi có dũng khí nhìn anh, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của anh, đáy lòng cô lập tức dâng lên một loại hưng phấn khi trả thù được.

Thì ra, cô cũng có thể làm cho anh mê loạn thành ra như vậy.

Thì ra, trêu chọc một người đến thần trí mê loạn, có cảm giác thành công như vậy.

Thì ra, anh thích trêu đùa cô, làm cho cô ý loạn tình mê, không phải là không có nguyên nhân.

Tay trái cô nắm thật chặt dục vọng nam tính nóng hổi, mới đầu ngượng ngùng rút đi, gan lớn lên.

"A." Thiệu Hoa Khiêm khổ sở lại thoải mái nhăn mày lại, đôi tay rơi vào trên hông thịt của cô, thô lỗ dùng sức cầm nắm.

Trong lòng Lý Tinh Ngải khẽ động, bắt đầu dùng sức lực lên xuống khuấy động dục vọng nam tính đỏ ngầu.

"Đại nhân, thư thái như vậy sao?" Miệng cô phun khí, gọi tên anh thích nghe thấy nhất, gương mặt tràn đầy đỏ ửng phấn khởi.

Hiện tại, cách điểm mấu chốt chỉ thiếu một bước!

"Ừ. Nắm nhanh một chút. Tinh Ngải. Tinh Ngải, nắm nhanh một chút nữa." Mặc dù không bằng thủy huyệt mềm mại căng

đầy, nhưng sức lực cầm nắm của tay nhỏ bé của cô khiến cho anh cực kỳ sung sướng, giống như trời sinh cô liền biết sức lực anh thích. Thiệu Hoa Khiêm nheo mắt, ngẩng đầu, thoải mái lại say mê mà nghĩ.

Lý Tinh Ngải dẫu môi hôn mút hầu kết của anh, tay cố ý trì hoãn động tác, nghe tiếng kháng nghị mơ hồ của anh.

"Muốn em nhanh lên một chút?"

Anh hừ hừ.

"Như vậy nói cho em biết, bức ảnh giấu ở nơi nào?" Năm ngón tay trái của cô thu hẹp, thoáng dùng sức cầm xuống.

"Á." Anh run cầm cập.

"Nói cho em biết, em sẽ thỏa mãn anh đó." Cô mỉa hoặc nói.

Thiệu Hoa Khiêm thở hỗn hển, mắt cặp chứa đầy tình dục nhìn theo hướng cô.

"Đại nhân?" Cô há mồm gặm miệng cằm cứng rắn của anh, tay phải giống như rắn leo lên vai anh, ngón tay trêu chọc vành tai mềm nhũn, vú non mềm đê xuống lồng ngực của anh.

"Ừ. Giường."

Giường?

"Phía dưới."

Ở dưới gầm giường?

Lấy được tin tức cần thiết, mắt Lý Tinh Ngải tròn to, tất cả động tác trêu

đùa dừng lại, thừa dịp anh chưa chuẩn bị, để hai cái móng vuốt lớn ở vú xuống, cũng không để ý tới người đàn ông tràn đầy vọng mãnh liệt, lao ra khỏi phòng tắm, nắm áo choàng tắm của anh lên, vừa chạy, vừa mặc lên, cuối cùng quỳ sấp ở bên giường, cái mông vênh lên cao, dí má vào mặt đất, tầm mắt tìm kiếm phía dưới khung giường, vui mừng mà phát hiện trên vách tường phía dưới đầu giường, dán thứ gì đó, xem ra giống như bức ảnh.

Hóa ra anh cất hình ở chỗ này!

Vừa muốn đưa tay lấy, vạt áo áo choàng tắm của cô liền bị người ta vén lên, lộ ra cái mông đầy đặn tuyết trắng nổi lên cao cao.

A ——

Cô thét chói tai, đồng thời vật to lớn vừa thô vừa cứng cũng chặn miệng hoa huyết của cô lại.

"Lấy được câu trả lời mong muốn liền vứt bỏ không để ý anh hả? Thật là to gan, hả? Ngoan ngoãn tiếp nhận xử phạt kế tiếp của anh đi!" Thiệu Hoa Khiêm cười quỷ dị, một tay đè lưng của cô lại, khiến cái mông của cô vênh lên cao, nhưng thân thể lại nằm thấp ở trên đất, một tay vạch mông thịt non mềm trước mắt, nhét vật đang dâng trào vào vào trong tiểu huyết từng chút từng chút một.

"Chờ, chờ một chút." Lý Tinh Ngải bị ngăn chặn thật thấp, không thể động đậy, dây buộc áo choàng tắm buông ra, vú mềm phơi bày ra ngoài, đỉnh chổng đờ ở trên thâm lông thô mềm mại, mang đến từng trận nhột ngứa, nhưng cô không có tâm tư cảm nhận những thứ này, cặp mắt chăm chú nhìn "bức ảnh" trên tường, giống như nó sẽ biến thành yêu tinh nhân sâm, chân dài ra rồi cười đùa chạy mất.

"Cái mông vênh lên cao như vậy, còn nói anh chờ một chút? Nhìn cái

miệng nhỏ nhắn phía dưới của em cũng ướt rồi, bị ướt khi đang trêu chọc anh sao? Tiểu sắc nữ." Dục vọng nam tính kéo ra đưa vào nông nông sâu sâu, "Ừ. Vẫn là tiểu huyết của Tinh Ngải thoải mái."

"Chờ một chút." Làm ơn, để cho cô lấy tấm "bức ảnh" trước, "A a. Anh đừng mỗi lần đều đâm nơi đó. Ghét."

Anh lại đụng nơi đó của cô ấy! Mỗi lần anh làm nơi đó của cô, cô đều có xúc động muốn đi tiểu, liều chết chịu đựng, cảm giác ê ẩm tê dại lại càng thêm mãnh liệt, làm cho cô chật vật không chịu nổi, lại chỉ có thể bất lực chịu đựng anh va chạm hung ác.

"Ghét? Rõ ràng hút anh chặt như vậy. Ăn ở hai lòng, phải tiếp nhận trừng phạt đó!" Anh kéo cô, hai người quỳ thẳng trên mặt đất, anh cởi áo choàng tắm trên người cô, đôi môi hôn mút cổ của cô, bàn tay nóng hổi không ngừng đốt lửa ở trên thân thể mượt mà của cô.

"Không cần đụng bên kia nữa. Không thoải mái. A a."

Chỗ mẫn cảm trong cơ thể bị va chạm không ngừng, cô suýt nữa mềm thành một bãi bùn.

"Còn nói dối? Phải là thoải mái chứ?" Anh nheo mắt hưởng thụ khoái cảm khi va chạm với cô, "Ừ. Cái mộng của Tinh Ngải chạm vào thật mềm, anh rất thích."

Thiệu Hoa Khiêm liếm vành tai của cô, hạ thể càng thêm ra sức cùng với cô chạm vào nhau, mặc kệ cô kháng nghị, vẫn đâm chỗ làm cô điên cuồng, để cho cô trầm luân trong ngực nóng ẩm của anh, kêu khóc cầu xin anh dừng lại, nhưng thân thể non mềm lại hân hoan chịu đựng cuồng mãnh anh dành cho.

Hôm sau, Lý Tinh Ngải mở mắt ra, hiếm khi không có bừng tỉnh tỉnh thần, cô trăm cay nghìn đắng đẩy tay to chân to quần ở trên người, kéo thân

thể đau nhức bò xuống giường, thật vất vả lấy được tấm "bức ảnh" từ trên vách tường ở dưới khung giường, hưng phấn vừa khẩn tập trung nhìn kỹ

Thiệu Hoa Khiêm tự vẽ chân dung cười tí mắt cùng với cô nhìn nhau, bên cạnh phông theo khung đối thoại trong manga, viết bốn chữ lớn "Cảm ơn chiếu cố".

Đầu tiên Lý Tinh Ngải kinh ngạc mấy giây, sau đó.

"Thiệu, Hoa, Khiêm"

Người dũng cảm nhỏ tìm báu vật thét chói tai rồi nhảy lên giường, biến thân thành con mèo hoang nhỏ la lối om sòm, dùng phương thức dã man nhất, hung hăng hành hung Đại Ma Vương đáng ghét một trận.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Đại hội thể dục thể thao trường trung học cao cấp Hoa Hân, bắt đầu vô cùng náo nhiệt dưới khí hậu nói nóng không nóng, nói lạnh không lạnh của đầu tháng mười hai.

Trừ các mục thi đua của học sinh, dựa theo lệ thường, sáng ngày thứ hai của đại hội thể dục thể thao, cũng có hoạt động tranh tài thuộc về giáo viên — giáo viên toàn trường chia làm hai tổ Giáp Ất "Tổ lãnh đạo", hai tổ Bính Đinh "Tổ lãnh đạo", "Tổ nghệ thuật" cùng với "Tổ hành chính", mỗi tổ chọn tất cả năm người giáo viên nam nữ, tiến hành một trận thi đấu tiếp sức hỗn hợp hai ngàn mét của giáo viên nam nữ.

Từ khi là học sinh Lý Tinh Ngải không có nhiều thiện cảm đối với chạy bộ, cho rằng vận động vậy là tự ngược mình mệt mỏi giống như con chó.

Ngay thời học sinh thì đám học sinh tràn đầy nhiệt huyết vì để cho lớp học đoạt thứ tự tốt, luôn có rất nhiều bạn cùng lứa am hiểu chạy bộ tự nguyện tham gia thi đấu, nhỏ mồ hôi thanh xuân, vì vậy loại hạng mục tranh tài này làm người ta ghét, đương nhiên chuyện sẽ không rơi vào trên người mấy tên luôn chạy đếm ngược như Lý Tinh Ngải.

Chỉ có điều chuyển tình trạng thành trách nhiệm, khi nhóm người già đều đến tuổi tác nhất định, rồi rít tỏ thái độ không muốn rơi mồ hôi, lại dưới tình huống tất cả tổ không thể bỏ cuộc thì trách nhiệm lấp đầy danh sách liền rơi vào trên người tay mơ xui xẻo, ai quan tâm bạn chạy bộ có mạnh hay không, nhanh không, lấp đầy số người dự thi cho tôi là được rồi!

Kết quả, tay mơ ghét chạy bộ như Lý Tinh Ngải trở thành một tuyến thủ, mà không phải xui xẻo bình thường, khi rút thăm quyết định thứ tự thì cô không chết tử tế được mà rút trúng thăm vương, trở thành người chạy vị trí đầu tiên của "Tổ chuyên trách Bính"!

Ai, trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người vậy, trước tiên nhất định khổ tâm chí, khổ gân cốt, đói bụng. Lúc làm nóng người chờ đợi ra sân thì miệng Lý Tinh Ngải lẩm bẩm.

"Cô giáo Lý, cô đừng áp lực." Lý Tinh Ngải và cô giáo Hoàng cùng tổ, thấy dáng vẻ cô khẩn trương lo lắng, mở miệng an ủi.

Gương mặt Lý Tinh Ngải khổ sở, "Làm sao có thể không áp lực? Tôi cực kỳ không tự tin với chạy bộ, trận thi đấu tiếp sức thứ nhất là mấu chốt thành bại quan trọng, ngộ nhỡ tôi rớt ở phía sau rất nhiều thì làm thế nào?"

Cô không muốn trở thành cút chuột hỗn loạn!

Cô giáo Hoàng cười khẽ mấy tiếng, vỗ vỗ bả vai của Lý Tinh Ngải.

"Dù là như vậy, cũng chỉ có thể dùng hết toàn lực! Cố gắng lên cố gắng lên cố gắng lên!" Cô giáo Hoàng nắm quyền giơ giơ về phía không trung.

"Ừ, cố gắng lên." Lý Tinh Ngải cười thê thảm một tiếng, cũng nắm quyền một cái, học cô giáo Hoàng vung qua vung lại trên không trung, trong lúc vô tình tầm mắt nhìn về phía trái, liền nhìn thấy bóng dáng của Thiệu Hoa Khiêm.

Anh mặc áo T màu trắng, một cái áo khoác thể thao màu xanh ngọc, quần vận động ở nửa người dưới và áo khoác cùng màu sắc, chân đi một đôi giày chạy màu trắng, nụ cười kiêu ngạo nói chuyện cùng một giáo viên nam.

Đúng vậy, anh cũng là giáo viên dự thi, hơn nữa còn là tự nguyện dự thi,

là tuyển thủ của "Tổ nghệ thuật".

Lý Tinh Ngải xa xa nhìn anh, vung cánh tay tiếp tục làm ấm người theo bản năng, sau đó nhớ tới cái gì, cúi đầu nhìn về phía giày mình.

Sau khi Thiệu Hoa Khiêm biết cô là tuyển thủ, lại biết cô không có giày chạy, không quan tâm nguyện vọng của cô, mang theo cô đến vài cửa hàng dụng cụ thể thao, mới mua được một đôi giày cô đi đứng thoải mái lại vừa chân, vừa vận cùng màu sắc với đôi giày anh đi trên chân, kiểu dáng cũng giống nhau. Sau khi mua giày về nhà, anh còn quỳ trên mặt đất, tự tay điều chỉnh dây giày giúp cô, để giày có thể ôm trọn chân của cô, tránh cho giày và chân có hoạt động ma sát, có thể làm cho nổi bọt nước.

Ngây ngốc nhìn chăm chăm hai chân đi giày chạy, thậm chí cánh tay đã quên vung, nghĩ đến cảnh tượng anh tỉ mỉ điều chỉnh giày giày ngày đó, liên kết nhỏ nhỏ giữa mình cùng với anh, không biết vì sao, cô chợt sinh ra một cảm giác tự tin kỳ diệu cô tuyệt đối sẽ không phải người thua, khẩn trương trong lòng tản đi từng chút từng chút, khóe miệng càng không kiềm chế được ngọt ngào khê cong lên, chỉ có điều chính cô cũng không hề phát hiện.

Thế nhưng sự tự tin còn chưa lấp đầy ngực cô, cô lại phát hiện đối tượng nói chuyện với Thiệu Hoa Khiêm không biết lúc nào đổi thành Đồng Hoan.

Hôm nay Đồng Hoan cột tóc dài thành đuôi ngựa, xem ra vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại tràn đầy sức sống, hơn nữa. Mặc đồ thể thao kiểu dáng màu xanh ngọc giống Thiệu Hoa Khiêm.

Hô hấp của Lý Tinh Ngải bỗng dừng cứng lại, giống như bị đánh một quyền nặng nề.

"Cô giáo Đồng và thầy giáo Thiệu rất cuộc có phải người yêu hay không?" Cô giáo Hoàng cũng nhìn thấy bọn họ.

"Người yêu? Bọn họ?"

"Cô giáo Lý không biết sao? Tình cảm của bọn họ rất tốt, ở trong sân trường thường ra vào một đôi, mặc dù hai người bọn họ đều phủ nhận đang kết giao, nhưng rất nhiều giáo viên đều cho rằng bọn họ đang lén phéng. Nghe nói lúc trước thầy giáo Thiệu còn chuẩn bị hộp bento giúp cô giáo Đồng, chẳng qua là sau khi bị người khác chú ý, liền chấm dứt loại hành động này."

Lời nói của cô giáo Hoàng, khiến người lần đầu tiên nghe được bất quái như Lý Tinh Ngải không nói ra lời, bỗng nhiên có cảm giác bị người đoạt mất thứ gì đó của mình.

Cô cố gắng vứt bỏ loại cảm giác chán ghét bá đạo này.

Ha, ha ha, thật là, tại sao cô có thể có loại tâm trạng ương ngạnh này? Cô chỉ vì tấm ảnh nên mới ở cùng với anh, cũng không phải bởi vì thích anh mới gặp gỡ anh, cho nên. Cho nên tình cảm của anh và cô giáo Đồng tốt đến mức bị hiểu lầm là bạn bè trai gái, cô hoàn toàn không cần để ý!

Cô giáo Hoàng cũng không phát hiện Lý Tinh Ngải khác thường, tiếp tục nhỏ giọng chia sẻ bất quái, "Trường học cũng không có quy định không thể kết giao giữa giáo viên, thật không rõ bọn họ muốn phủ nhận cái gì? Nếu muốn phủ nhận, cũng giả vờ tốt một chút, bây giờ nhìn dáng vẻ bọn họ mặc đồ tình nhân, căn bản là giấu đầu lòi đuôi. Oa, cô giáo Lý, cô xem cô xem!"

Chỉ thấy Đồng Hoan giao nước suối, khăn lông cho Thiệu Hoa Khiêm, tiếp đó cởi áo khoác xuống, cũng đưa cho anh, anh cũng không từ chối, thuận tay liền nhận lấy.

"Chắc chắc, cho rằng nhiều người hỗn loạn, cho nên quang minh chính

đại mà phóng điện?" Chờ trận đấu kết thúc, xem cô chế nhạo cô giáo Đồng thế nào, ha ha!

Lý Tinh Ngải mím môi, dời tầm mắt đi, không muốn nhìn hai người bọn họ một cái, giọng điệu hô thật to, tự do làm nóng người !@#%\$@, đã bình ổn khác thường nơi đáy lòng.

Cô tuyệt đối không phải bởi vì anh và Đồng Hoan có hành động thân mật mà không vui vẻ, áp suất của đáy lòng cô thấp, chỉ bởi vì. Nguyên nhân bởi vì chờ trận đấu một chút nên cô quá khẩn trương.

Đúng, chỉ bởi vì như vậy!

Lý Tinh Ngải liên tục hít sâu, dùng sức thuyết phục mình, cho đến khi tuyến thủ mặc che lưng vào, đứng lên hàng bắt đầu, mới biết thì ra Đồng Hoan cũng cầm gậy thứ nhất.

"Cô giáo Lý, tôi sẽ không vì giao tình thường ngày mà nhường nhé!" Đồng Hoan cười nói, thần thái trên mặt và trong giọng nói đều phần khởi tự tin, Lý Tinh Ngải nhìn thấy như bị ánh mặt trời đâm mắt, híp mắt một cái.

Lý Tinh Ngải không trả lời, hạ khóe miệng, dựa theo hiệu lệnh của trọng tài ngồi xổm xuống, làm ra tư thế xuất phát chạy.

Ầm!

Tiếng súng vang lên, các cô giáo ở đường xuất phát chạy vội ra ngoài, Đồng Hoan vượt lên đầu ở đường đua thứ ba, Lý Tinh Ngải dừng ở thứ hai đếm ngược.

Lý Tinh Ngải nhìn bóng lưng bốn giáo viên, đang muốn tăng nhanh mình bước chân, lại bởi vì thân thể nghiêng tới trước quá độ, khiến cho trọng tâm nhất thời không yên mà ngã nhào về phía trước, gậy màu bạc nằm trong tay

bay ra ngoài, lăn bịch bịch đi thật xa.

Lý Tinh Ngải nằm trên mặt đất, trong một nháy mắt thật sự muốn vĩnh viễn không dậy nổi như vậy.

Quá mất mặt!

Quá mất mặt!

Tại sao cô lại ngã nhào?

Trong khi giãy chết, bình luận viên trên đài giống như rất sợ người khác không biết người ngã nhào là cô, lớn tiếng dùng Microphone xưng tên của cô, vừa miêu tả tư thế ngã nhào xấu hổ của cô, vừa tự cho là tốt bụng muốn nhân sĩ ở trường giúp cô cố gắng lên.

Cô khẽ cắn răng, chịu đựng xấu hổ trong lòng và đau đớn trên thân thể, mặt đỏ tới mang tai mà bò lên từ trên đất, nhặt gậy lên, cố gắng chạy về phía vị tuyển thủ thứ hai, khi giao cây gậy cho đối phương, tổ bọn họ đã rút ở phía sau tuyển thủ tạm đứng thứ năm nửa vòng sân thể dục.

"Cô giáo Lý, cô không cần gấp gáp. Có muốn đến phòng chăm sóc sức khỏe bôi thuốc trước hay không?" Một vị giáo viên nam cùng tổ quan tâm hỏi thăm.

"Không sao, không sao, tôi chờ trận đấu kết thúc mới đi." Lý Tinh Ngải mạnh mẽ chống đỡ mà cười, giả vờ như quan tâm trận đấu, trên thực tế lại khó chịu đến mức muốn tìm chỗ trốn.

Đã nói, chạy bộ cái gì chứ, ghét nhất mà!

Khi Thiệu Hoa Khiêm mở cửa phòng chăm sóc sức khỏe ra, đã nhìn thấy Lý Tinh Ngải ủ rũ cúi đầu ngồi xoay tròn tròn ở trên ghế.

Anh trở tay đóng cửa, đi lên trước.

"Tinh Ngải?"

Lý Tinh Ngải không còn hơi sức nhìn anh một cái, ngay sau đó cúi thấp đầu, cặp mắt nhìn chăm chăm vào đầu gối, cổ họng không thốt nửa tiếng.

Thiệu Hoa Khiêm nhìn quanh phòng chăm sóc sức khỏe một vòng, buồn bực hỏi: "Bác sĩ đâu?" Chạy đi đâu hóng mát rồi hả?

"Anh ta đau bụng, đi nhà vệ sinh." Lý Tinh Ngải trầm mặc một phút, mới trả lời ấp úng.

Đau bụng? Thiệu Hoa Khiêm nhú mào, vừa buồn cười nghĩ hóa ra bác sĩ cũng sẽ đau bụng, vừa ngồi lên ghế xoay tròn tròn đối diện Lý Tinh Ngải.

"Còn chưa bôi thuốc?"

"Vâng." Cô vẫn dùng đỉnh đầu hướng về phía Thiệu Hoa Khiêm.

"Cho anh xem."

"Không cần."

Thiệu Hoa Khiêm tự ý kéo tay cô đặt ở trên đầu gối, lại bị cô hất ra.

Anh nhìn cô một hồi lâu.

"Tinh Ngải, anh chọc em tức giận?"

"Không có."

"Em sợ đau, cho nên không dám bôi thuốc?"

"Không phải."

Bên trong phòng rơi vào hoàn toàn yên tĩnh, Thiệu Hoa Khiêm híp híp mắt, không nói chuyện nữa, bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, mấy phút sau, anh nắm tay của cô lần nữa.

Lúc này Lý Tinh Ngải không phản kháng.

Thiệu Hoa Khiêm liếc cô một cái, tiếp đó cuộn ống tay của cô lên, xem xét vết thương của cô, sau khi kiểm tra tay trái xong thì đổi tay phải, cuộn ống quần lên kiểm tra hai chân cô.

Thật may là mặc áo dài tay quần dài, chỉ bị rách da ở đầu gối trái.

Anh âm thầm thở ra một hơi, lấy hộp thuốc tới, thay cô bôi thuốc lên chỗ rách da ở đầu gối trái của cô, trong quá trình, bọn họ ai cũng không nói lời nào, chỉ có Lý Tinh Ngải vì đau đớn mà phát ra tiếng rút khí nho nhỏ.

Cho đến khi bôi xong, Thiệu Hoa Khiêm mới đứng dậy, nhìn chăm chăm cô một cái, sau đó bước chân quay lại, đã muốn đi khỏi phòng chăm sóc sức khỏe, nhưng bước chân còn chưa bước ra nửa bước, Lý Tinh Ngải bỗng nhiên mạnh mẽ ôm chặt lấy anh, đôi tay cuộn lấy hông của anh thật chặt, giống như đứa bé chịu uất ức, mím miệng, ập úng khóc lên.

Mới vừa rồi nhìn thấy Thiệu Hoa Khiêm đi vào, Lý Tinh Ngải vừa cảm thấy vui vẻ, rồi lại mâu thuẫn cảm thấy tức giận, muốn lên tiếng chọc anh sao không đi chúc mừng cùng Đồng Hoan, nhưng câu này mới lặn đến cổ họng, lập tức bị cô cứng rắn nuốt về trong bụng, làm cho cô phiền lòng nôn nóng muốn phát cáu với anh.

Vậy mà, nhận thấy sau khi anh bôi hết thuốc định xoay người đi, Lý Tinh Ngải hiểu nhất định là hành vi của mình làm anh tức giận rồi, tâm lập tức bị cảm giác kinh hoàng khó hiểu chiếm lấy, lại muốn lấy được an ủi của anh, không ngẫm nghĩ thêm, hai cánh tay liều mạng quấn lấy anh như vậy, ăn vạ

không để cho anh rời đi.

Thiệu Hoa Khiêm hô lên, chốc lát, đưa hai cánh tay ra ôm chắc cô, một tay đặt ở trên lưng của cô, một tay vuốt ve theo tóc của cô.

"Cũng lớn như vậy còn khóc?" Anh nhỏ giọng chế nhạo.

Lý Tinh Ngải đang đưa đầu.

"Hay nói, em ở đây làm nũng đòi ôm?" Anh kéo đầu dính ở trên bụng ra, cúi đầu nhìn thấy hốc mắt cô hồng hồng, vừa đau lòng vừa buồn cười siết chặt chóp mũi của cô.

Lý Tinh Ngải hừ nhẹ một tiếng, hất tay trên lỗ mũi ra, gương mặt dán vào bụng của anh lần nữa.

Thiệu Hoa Khiêm mặc cho cô giống như đứa bé chơi xấu.

"Sao đột nhiên lại ngã nhào?" Anh hỏi.

Dáng vẻ ngã nhào nhếch nhác của Lý Tinh Ngải cũng bị truyền ra cho toàn trường biết rồi, huống hồ anh vẫn luôn chú ý cô, mặc dù lo cho vết thương của cô, nhưng lại không thể tự tiện rời khỏi đội ngũ, chỉ có thể an ủi mình, cô chỉ ngã nhào, sẽ không có gì đáng ngại. Mặc dù bình thường thích sử dụng vài kế nhỏ ức hiếp cô, chọc cho cô xoay vòng, nhưng anh cũng không thích nhìn thấy cô bị thương chút nào.

Cho đến khi trận đấu kết thúc, muốn tìm cô, lại bị Đồng Hoan ngăn lại nói chuyện, thật vất vả thoát thân, liền lấy được tin tức cô từ chối nhã nhận bất kì người nào muốn đi cùng, tự mình đến phòng chăm sóc sức khỏe bồi thuốc, liền vội vàng tìm tới, không ngờ anh lo lắng trùng trùng lại đối được cô đối xử lạnh lùng.

Anh không biết cô nóng nảy cái gì, nhưng bất kỳ ai cũng nóng nảy, dù là người nhà thân thiết vô duyên vô cớ phát giận đối với mình, có ai sẽ dễ chịu? Huống hồ cũng không phải anh chộc tới đối phương, dựa vào cái gì lấy anh xả giận mà không có chút lý do nào?

Vốn muốn quay đầu đi, lại nhìn cô cúi đầu, rụt vai và cổ đáng thương, cũng không biết rốt cuộc cô bị thương ở đâu, tâm người đàn ông vừa mềm xuống, thật sự không cách nào vứt bỏ cô không để ý.

Ai, thích một người, chính là nhất định phải bị đối phương ăn đến gắt gao, hiện tại lại bị cô ôm lấy vừa khóc như vậy, lại độc ác quyết tâm tức giận tránh ra?

"Muốn bước nhanh hơn, trọng tâm lại không vững nên té ngã. Quá mất mặt." Lý Tinh Ngải ấp úng nói, không khách khí chút nào sử dụng quần áo của anh lau nước mắt.

Thiệu Hoa Khiêm cũng không ngăn cản, ngược lại thích dáng vẻ cô làm nũng, dựa vào theo bản năng.

Anh cố gắng mấy tháng dần dần có kết quả, trừ thời khắc tứ chi dây dưa hoan ái, cô càng lúc càng tham luyện nhiệt độ cơ thể anh, càng lúc càng có thói quen kéo mình gần sát anh, số lần lui vào trong ngực anh theo bản năng bay thẳng lên, bất kể tỉnh táo hay trong giấc mơ.

"Có cái gì mất thể diện? Vận động vốn có thể té ngã bị thương." Anh kéo tay trên lưng ra, cúi người xuống mặt đối mặt cùng với cô, tay phải nâng mặt của cô, dùng ngón cái lau nước mắt còn sót lại.

Lý Tinh Ngải bị nước mắt nhuộm thành ánh mắt trong sáng oán trách nhìn anh, đôi môi khê cong, "Ngã nhào, chạy đầu tiên cũng không phải anh, dĩ nhiên có thể không lo lắng nói lời châm chọc."

Hạng nhất vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ tiếng lòng cam khổ của một tên cuối cùng.

Khóe miệng Thiệu Hoa Khiêm cong lên, hôn miệng môi của cô.

"Vừa rồi tức giận vì vậy? Cảm thấy mất thể diện?"

Lý Tinh Ngải ngập ngừng nói, hai tay đặt ở trên đầu gối nằm lên thành quyền.

"Thật xin lỗi, vừa rồi không phải em cố ý muốn bày sắc mặt, em chỉ phiền lòng, cho nên mới. Thật kỳ lạ, trước kia em cũng sẽ không lộ ra tính khí đại tiểu thư như vậy, vừa rồi có thể do nhất thời vág đầu. Oh!" Hai tay của cô bị ngón trỏ của anh công kích đau.

"Một thù trả một thù, như vậy ai cũng không thiếu ai." Thiệu Hoa Khiêm vò rối tóc của cô, "Tốt lắm, đừng để tâm vào chuyện vụn vặt nữa, cho dù có người không thức thời giấu cột tư thế em ngã nhào xuống đất giống như con ếch, lúc nhặt gậy thì chân tay còn vụng về đá cây gậy đi, em có thể cao giọng phản đối, ít nhất em có bản lĩnh khiến đội ngũ rút ở phía sau đội ngũ khác nửa vòng sân thể dục."

Lý Tinh Ngải bấm một cái ở hông của anh, "Rốt cuộc anh đang an ủi em hay cười nhạo em?"

"Đều không phải, anh đang khen ngợi em." Vẻ mặt anh thành khẩn, "Phải biết, coi như chạy chậm nữa, muốn rút ở phía sau nửa vòng sân thể dục, cũng có khó khăn, không phải tùy tiện là có thể làm được đó!"

Miệng Lý Tinh Ngải giống như cá mất nước há hốc liên hồi, cặp mắt hiện ra hai ngọn lửa giận, trong nháy mắt cảm xúc xám xịt biến mất không dấu vết, thở phì phò nhảy dựng lên dồn sức đánh tên ghê tởm trước mặt vài quyền.

Tóm lại vừa rồi là gân cốt của cô không chính xác? Thế nhưng lo lắng anh tức giận mà giữ anh lại, còn làm nũng với anh, muốn chiếm được an ủi của anh, hoàn toàn quên mất người thích trêu chọc cô ức hiếp cô nhất chính là anh, kết quả thế nào? Trộm gà không được lại mất năm thóc, anh không chỉ không an ủi cô, còn cười nhạo cô!

Thiệu Hoa Khiêm cười to, giữ quả dấm đánh vào người lại.

"Tức giận bưng bưng như vậy, xem ra hẳn không có gì đáng ngại.
Tốt lắm á..., không nổi giận có được không, ngày mai mời em xem phim bồi tội? Không phải em nói có bộ phim muốn xem sao?"

"Cuối tuần tới mới chiếu phim!"

"Vậy cuối tuần tới sẽ xem phim, tối nay tạm thời dùng ngựa giết gà lấy công chuộc tội trước?"

"Em không cần, em ngại thấy mùi không chân thật." Ngựa giết gà? Cô không tin chuyện sẽ đơn giản như vậy.

Thiệu Hoa Khiêm cười to, chỉ chỉ mũi, "Anh đi ra ngoài trước, chờ sau khi em điều chỉnh tâm tình tốt, nhanh chóng trở về phòng làm việc, nhóm cô giáo Hoàng rất lo lắng cho em, hả?"

"Này." Lý Tinh Ngải kéo góc áo của anh.

"Sao vậy?"

"Không có. Chính là." Cô hơi ấp úng, giang hai cánh tay ôm lấy anh, gương mặt vùi ở cổ anh.

Mùi mồ hôi sau khi anh vận động, lẫn vào mùi Hormone mạnh mẽ của anh, có chút gay mũi, nhưng cô cũng không ghét, ngược lại có loại cảm giác

an tâm.

"Ôm chút nữa." Cô lầu bầu, toàn bộ âm thanh ngậm trong miệng, nhưng Thiệu Hoa Khiêm nghe được rõ ràng.

Anh cười khẽ, hôn hôn đỉnh đầu của cô, thuận theo tâm nguyện của cô, cùng với cô ôm nhau.

"Thích làm nũng."

Lý Tinh Ngải hừ một tiếng, một lát sau, chợt giật nhẹ quần áo nít trong tay, mở miệng hỏi: "Anh giấu hình chụp ở nơi nào hả? Nói cho em biết có được hay không?"

Thiệu Hoa Khiêm nhướn mày, "Gần đây hành động tìm hình chụp của em cũng không nhiệt huyết như lúc trước, anh tưởng em bỏ qua rồi."

Bởi vì cô đã co dần mệt mỏi, huống hồ cô phát hiện chỉ cần ngoan ngoãn đến nhà anh trình diện, cho dù rảnh rồi đọc sách xem ti vi, thậm chí cài trò chơi điện tử vào máy tính của anh chơi, anh cũng không nói gì, làm cho cô bắt đầu dần dần lười biếng.

"Rốt cuộc anh giấu ở nơi nào hả? Hôm nay em bị thương quá mất mặt, thương xót em một chút thôi." Cô ngẩng đầu nhìn về anh, chớp mũi lại bị anh cắn một cái.

"Đừng mơ tưởng dùng chuyện bị thương tranh thủ đồng tình, anh sẽ không mắc lừa."

Nghe anh nói như vậy, Lý Tinh Ngải cũng chỉ "Oh" một tiếng, không có bao nhiêu thất vọng, dù sao cô chỉ muốn trò chuyện cùng anh nên thuận miệng hỏi một chút.

Một phút đồng hồ sau, Thiệu Hoa Khiêm rời khỏi phòng chăm sóc, chỉ để lại Lý Tinh Ngải thưởng thức một phòng yên tĩnh, cũng chỉ có thời khắc này, tình cảm ở tầng sâu của đáy lòng mới có thể từ từ hiện lên.

Thật ra thì, không phải vậy.

Lý Tinh Ngải dùng sức nhắm mắt lại.

Truy tìm nguồn gốc, cũng không phải cô cảm thấy mất thể diện mà phát cáu, cô. Bởi vì nhìn thấy anh và Đồng Hoan trò chuyện với nhau thật vui mà lòng có ghen tỵ muốn thắng Đồng Hoan, nhưng bởi vì bại bởi cô ấy mà tức giận.

Cô loáng thoáng biết nguyên do của lòng háo thắng là cái gì, nhưng cô tuyệt đối không muốn nghĩ, không cần sâu vào truy cứu.

Tất cả nhìn bề ngoài là tốt rồi, cần gì khổ sở giải phẫu tim của mình, để cho mình đau đớn? Được một lần dạy dỗ một lần học khôn ngoan, ngã xuống ở cùng một chỗ hai lần, chẳng phải là ngu ngốc sao?

Cho nên, vừa rồi truy tìm nguồn gốc nguyên nhân, vốn cô không giải thích được ảo giác, đơn giản chỉ vì cô cảm thấy khó chịu mất thể diện mà tức giận.

Cho nên, cô mới vừa đòi ôm, chỉ giống như ngã nhào khi còn bé, khóc muốn ba mẹ ôm ấp an ủi mình, nhưng cha mẹ không ở bên cạnh, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tạm thời ôm ấp với anh, đòi ấm áp.

Như thế mà thôi, không có cái khác.

Không sai, chính là như vậy!

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phim điện ảnh kết thúc, Lý Tinh Ngải và Thiệu Hoa Khiêm tay trong tay đi ra ngoài phòng chiếu phim. Khuôn mặt Thiệu Hoa Khiêm tái nhợt, bước chân có chút yếu đuối lung lay, nếu không phải tay bị Lý Tinh Ngải dắt, sợ rằng sẽ giống quỷ hồn du đãng ở trung tâm thương mại, cho đến khi thần trí tỉnh táo mới thôi.

Lý Tinh Ngải để cho anh ngồi lên ghế ngồi bố trí bên ngoài phòng chiếu phim, kín đáo đưa cola trong tay cho anh, anh thuận thế uống vài ngụm ổn định thần.

"Ánh mắt kia của em là gì vậy?" Thật vất vả ổn định tinh thần, Thiệu Hoa Khiêm nhìn về phía Lý Tinh Ngải bên cạnh, tức giận liếc cô một cái. Trong quá khứ chỉ Lý Tinh Ngải chịu hành động xem thường này, không nghĩ tới hôm nay phong thủy luân chuyển, đổi lại anh lộ ra ánh mắt cam chịu này.

"Không có, cũng chỉ nhìn anh mà thôi."

"Hừ!" Thiệu Hoa Khiêm nuốt nuốt miệng, uống sạch cola, không để ý bây giờ là mùa đông, mở miệng ly ra, rót mấy viên đá còn sót lại vào trong miệng, cắn rắc rắc nuốt nuốt nước đá giải buồn.

"Đừng khó chịu..., dù sao cũng không ai cười, ha." Mới nói liền phá ra cười.

"Anh cho phép em cười hết lại an ủi anh, nếu không trái tim vỡ vụn của người đàn ông như anh lại bị em thương tổn, sợ rằng chỉ còn dư lại tro bụi,

ngay cả mẫu vụn cũng không còn." Ai.

Nghe vậy, Lý Tinh Ngải như nhận được đại xá, vội vàng dùng đôi tay che môi, phát ra tiếng cười nhỏ, nửa khom lưng, hai vai run rẩy lợi hại.

Cô cũng không cố ý muốn cười anh, chỉ có điều nghĩ đến tiếng thét chói tai của anh, cô liền không có cách nào khắc chế nụ cười của mình, ha ha ha. .

. . . .

Thật ra thì khi xem phim điện ảnh, Lý Tinh Ngải cảm thấy mình sắp nén cười đến nội thương. Cũng không phải tình tiết trong phim điện ảnh buồn cười, nếu như là vậy, cô còn có thể cất tiếng cười to mà không cần khổ khổ nén cười giết hại mình.

Thời gian trở về mười lăm phút sau khi phim mở màn, trong màn hình khổng lồ, một nữ quý tóc dài rủ xuống đất quần áo đỏ đột nhiên nhảy ra từ trong tủ quần áo, treo ngược mắt, thê thê thăm thăm đối mặt người xem, dưới tình huống tiếng thở sâu của mọi người bắt đầu bị lãng quên, chợt một tiếng thét chói tai thật dài bao hàm thê lương và sợ hãi phá vỡ khẩn trương mà mang tới yên tĩnh, cô sợ đến mức vẩy Popcorn ra một nửa, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy hai tay anh liều mạng bắt lấy tay vịn của cái ghế, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cô chăm chăm.

Thời gian kế tiếp, cô hoàn toàn không có để ý nội dung phim, tinh thần gần như đều đặt ở trên người anh, thấy mỗi lần anh vừa xuất hiện kỳ lạ, khi có bùa chú giết người hoặc có hình ảnh nữ quý thì bộ dáng cũng nửa híp mắt muốn xem lại không dám nhìn, chỉ kém không giống nữ sinh dùng đôi tay che mặt kêu la thật là đáng sợ không dám nhìn, liền không nhìn được bật cười ở trong lòng.

Song, bởi vì có mang lương tâm ra khỏi cửa, thấy anh xem phim phải khổ sở như vậy, cô cũng không đành lòng, nhiều lần nhỏ giọng hỏi anh có muốn

đi ra ngoài trước hay không, nhưng đàn ông chính là sĩ diện, nói gì phải kiên trì đến một phút cuối cùng, đánh chết cũng không rời đi.

Lý Tinh Ngải thật vất vả cười xong, chùi chùi nước mắt, cười mệt, phát ra một tiếng thở dài.

"Phải là anh nên thở dài chứ?" Thiệu Hoa Khiêm tức giận kéo nhẹ tóc đã dài chạm bả vai của cô.

"Vừa rồi anh bị hoảng sợ, không nên lao động tinh thần nữa, cho nên em thở dài giúp anh là tốt rồi." Cô vỗ vỗ bờ vai của anh bày tỏ an ủi.

"Cám ơn em đó." Thật đúng là sẵn sàng nhả, anh cần cảm động một chút không?

"Không khách khí không khách khí. Sao anh không nói anh không dám xem phim kinh dị từ sớm?" Nói sớm, cho dù cô muốn nhìn thấy hình ảnh này cũng sẽ lựa chọn đổi một bộ phim khác, như thế anh cũng sẽ không bị sợ hãi chứ sao.

Anh tức giận liếc cô một cái, "Tên phim là "Tuyệt sát cơ mật", phim có bốn chữ này, theo lẽ thường phán đoán phải là phim điện ảnh hành động chứ?"

Ai biết nội dung lại là một nữ quỷ trẻ trung độc ác, nguyên rủa giết chết nhóm vai phụ đến không chừa mảnh giáp.

"Rõ ràng phía sau "Tuyệt sát cơ mật", còn có viết năm chữ "Vợ côi âm nguyên rủa" này." Lý Tinh Ngải giải thích thay tên phim vô tội.

"Em biết người bán hàng trái cây rau dưa rong bên ngoài, ở trên biển quảng cáo sẽ viết một cân một nguyên, bên cạnh dùng kiểu chữ nhỏ giống như con kiến viết sao?"

"Có thấy qua." Sau đó?

"Chẳng lẽ em không cảm thấy năm chữ chữ "Vợ côi âm nguyên rửa" chính là làm theo thủ đoạn của bán hàng rong, dùng để lừa gạt người dân thiện lương sao?" Thật là thói đời bạc bẽo —— lòng người đổi thay, không ngờ loại thủ đoạn lường gạt này cũng bị nhà sản xuất phim dùng tới, thật sự quá không nên rồi!

"Đó, nhưng." Không phải anh cũng thường giở thủ đoạn lừa gạt em sao? Không có tư cách nói đến người khác đi! Huống hồ anh cũng không phải người dân lương thiện. Dĩ nhiên Lý Tinh Ngải không ngu ngốc, thông minh không nói tiếng lòng ra khỏi miệng, "Hình như chỉ có anh bị lừa thôi?"

Coi như không cẩn thận bị lừa, cũng không phản ứng kịch liệt giống như anh.

"Em ám chỉ anh khờ?"

"Nào có? Em khen anh đơn thuần."

"Đơn thuần?" Thiệu Hoa Khiêm hừ hừ cười mấy tiếng khác thường, bất ngờ kéo cô không phòng bị vào trong lòng, coi cô gò má của cô như quả táo mà gặm một cái ở trước công chúng, nhỏ giọng nói: "Anh không đơn thuần, cần anh chứng minh sao? Hôm nay em mặc váy, rất dễ dàng để cho anh lập tức chứng minh bản tính."

Nói xong, anh còn cúi nửa người xuống, nanh vuốt ma quỷ cạo từ cô đầu gối đi lên, chui vào làn váy của cô, uy hiếp với vào trong.

Lý Tinh Ngải khẽ kêu một tiếng, lấy tay của anh ra, đứng dậy nhìn bốn phía, chỉ sợ hành vi phong lưu vừa rồi của anh bị người nhìn thấy.

May mà ở đây, người qua đường ắt định bốn phía đều quan tâm lịch chiều

phim điện ảnh, nếu không mắc cỡ chết người!

"Lộn xộn!" Cô đỏ mặt gắt anh một cái, đổi được một tiếng hừ nhẹ của anh.

Cười anh! Có ai quy định đàn ông nhất định phải có can đảm xem phim kinh dị không?

Đâu phải anh không biết, vừa rồi ở trong rạp chiếu phim cô không ngừng nhìn lén anh, lại nhiều lần hỏi anh muốn rời đi trước không, khiêu chiến tự ái của anh, chọc cho anh bị người khách xa lạ bên trái giễu cợt.

Bây giờ còn đang bên ngoài, anh miễn cưỡng gác lại trường phạt, đợi lát nữa về đến nhà. Hừ hừ, bánh màn thầu sữa tươi liền chuẩn bị bọc bột chiên dầu đi!

Lý Tinh Ngải đâu biết anh đang tính toán cái gì? Mặc dù cảm thấy anh có chút đáng thương, nhưng lại có chút xấu xa mà nghĩ, hôm nay thật sự được lợi, bình thường anh luôn thích thiết kế cô, hiện tại thấy anh cam chịu, trong lòng thực sự có chút vui vẻ.

Đây coi như là thóp của anh chứ? Có lẽ về sau có thể lợi dụng phim kinh dị "báo thù"! Lý Tinh Ngải nghĩ ngợi trong lòng, thậm chí bắt đầu nghĩ lại những bộ phim kinh dị từng xem trước kia, kinh hãi đến có thể nằm chắc chỗ ngồi lần nữa, nghĩ đi nghĩ lại, còn không nhịn được khúc khích mấy tiếng.

Thiệu Hoa Khiêm liếc cô một cái, nhìn dáng vẻ cô cười thầm lại hả hê, dùng chân có thể đoán ra cô đang tính toán cái gì.

"Đi, đi ăn cơm." Ăn no mới có thể lực chiên bánh màn thầu.

"Chờ một chút, em muốn đi toilet trước." Lý Tinh Ngải kéo lấy anh, lấy ra giấy vệ sinh từ trong túi xách, nhét túi xách vào trong tay Thiệu Hoa Khiêm

theo thói quen. Trước kia bọn họ đi ra ngoài, mỗi khi cô đến toilet thì đều sẽ có "kiểu giá túi xách " phục vụ ở một bên, hoàn thành trách nhiệm thực dụng lại dễ dàng.

Thiệu Hoa Khiêm không quan tâm đeo túi xách màu hồng con nít trên vai, dạo bước đến bên tường, dựa vào một tờ áp-phích điện ảnh để giết thời gian, hồn nhiên không biết cách đó 100m, Đồng Hoan đang núp ở phía sau cây cột màu trắng, nhìn thấy tất cả hành động thân mật của hai người bọn họ trong mắt, không hề bỏ sót cái gì.

Hai người bọn họ. Đang hẹn hò?

Đồng Hoan nhăn lông mày đã được cắt sửa tinh xảo, cắn móng tay, lo âu nghĩ.

Tiến vào sau cửa chính của nhà trọ công cộng, Thiệu Hoa Khiêm cũng không quy củ lẫn đến gần Lý Tinh Ngải, dọc đường hai người dây dưa không ngừng giống như bím tóc, thật vất vả đến được trước cửa nhà của Thiệu Hoa Khiêm, thế nhưng anh lại không chịu cầm chìa khóa mở cửa.

"Anh đang vội. Chìa khóa ở trong túi quần bên phải, em tự lấy." Anh cắn vành tai của cô, tay trái vén váy chữ A của cô lên, từ phía dưới váy chui vào. A, hôm nay cô mặc tất chân đến đùi, như vậy dễ dàng, quần lót nhỏ có thể cởi ra lập tức.

"Ít thiếu đứng đắn đi, mở cửa nhanh á!" Lý Tinh Ngải bị anh quấn ở trong áo lông thật dày, sống lưng cách quần áo chống đỡ lồng ngực ấm áp của anh, cúc áo áo sơ mi đang bị tay phải của anh chậm rãi cởi bỏ từng cái một, cô vừa chống cự, lại vừa ngăn cản nhanh vượt ma quỷ tà ác tàn sát bừa bãi ở giữa hai chân, bận tối mày tối mặt.

Trong vài tháng ở chung với Thiệu Hoa Khiêm, thân thể của cô sớm đã

được anh dạy dỗ dễ dàng sinh ra phản ứng hơn so với quá khứ, vừa rồi dọc đường từ dưới lầu lên trên lầu, nếu không phải nắm chặt ý thức "vẫn còn ở trong cầu thang", cô đã sớm đánh không lại anh sờ, bỏ giáp đầu hàng.

"Muốn vào nhà, liền tự cầm chìa khóa mở cửa, nếu không thì đừng nghĩ đi vào. Thật ra thì không ra cũng được, giữa cầu thang sẽ tương đối kích thích, chúng ta có thể ném thử một chút xem."

Lý Tinh Ngải ngăn cản không ảnh hưởng được anh thăm dò, tay trái vừa lật, cách quần lót đè ép vườn hoa của cô, đầu lưỡi liếm lại liếm ở thịt non nơi phía dưới vành tai của cô.

Người đàn ông này! Lý Tinh Ngải trợn mắt trừng anh.

Mỗi lần cảm thấy chỉ số không biết xấu hổ của anh đã đạt tới cực hạn, nhưng anh giống như sẽ tiến hóa, lần sau càng tà ác càng vô lại hơn lần trước.

Sau khi cân nhắc được mất, Lý Tinh Ngải tạm thời quyết định vứt bỏ mình, tay phải bắt đầu tìm kiếm trong túi quần anh, khó khăn lục lọi hồi lâu, rốt cuộc tìm được chìa khóa, chuẩn bị cầm chìa khóa vào lỗ đục chìa khóa thì thể nhưng anh lại đột nhiên gạt quần lót viền tơ của cô, một tay kéo khóa kéo quần của mình, dán thứ bùng bùng phần chắn lên khe hông của cô, từ từ mè nheo.

Lý Tinh Ngải cũng hút khí, dục vọng nam tính nóng bỏng đang mắc kẹt ở khe hông hơi lạnh, ngón tay dài của anh rơi vào giữa hoa hạc phía trước, cách áo lót phía trên còn có một tay điên cuồng xoa nắn bầu vú, trêu đùa cho cô không khỏi mềm chân, giữa hai chân tiết ra chất lỏng thơm tho, hô hấp càng thêm dồn dập, thiếu chút nữa rơi chìa khóa trên mặt đất.

"Tinh Ngải, chúng ta cùng nhau cầm chìa khóa vào trong lỗ nhỏ, có được hay không?" Miệng Thiệu Hoa Khiêm dính vào bên lỗ tai của cô, không đợi

cô đáp lại, nắm tay phải của cô, khiến cho cái chìa khóa nhắm ngay lỗ đút chìa khóa, tay trái kéo một tay khác của cô, từ phía trước lui về phía sau, cầm kiếm dài, đỡ nó, chống đỡ ở trên mặt huyết ướn át, "Tìm được lỗ nhỏ trước, đặt đồ vật ở cửa động nhắm ngay, lại để nó đi vào chậm rãi, chậm rãi."

A. Thật là thoải mái.

Trong thời gian này tiểu huyết của cô bất tri bất giác quen với phân thân của anh, không hề giống như trước sẽ kháng cự anh tiến vào nữa, như hiện tại, anh chỉ cần nhét vào một chút, vách thịt mềm mại sẽ ngọ nguậy hút nó vào chỗ sâu, khiến cho anh có thể đi tới mà không cần tốn hao hơi sức.

"Lỗ nhỏ phía dưới của Tinh Ngải hút anh rất sướng khoái. Ủ. Bảo bối cứng rắn đau đớn của anh như được rất nhiều tay nhỏ bé xoa, xoa bóp. Tinh Ngải. Tinh Ngải của anh."

Lý Tinh Ngải mông lung suy nghĩ, cảm thấy hạ thể được lấp đầy từng chút một, cho đến khi hoàn toàn lấp đầy, còn không kịp có nhiều cảm nhận sâu hơn, lâu dưới lại truyền đến tiếng vang cửa chính mở ra.

Lý Tinh Ngải cả kinh, hành lang căn kiếm dài bất ngờ hung hăng dùng sức co rút lại.

"A ——" Thiệu Hoa Khiêm rên rỉ thật thấp ở bên tai cô, sướng khoái đến da tóc cùng tê dại.

"Có người."

Cô dựa vào một chút trấn tĩnh, bắt đầu chuyển động cái chìa khóa, khi cửa sắt vừa mở, Thiệu Hoa Khiêm ôm cô lui về phía sau mấy bước kéo cửa ra, lại mở cửa gỗ ra, vọt vào nhà thật nhanh sau đó đóng cửa, bỏ áo khoác đi, hất túi xách cản trở trên vai cô ra.

Lý Tinh Ngải chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, chờ lấy lại tinh thần, sống lưng đã tựa vào bên trên cửa gỗ, chân trái bị móc tay ở trên khuỷu tay Thiệu Hoa Khiêm, chẳng biết quần lót rớt ở chân bên phải lúc nào, váy cuốn lên thắt lưng, áo sơ mi nửa cởi, lộ ra bra bọc trắng mềm, hạ thể hút kiếm dài hùng hực bắt đầu co rúm nặng nề.

"Ừ." Đôi tay cô trèo lên vai rộng của anh, bị anh đung cho không ngừng đi lên, vú mềm ở trong bra lắc lư miêu tả sinh động từ trên xuống dưới, anh nhìn thấy, không khỏi va chạm càng gấp hơn sâu hơn nhanh hơn, nụ hoa cũng bị anh đung vào nhiều lần xấu hổ lộ ra ở bên cạnh bra.

Lý Tinh Ngải hoàn toàn mờ mịt, thân thể bị đung đến lộ ra sắc màu đỏ hồng, chất mật càng chảy càng nhiều, chảy ra từ chỗ hai người giao hợp, không chỉ có làm ướt bộ lông màu đen giữa hai chân cô, càng theo bắp đùi đi xuống, làm ướt tất chân màu đen.

Cho đến khi bụng của cô bắt đầu co rúc lại, sức lực bầu vú ngón tay của anh càng ngày càng chặt, thế nhưng anh lại đột nhiên đạp thẳng xe gấp, dừng tất cả động tác lại, rút dục vọng nam tính ra, để chân trái của cô xuống, ôm lấy cô há miệng thở dốc, rõ ràng nhiệt độ chỉ có 12 độ, trên trán lại tràn đầy mồ hôi lớn chừng hạt đậu.

"Anh." Lý Tinh Ngải vừa trống rỗng vừa không hiểu. Trước kia anh luôn ra sức va chạm phát tiết mới thôi, tại sao hôm nay lại dừng lại?

Phát hiện cô hoang mang, anh bất đắc dĩ nở vài tiếng cười.

"Trên tay anh không có bao cao su, không an toàn, không thể tiếp tục nữa." Anh hôn khoe miệng của cô, âm thanh khàn khàn tràn đầy ảo não.

"Ah?" Lý Tinh Ngải nháy mắt mấy cái, hạ thể sắp cao triều giống như bị châm gai, tạo ra ngứa và đau đớn thật nhỏ, gặm thét muốn khi anh mạnh mẽ

đứng thẳng đánh phá đến khi được vui vẻ.

Trước kia thân thể luôn được anh cho ăn no, lần đầu nếm được tư vị trống không khó nhin như thế, vặn eo tìm kiếm vật cứng có thể lấp đầy của mình theo bản năng, lại bị anh đè lại.

"Uống thuốc ngừa thai?" Cô run giọng hỏi.

"Uống thuốc tổn hại sức khỏe, anh tình nguyện mình nhin, cũng không muốn thương tổn thân thể em."

"Nhưng em rất khó chịu, anh suy nghĩ một ít biện pháp." Cô gần như muốn khóc.

Thiệu Hoa Khiêm an ủi hôn mắt của cô, "Được được, anh nghĩ biện pháp."

Suy nghĩ chốc lát, anh nhẹ giọng nói nhỏ chút gì ở bên tai cô.

Đôi mắt ngập nước của Lý Tinh Ngải dần dần phóng lớn, "Em...em chưa bao giờ."

"Vậy mới xem em có đồng ý với phương pháp này hay không, nếu như không dám hoặc không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng anh." Không biết là vô ý hay cố ý, dục vọng nam tính dâng trào của anh chậm rãi nhẹ nhàng cọ khe hở hoa huyết của cô, khiêu khích ham muốn mơ hồ của cô.

Lý Tinh Ngải phát ra rên rỉ, hạ thể ướt át tê ngứa gay gắt, đề nghị của anh không ngừng lẫn lộn trong óc, cuối cùng đánh không lại dục thú trong cơ thể, khẽ gật đầu.

Thiệu Hoa Khiêm phát ra hưng phấn cúi đầu thở gấp, thân thể chuyển một cái, đổi vị trí với cô, cánh mũi sôi sục.

"Tinh Ngải, cởi quần giúp anh." Anh lôi kéo tay của cô đặt ở trên quần.

Tay Lý Tinh Ngải run run cởi bỏ nút khuy trên quần, kéo đồng thời quần dài màu nâu và quần bốn góc xuống dưới, chậm rãi ngồi xổm người xuống, quỳ xổm trước người anh.

Không có quần ngăn cản, vật gân xanh to dài hoàn toàn lộ ra ở trong không khí, tràn đầy uy hiếp nhảy lên thật cao ở giữa không trung, phía trên còn dính chất lỏng động tình của cô, khiến vật to và dài có vẻ trơn ướt.

Lý Tinh Ngải nuốt nước miếng, đối mặt với vật dữ tợn, không biết nên bắt đầu như thế nào.

Trước phải lau nó chất lỏng phía trên sao?

Cô đưa tay muốn đụng vật to lớn dữ tợn, lúc cách một cm lại rút tay về.

"Tinh Ngải, nhanh!" Thiệu Hoa Khiêm vội vã thúc giục, mười ngón tay vò tóc cô.

"Em nên làm thế nào?" Cô cắn cắn môi, vừa khẩn trương lại bất lực hỏi.

"Trước tiên dùng tay nắm chặt nó, hơi kéo nó xuống dưới nhắm ngay miệng của em. Tinh Ngải, đừng sợ, nó sẽ không làm em bị thương."

Lý Tinh Ngải do dự dựa theo lời của anh mà hành động, hai tay nắm vật trước mắt.

Vừa nóng, lại vừa cứng, như sắt thép được bị tơ tằm vải nhung bao bọc, thậm chí cô ngửi thấy mùi ngọt ngào thuộc về mình, không nhìn được đồ bồng cả khuôn mặt.

"Đúng, chính là như vậy, tiếp theo đến gần nó, đầu lưỡi liếm từ đầu bộ phận đi lên từng chút từng chút, liếm sạch sẽ toàn bộ chất lỏng. Hí. . . .

.. Tinh Ngải. Ừ á. Viên tròn cũng có thể liếm liếm. A. . . .
.. " Thiệu Hoa Khiêm cúi đầu, nhìn lưỡi hồng hồng liếm phân thân của mình, dâm thủy phía trên từ từ đổi thành nước miếng của cô, hình ảnh dâm đẳng khiến cho anh hưng phấn đến mức trái tim cũng muốn nhảy ra cổ họng, liên tiếp hút không khí rên rỉ, cuối cùng thậm chí không cách nào thuận lợi nói ra câu hoàn chỉnh.

"Tinh Ngải liếm anh thật thoải mái a. Hô a. Được, giống như sắp bị em liếm đến hòa tan."

Mười ngón tay của anh vò loạn tóc của cô.

Bởi vì anh rên rỉ mà Lý Tinh Ngải lớn mật lên, đầu lưỡi hoạt động, liếm từ đầu đến rễ, lại từ rễ trượt quay về đầu, tiếng liếm mát nhẹ nhàng tinh tế ướm át càng thêm kích thích tình dục của hai người, mùi ngọt ngấy lượn lờ ở chóp mũi ban đầu từ từ bị mùi xạ hương nóng bỏng của anh thay thế, trêu chọc giác quan của cô.

"Ăn nó đi vào." Hai mắt Thiệu Hoa Khiêm hừng hực, eo ếch hơi động, đầu tròn khê tiết dịch trắng ra miêu tả ở môi cô.

Lý Tinh Ngải nhất thời mê muội mở hàm răng, ngậm lửa nóng của anh vào, bị mê hoặc bắt đầu dùng sức bú mút vật to và dài trong miệng. Bởi vì bú mút mà gương mặt của cô xuất hiện dấu vết lõm xuống, bị tròn bị miệng lạnh nhạt, thì được cô vờ ở trong tay nóng lạnh.

Vậy mà số đo của anh khiến không bao lâu Lý Tinh Ngải liền hút đến miệng chưa, muốn phun nó ra nghỉ ngơi, nhưng người đàn ông còn chưa có phát tiết thì có thể đồng ý sao? Một tiếng hừ, thừa dịp cô vẫn chưa hoàn toàn phun mình ra thì eo ếch ưỡn thẳng, lại ra sức nhét trở về, đôi bàn tay không chế đầu cô, bắt đầu kéo ra đưa vào ở trong miệng ấm áp của cô.

"È hèm." Anh rên rỉ thật thấp.

Nói thật, qua lại ở trong hai miệng trên dưới của cô thì tư vị hoàn toàn khác biệt, phía trên thoải mái nhanh nhẹn không sánh bằng phía dưới, chẳng qua là bức tranh trên kích thích thị giác.

Như hiện tại, cô giống như hèn mọn quỳ gối trước người anh, áo xốc xé rách, lộ ra một mảng da thịt ửng hồng lớn, trên mắt cá chân còn treo quần lót nhỏ, vẻ mặt dâm đãng khổ sở phun ra nuốt vào to lớn của mình, không kịp nuốt nước miếng chảy ra khỏi khóe miệng vào, thật sự làm cho anh tràn đầy khoái cảm chinh phục cô.

Thiệu Hoa Khiêm thở dốc càng thêm kịch liệt, nổi điên mạnh mẽ rút ra cắn vào.

Đầu tiên, Lý Tinh Ngải còn chịu được, nhưng anh không ngừng gia tăng tốc độ và chiều sâu, mỗi lần tiến vào gần như muốn chống đỡ đến cổ họng của cô, cô không khỏi phát ra tiếng hừ ô ô, đôi tay đặt ở trên đùi bền chắc của anh chống cự, thế nhưng anh lại thờ ơ, thậm chí được voi đòi tiên một tay nắm được cằm của cô, buộc cô mở miệng chịu đựng mình.

Trong chốc lát, anh rộng to ra sức rung động hai cái, một tay đẩy cô ngồi trên mặt đất, lỗ nhỏ ngay trước đầu tròn co rút lại, tinh dịch trắng đục bắn ra, cô không kịp tránh, bị xối đến chật vật không chịu nổi.

Cho đến khi phát tiết kết thúc, Thiệu Hoa Khiêm hài lòng thở hổn hển tựa vào trên ván cửa, rũ mắt chỉ thấy trên mặt tròn đầy đặn mờ mịt của Lý Tinh Ngải lẫn lộn nước mắt và dịch trắng của anh, môi đỏ mọng cũng treo một ít, xương quai xanh bên trên cũng dính không ít, theo đường cong trượt vào rãnh giữa bầu ngực.

Dục vọng nam tính nửa mềm nhũn lại tràn đầy sức sống bùng bùng ngẩng

lên.

Ông trời, anh rút cuộc hiểu rõ một chút tình sắc trong trò chơi, đều có hình ảnh tương tự, thì ra cảnh tượng này sẽ làm người đàn ông kích động như thế, nếu như nếm thử yến tiệc kích thích thị giác thêm mấy lần như vậy nữa, anh nghĩ, anh tuyệt đối sẽ bởi vì túng dục quá độ mà rút ngắn tuổi thọ.

Thiệu Hoa Khiêm nghĩ, lấy hơi đè em trai đang dâng lên dục vọng xuống, khom người, bỏ giày ra, ôm lấy Lý Tinh Ngải sõng xoài trên mặt đất, bước qua quần dài và quần bốn góc.

"Đi, chúng ta đi vào phòng."

Lý Tinh Ngải bị anh ôm, một tay treo trên vai anh, nhẹ nhàng xoa lưng của anh, một tay kia túm quần áo trước ngực anh, há miệng gặm cổ bởi vì mồ hôi mà ẩm ướt mặn mặn, hai chân cọ vào nhau mấy cái, giày con nít liền đập bịch rơi xuống trên đất.

"Nói hay lắm, đến lượt anh." Cô đáp ứng nhắc nhở. Mặc dù vừa rồi phục vụ anh, lại bị anh làm cho khó chịu, nhưng dục vọng cũng không giảm lại còn tăng, hạ thể ướt thành một bãi.

"Ừ." Thiệu Hoa Khiêm trả lời mơ hồ không rõ, vớt cô lên giường, bỏ T shirt dính đầy mồ hôi ẩm ướt của mình đi, kéo hai tay cô về phía đầu giường, phía trước trụ gỗ dùng để trang trí.

Đợi đến khi Lý Tinh Bạch hiểu rõ ý đồ của anh, hai tay của cô đã bị anh dùng quần áo cột vào trên trụ gỗ của giường.

Cô giãy dụa giãy giụa.

Tại sao muốn trói chặt cô?

Thiệu Hoa Khiêm rút mấy tờ giấy lau sạch gò má thay cô, vừa tốt bụng nhắc nhở, "Đừng giầy giụa, mặc dù kiểu trối này có chút phức tạp khó khăn, nhưng cũng khó bị giầy thoát nhất. Tình Ngải đáng thương, chấp nhận làm "bữa cơm tối giữa giường" cho anh đi!"

"Tại sao?" Cô lại trêu chọc đến anh ở đâu?

"Ai bảo em giễu cợt anh." Đừng tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới thù dai, đàn ông cũng sẽ.

"Giễu cợt? Em đâu có?"

"Lúc ở rạp chiếu phim." Quên nhanh như vậy, trí nhớ thật sự quá tệ!

"Em. Em."

"Dám nói không? Hả?" Anh vỗ vỗ gương mặt của cô, trần truồng tiến vào phòng tắm, trở lại bên giường thì trong tay thêm một cái khăn lông thấm nước, "Thiệt thòi anh còn là bạn trai của em, cũng không nể mặt anh một chút nào, còn liêu chết hỏi anh có muốn rời đi trước hay không, khiến cho anh bị những người bên cạnh nhạo báng, chẳng lẽ em không biết, tự ái của bạn trai em không cho phép bị khiêu chiến?"

"Em chỉ lo lắng cho anh."

"Đó, cảm ơn em quan tâm." Anh nhảy qua ở trên người cô, dùng khăn lông lau mặt của cô, một đường trượt xuống xương quai xanh, rãnh giữa bầu ngực, sau đó tiện tay ném khăn lông đi, "Một thù trả một thù, vì cảm ơn sự quan tâm của em, anh lau sạch thân thể giúp em rồi, kế tiếp."

Anh cúi người, lè lưỡi giống như kẻ xấu, dùng sức liếm gương mặt của cô một cái.

"Kế tiếp?" Ở trong mùa đông, dấu vết ướt át trên gương mặt cực kỳ lạnh lẽo, khiến Lý Tinh Ngải dồn sức run rẩy.

"Thời, gian, tròng, phạt." Thiệu Hoa Khiêm ghé tai nói thầm, nhập từng chữ từng chữ tà ác lại thân mật vào trong tai cô, tiếp tục cúi người, lấy ra một hộp bao cao su từ trong ngăn kéo của tủ đầu giường, lắc lư một vòng ở trước mắt cô sau đó ném tới góc giường.

"Anh lừa em!" Lý Tinh Ngải vừa xấu hổ, thân thể không ngừng giãy dụa, thật sự muốn ra sức cắn người đàn ông đáng ghét trước mắt.

"Anh không lừa em, lúc đó trên tay anh thật sự không có bao cao su.
. Trên tay không có, cũng không có nghĩa trong nhà không có. Tinh Ngải, em là giáo viên ngữ văn, chẳng lẽ ý tứ đơn giản như vậy cũng không rõ?"

"Anh luôn lừa gạt ức hiếp. A." Tay của anh!

Ngón trỏ của Thiệu Hoa Khiêm thông thả ung dung cạo nhẹ ở trong hoa hạc nhạy cảm của cô.

"Kích động như thế?" Anh đẩy cao váy cô, kéo đùi cô ra thật rộng, thân thể bền chắc mắc kẹt ở giữa, một tay vuốt ve qua lại dọc theo tất chân viền tơ ở trên bắp đùi cô, cười đến vô cùng tà ác, "Anh vừa mới giải phóng một lần, cho nên tối nay, chúng ta có thể từ từ chơi."

Vì vậy, viên bánh màn thầu sữa tươi này không cần thận đặc tội Đại Ma Vương, suốt đêm, bị khống chế thay đổi các loại tư thế, khiến Ma vương trêu chọc đến vừa thoải mái lại trống rỗng, thậm chí kích động đến cầm đoạn trụ gỗ tinh tế, khóc rên rỉ cầu xin được tha thứ, coi như nói xin lỗi cũng không cách nào đền bù cho Ma vương bị tổn thương đến lòng tự ái được, hôn mê rồi tỉnh, tỉnh rồi hôn mê, cho đến phía chân trời sáng lên, trong phòng tắm tràn ngập hơi sương cũng nếm được cao triều chờ đợi đã lâu.

"Tinh Ngải, sau này vẫn còn dám cười anh hay không? Hả?" Đại Ma Vương tiến thật sâu vào trong cơ thể cô thì khàn khàn hỏi thăm.

"Không dám, không dám. Không dám á."

Cô mệt mỏi yếu đuối treo trên vai Ma vương nức nở, mơ mơ hồ hồ ngủ trước, đầu mơ hồ nhận thức được một chuyện ——

Thì ra, trên người Đại Ma Vương trang bị địa lôi, bạo lực đánh anh cản anh bóp anh đều sẽ không nổ tung, nhưng mà một khi không bạo lực giấu cột anh, sẽ nổ tung, uy lực sánh ngang bom nguyên tử, vô cùng nguy hiểm!

Cô nhớ.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trong một đoạn thời gian dài, Lý Tinh Ngải vì chiến đấu lấy tư cách giáo viên chính thức, trừ công việc, thỉnh thoảng tụ hội cùng bạn bè hoặc đi du lịch bên ngoài cùng bạn trai cũ, cô gần như đều ở nhà làm một trạch nữ, cả ngày ngâm mình ở trước bàn, cầm quyển sách bán mạng tận lực đọc.

Nếu như dùng màu sắc so sánh, mặc dù đoạn thời gian đó không đến mức tối đen đến tối tăm không ánh mặt trời, nhưng cũng tuyệt đối là màu xám trắng trầm muộn đầy trời, cho đến khi trở thành giáo viên chính thức, cộng thêm sau khi Thiệu Hoa Khiêm xuất hiện thêm trong cuộc đời, dần dần mới có màu sắc, hơn nữa còn là sáng loá đến mức làm cho cô cảm thấy váng đầu hoa mắt, mơ màng đến mức không biết thời gian rục rờ sắc màu đang trôi đi.

Mười năm như một ngày, mặc dù không có khoa trương như vậy, nhưng đối với học kỳ này, Lý Tinh Ngải thật sự có cảm xúc này, giống như vừa mới khai giảng, sao lập tức liền đến lễ tốt nghiệp rồi hả?

Đúng, sắp nghỉ đông rồi, hôm nay là ngày trường học cử hành lễ tốt nghiệp.

Buổi lễ tốt nghiệp của học sinh, buổi sáng liền kết thúc, về phần thuộc về lễ tốt nghiệp của giáo viên, so với lúc khai giảng miễn cưỡng diễn thuyết, buổi chiều tiến hành không tới một giờ, liền nhanh chóng tuyên bố kết thúc.

Lý Tinh Ngải vẫn quen chờ sau khi mọi người tản đi gần hết mới rời khỏi lễ đường, đi toilet trước, mới trở về phòng làm việc dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về nhà, khi đi qua cầu thang thì trong lúc vô tình nhìn thấy bóng lưng Thiệu

Hoa Khiêm chợt lóe rồi biến mất.

Cô không để ý, tiến vào phòng làm việc dọn dẹp đồ đạc, thu dọn, nhưng dần dần hoang mang.

Vị trí phòng làm việc của giáo viên ở lầu năm, đi lên tiếp chính là sân thượng lớn ngoài trời ở tầng cao nhất, tuy nói ở phương diện nào đó thì trường học rất keo kiệt, nhưng mà đối với thiết kế bối cảnh trong sân trường lại tận hết sức lực. Bởi vì người thành lập trường học yêu thích, trong sân trường trừ phạm vi hoạt động của học sinh còn có đình đài núi giả tràn đầy hương vị Trung Quốc, vườn hoa cây xanh bên ngoài, ngay cả sân thượng lớn ngoài trời mở ra cho các giáo viên cũng bố trí thành phong cách vườn hoa, mà không phải một vùng chỉ có bê tông xi măng, khiến các giáo viên rất thích lưu luyến với bên trên trong thời gian nghỉ ngơi.

Chỉ là, nếu bình thường nhìn thấy Thiệu Hoa Khiêm lên trên, có lẽ Lý Tinh Ngải cũng không sinh ra buồn bực, nhưng bây giờ tất cả mọi người vội vã về nhà, lại là mùa đông gió lạnh ào ào, anh đi lên làm gì? Chẳng lẽ muốn cảm nhận tư vị phong tiêu tiêu hê dịch thủy hàn*?

* phong tiêu tiêu hê dịch thủy hàn: một câu thơ cổ

Lý Tinh Ngải càng nghĩ càng tò mò, cũng không kịp thu dọn đồ đạc, thân thể quay lại liền đi về hướng lầu cao nhất, cho đến khi đẩy cửa bước lên sân thượng, một cơn gió lạnh trước mặt đánh tới, cô run người một cái, co rụt cổ lại, hất tóc, đang hồi hận lúc đi lên mình không mặc áo khoác, liền nghe có giọng nói nhỏ vụn.

Cô cất bước đi về phía phát ra tiếng, mới chuyển qua núi giả nhỏ, lập tức thấy cảnh tượng làm cho cô ngũ vị tạp trần —— Thiệu Hoa Khiêm và Đồng Hoan, đang hôn nhau!

Đầu Lý Tinh Ngải tiếp nhận được sự thật này, suy nghĩ trống rỗng mấy giây, ngay sau đó bắt đầu muốn xoay người rời đi, không muốn tiếp tục thấy cảnh tượng làm trong lòng cô tràn ra cảm xúc rối loạn, nhưng thân thể của cô lại giống như hóa đá, khiến cho cô chỉ có thể buồn chán trừng mắt, cho đến khi thật vất vả mới có thể hoạt động, liền tiếp lui về phía sau nên cô không cẩn thận đá phải rìa vườn hoa đỏ, nhếch nhác đặt mông ngã ngồi ở trên bùn đất của vườn hoa.

Nghe tiếng vang, Thiệu Hoa Khiêm và Đồng Hoan cùng nhìn bên phải.

Đồng Hoan há hốc miệng, không ngờ tới cảnh mình hôn Thiệu Hoa Khiêm sẽ bị người khác thấy. Tại sao lúc này còn có người đi lên? Hơn nữa. Còn là Lý Tinh Ngải, điều này làm cho Đồng Hoan lúng túng rất nhiều, lại sinh ra một loại khoái cảm ác liệt khi trả thù được.

Cô ngây ngốc chờ đợi lâu như vậy, không ngờ lại rơi trúng đầu Lý Tinh Ngải, cứ như vậy cướp đoạt tượng cô thầm mến đi, sao cô có thể không ghen tỵ, không tức giận?

Thiệu Hoa Khiêm chỉ giật mình một giây, liền sải bước đi về phía Lý Tinh Ngải, đưa tay kéo cô đã chật vật không chịu nổi.

"Đặc biệt đi lên biểu diễn ngã nhào cho anh xem?" Trên miệng anh giễu cợt, trong tay lại dịu dàng vỗ nhẹ bùn đất dính vào trên tay, trên quần Lý Tinh Ngải.

"Các người." Lý Tinh Ngải rút tay anh đang nắm giữ ra, lui về phía sau mấy bước, kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười không hề có ý cười, "Các người tiếp tục, xin lỗi đã quấy rầy."

Nói xong, cô xoay người muốn chạy trốn.

Thiệu Hoa Khiêm nhanh tay lẹ mắt kéo lấy cô, "Nghe anh giải thích, thật

ra thì anh ——"

Vừa mới mở miệng, Lý Tinh Ngải liền bùm bùm cạch cạch .. Cắt đứt anh.

"Thật ra thì anh vốn chỉ coi Đồng Hoan là bạn bè, trong lúc vô tình dần dần cảm thấy cô ấy càng lúc càng gần sát khi anh cần, khi anh khổ sở thì cô ấy biết an ủi, khi anh phiền não thì cô ấy biết làm bạn, khi anh tức giận thì cô biết dỗ dành, những hiện tượng này làm cho anh từ từ quan tâm cô ấy, từ từ cảm thấy có cô ấy thật tốt, càng bắt đầu tỉnh lại trong quan hệ giữa chúng ta."

Cho nên, thật may, thật may là cô không thích anh, nếu thích, chẳng phải hiện tại cô lại ngã lần thứ hai sao?

Ha, thật may là cô không ngu ngốc, vẫn nắm giữ. tình cảm của mình.

Chỉ là hiện tại buồn bực đau thương rất quen thuộc trong lòng lại là chuyện gì xảy ra?

Không đúng! Cô đâu có đau?

Cô chỉ Bị gió lạnh thổi đến tâm tình hỗn loạn thôi!

"Tinh Ngải, em ngừng một chút, hãy nghe anh nói được không?" Thiệu Hoa Khiêm bị đoạn văn này của cô làm cho không biết nên khóc hay cười, anh cũng chưa nói cái gì, cô liền vội vã gõ búa định án, muốn định tội cũng không phải như vậy.

"Không cần, em không muốn nghe!" Lý Tinh Ngải cũng không biết mình la lối om sòm cái gì, trong đầu óc rối loạn như tơ vò, chỉ muốn chạy nhanh khỏi đây thôi, chạy nhanh về nhà. Nơi này vừa lạnh vừa rét, cô cóng đến phát run, cô phải về nhà, trốn vào trong chăn ấm áp của mình, không suy nghĩ gì

cả.

"Tinh Ngải, anh và Đồng Hoan."

Cô bịt tai ngồi xồm xuống, trong đầu buồn bực kêu lên, "Anh và cô ấy mặc kiểu quần áo thể thao giống nhau, hành động thân mật bị các giáo viên khác nhận định là người yêu, hoặc ôm hôn ở lầu cao nhất, em cũng không thèm để ý tất cả! Anh không cần lo lắng em sẽ ghen tị chạy trốn giống như nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, sau đó ngậy ngốc lăn xuống cầu thang hoặc bị xe đụng chết, em nhất định sẽ cẩn thận xuống cầu thang, tuân thủ đèn đỏ dừng đèn xanh đi."

"A ——"

Bên này vẫn còn trình diễn tiết mục "Em hãy nghe anh nói", "Em không nghe em không nghe", Đồng Hoan bên kia đột nhiên quát to một tiếng, âm thanh vừa thê lương bén nhọn lại tràn đầy hoảng sợ, khiến Thiệu Hoa Khiêm và Lý Tinh Ngải dừng lại rủ rỉ rù rì trong nháy mắt, nhìn về phía Đồng Hoan.

Thấy hình ảnh, không chỉ khiến Lý Tinh Ngải há to miệng, ngay cả Thiệu Hoa Khiêm cũng trừng lớn con mắt.

"Lâm tiên sinh?" Tâm mắt Thiệu Hoa Khiêm quét tới quét lui ở giữa Lâm tiên sinh và Đồng Hoan treo trên vai anh ta.

"Thầy Thiệu." Lâm tiên sinh là công nhân duy nhất của trường học gặt đầu một cái với Thiệu Hoa Khiêm vừa giống như khiêng bao cát, điều điều góc độ Đồng Hoan trên vai.

Mặt Đồng Hoan đỏ lên mắng to, "Họ Lâm, thả tôi xuống! Khốn kiếp, đầu heo, khốn kiếp." Quang quác quang quác quang quác quang quác.

Thiệu Hoa Khiêm nhất thời kinh ngạc đến khẽ há miệng ra. Anh cùng với

Đồng Hoan là bạn bè quen biết hơn mười năm, nhưng mà bây giờ anh mới biết, Đồng Hoan luôn luôn tri thức tao nhã, thế nhưng cũng có thể mắng chửi người thô tục.

Lâm tiên sinh đánh không nặng không nhẹ xuống mông Đồng Hoan.

"Thật xin lỗi, khiến hai vị chê cười, tôi sẽ quản giáo cô ấy thật tốt." Bước chân Lâm tiên sinh vừa chuyển, đi tới một đầu cầu thang khác, nhưng đi vài bước, anh dừng bước quay đầu lại nói: "Cô Lý, tôi bảo đảm 100% với cô, Đồng Hoan và thầy Thiệu chỉ đơn thuần là bạn bè kiêm quan hệ đồng nghiệp, đối với hành động cô ấy vừa mới cường hôn thầy Thiệu, tôi thay cô ấy nhận lỗi với cô."

Lâm tiên sinh dừng một chút, "Còn nữa, chờ chút nữa nơi này sẽ bắt đầu tưới nước, vị trí hai người đứng sẽ bị phun đến, cho nên đến bên cạnh đình bát giác nói chuyện sẽ khá thỏa đáng."

Nói xong, Lâm tiên sinh liền khiêng Đồng Hoan kêu la không ngừng, biến mất ở trong tầm mắt của hai người.

Mấy phút sau, Thiệu Hoa Khiêm hồi hồn từ trong cơn chấn kinh trước.

"Xem ra quan hệ của Đồng Hoan và Lâm tiên sinh không thể so với bình thường." Thiệu Hoa Khiêm nỉ non. Cho nên vừa rồi Đồng Hoan kích động, chọc giận Lâm tiên sinh.

Vậy không thể trách tính khí Lâm tiên sinh không tốt, nếu như đổi lại anh nhìn thấy Lý Tinh Ngải chủ động hôn người đàn ông khác, anh không nổi giận mới là lạ. Die nd da nl e q uu ydo n Chỉ có điều sao Lâm tiên sinh lại thấy đây? Mặc dù buồn bực lại hiếu kỳ, nhưng trước tiên giải quyết chuyện của mình cũng tương đối quan trọng.

Hai đầu gối Thiệu Hoa Khiêm khễ cong, theo Lý Tinh Ngải cùng nhau

ngồi xõm ở bên cạnh vườn hoa, tầm mắt đối lập cùng với cô.

"Tình Ngải, mặc dù có chút giống như đưa đẩy, nhưng anh vẫn phải giải thích tình trạng vừa rồi. Đồng Hoan tìm anh tới đây nói chuyện, anh vốn cho rằng cô ấy muốn nói chuyện nghỉ đông thì cô ấy tiến hành triển lãm tranh, lại không nghĩ rằng cô ấy tỏ tình với anh, sau khi anh thừa nhận có bạn gái với cô ấy, cô liền kích động hôn anh.

"Anh không kịp thời phản ứng, làm cho lãnh địa chỉ thuộc về em bị xâm phạm, anh nhận lỗi với em, nhưng anh và Đồng Hoan tuyệt đối không phải là hôn môi, chỉ là đôi môi đụng nhau một cái, như vậy, em hiểu chưa?"

Lý Tình Ngải căn môi nhìn chăm chăm vào anh, nhìn thấy hành động của Đồng Hoan và Lâm tiên sinh mập mờ không rõ, cộng thêm Lâm tiên sinh bảo đảm và Thiệu Hoa Khiêm giải thích, mặc dù trong lòng vẫn ngũ vị tạp trần, nhưng màn hôn môi của anh và Đồng Hoan đã từ từ bị rửa sạch đi, chỉ là, khi tầm mắt đi xuống đến môi của anh, cô lại giận tái mặt.

"Không hiểu! Hôn môi là hôn môi, trên miệng có vết son môi còn dám nói bình thản như vậy!" Cô mở to mắt, từ trong túi tiền móc giấy vệ sinh đưa ra, không ý thức được trong giọng nói của mình tràn ngập vị chua.

Thiệu Hoa Khiêm dùng giấy vệ sinh lau đôi môi, trên giấy vệ sinh trắng noãn lập tức xuất hiện một chút màu hồng. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn Anh tiện tay nhét giấy vệ sinh vào túi áo khoác, nhéo nhéo chóp mũi của cô.

"Lau sạch, không ăn giấm có được hay không?"

Lý Tình Ngải hừ một tiếng, "Người nào ghen?" "Đừng tùy tiện vu oan cô.

"Người nào trả lời chính là người đó." Đừng bảo là anh hư, đáng điệu cô ghen thật đáng yêu, miệng dấu thành như vậy, định treo ngược thịt heo nha?

"Em không có!" Cô vuốt ve móng vuốt trên lỗ mũi.

"Nếu không tại sao em khóc?" Chứng cứ cũng đọng trên mặt còn phản bác.

Lý Tinh Ngải cả kinh, theo lời của anh, giơ tay lên lau mặt.

Mặc dù nước mắt đã bị gió thổi khô rồi, nhưng vẫn có thể sờ ra được, cô đã khóc.

Tại sao?

Cô khóc cái gì?

"Tinh Ngải, cuối cùng em cũng thích anh rồi." Thiệu Hoa Khiêm nhìn chăm chú vào cô, bị bộ dạng cô vừa sợ vừa hoảng, vừa ngốc vừa sững sờ chọc cho khẽ cười lên.

Anh rất vui vẻ! Cho nên, chờ một chút cô đừng ngã anh, muốn tiêu trừ hết mùi vị người phụ nữ khác còn sót lại trên lãnh địa của cô, cho nên tàn bạo thô lỗ hôn cắn anh, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn anh cũng sẽ không chống cự hoặc trả thù, ngược lại sẽ mặc cho cô tận tình giày xéo.

Đến, Tinh Ngải, đừng then thùng, mau đẩy ngã anh đi!

Sau vài giây Lý Tinh Ngải bỗng đứng lên.

"Đừng nói nhảm, em không có." Anh, con mắt nào của anh nhìn ra cô thích anh?

Thiệu Hoa Khiêm nhướng nhướng mày, cũng đứng lên theo.

"Vậy tại sao em ghen, tại sao em khóc? Nếu như không phải là thích, tại sao lại có biểu hiện này?"

Lý Tinh Ngải lắc lắc đầu, trực giác muốn phủ nhận lời của anh.

"Em chỉ Em chỉ" Chỉ là cái gì? Không —— cô không cần nghĩ đến tại sao! Anh kể chuyện làm gì, không gặt cô?" Dù sao, em không thích anh!"

"Không thừa nhận?" Anh kéo kéo tóc của cô, "Không dám? Xấu hổ? Hay không muốn? Thừa nhận thích bạn trai của mình cũng không có gì."

Cho nên yên tâm thừa nhận đi, anh không cười cô.

"Chưa từng có chuyện đó thì em thừa nhận sao được?" Lý Tinh Ngải rút bả vai, DiễnđànLêQuýĐôn đột nhiên sợ anh hành động thân mật đối với mình.

"Là thế này sao? Nhưng anh không biết."

Trong lòng Thiệu Hoa Khiêm đã có dự tính làm cho Lý Tinh Ngải vừa tức vừa buồn bực.

"Anh quên sao? Em nói rồi em sẽ không bao giờ trở thành bạn gái của bất kỳ người nào, coi như trở thành bạn gái của anh, đó cũng là trên danh nghĩa, nếu không phải vì tấm ảnh, em vốn không đồng ý khóa thân phận này, huống hồ anh. Anh vừa xảo trá vừa vô lại, kẻ ngốc mới có thể thích anh!"

"Đấy, cho nên em là kẻ ngốc." Nhưng không sao, anh sẽ không ghét bỏ.

"Anh. Anh." Lý Tinh Ngải liên tục hít sâu, đầu rối loạn, đáy lòng mơ hồ biết anh nói không sai, nhưng mỗi tình đầu nếm được đau, khiến cô không muốn thừa nhận, lại thấy đáng vẻ anh ăn hết mình, cô vừa hốt hoảng lại tức giận, giận dữ phun ra lời nói không dùng đến não như vậy, "Anh có biết mình tạo thành quấy nhiễu vô cùng lớn cho em hay không?"

"Quấy nhiễu?" Thiệu Hoa Khiêm nhướn mày.

"Đúng vậy, một mình em vốn có thể thật vui vẻ, ung dung tự tại sống qua ngày, lại bị ép vây quanh anh, mỗi cuối tuần đều phải vận động với anh, xem triển lãm, Diễu hành Lê Quý Đôn chỉ toàn làm một số chuyện nhàm chán, không có ý nghĩa lại lãng phí thời gian."

Gương mặt Thiệu Hoa Khiêm nghiêm túc hơn.

"Tình Ngải, anh không muốn nghe em nói dối." Anh nhắc nhở.

Lý Tình Ngải không để ý cảnh cáo của anh.

Có mấy lời chính là như vậy, một khi mở miệng, mặc kệ là thật hay giả, đều sẽ càng nói càng thuận, rõ ràng trong óc có một giọng nói tự nói với mình phải dừng lại, nhưng lại không quản được miệng, thao thao bất tuyệt bật thốt ngôn ngữ ra ngoài.

"Còn có khi hoan ái với anh thì anh có biết em luôn che giấu lương tâm phối hợp. hành động và ngôn ngữ sắc tình cực điểm kia hay không? Thời khắc em khó chịu nhất trong đời, tuyệt đối, 100% không gì có thể hơn đoạn thời gian chung sống với anh. Tại sao lúc đầu em xui xẻo gặp anh như vậy? Đáng ghét quá!"

Cô nói xong, thở hồng hộc, đôi tay nắm chặt thành quyền, sau đó gương mặt nhìn thấy sắc mặt Thiệu Hoa Khiêm giống như vẩy mực (một cách vẽ tranh thủy mặc), Die nd da nl e q uu ydo n ngực run rẩy, rốt cuộc ý thức được mình nói vô cùng đa thương người.

Thiệu Hoa Khiêm tức giận.

Cực kỳ tức giận.

Anh không ngờ Lý Tinh Ngải vì trốn tránh chuyện "thích" này, thế nhưng không chút do dự tuyệt bút vung lên, bôi đen quan hệ của hai người.

Anh có thể tiếp nhận cô trốn tránh, nhưng không cách nào tiếp nhận cô nói quan hệ của hai người kinh khủng như vậy. Anh không phủ nhận mình xảo trá dùng kế giữ cô ở bên người, nhưng.

Thời kỳ khó chịu nhất là thời điểm chung sống với anh?

Che giấu lương tâm?

Ghét?

Hàaa...!

Dù là nam nữ đã từng yêu nhau thật lòng, sau khi không may mắn chia tay, cũng sẽ không hủy bỏ toàn bộ, phai mờ đoạn thời gian đã từng trôi qua!

Người phụ nữ này, anh thật sự muốn hung hăng đánh mông cô một trận!

"Lý Tinh Ngải, nói cho anh biết, em vừa mới nói đều là nói lấy." Lần đầu tiên anh gọi cả tên cả họ cô, DiễễđầnlêQuýýĐôn giọng nói không nhẹ nhàng giống như trong quá khứ, ngược lại giống như nước trong ngày đông, từ từ kết băng.

Mặt của Lý Tinh Ngải trắng bệch, mặc dù trong nội tâm biết rõ ràng tự mình nói sai, nhưng mà lại như đứa trẻ quật cường không chịu thua kém, không muốn cúi đầu nhận lỗi.

Hừ, cùng lắm là để cho anh trừng phạt, cô chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.

"Em nói sự thật." Cô né tầm mắt, nhắm mắt nói.

"Tốt lắm." Thiệu Hoa Khiêm cười hừ hai tiếng, móc ra một cái ví da màu

đen từ trong túi quần, đó là lễ Giáng Sinh năm ngoái khi anh công khai thêm ám hiệu thì Lý Tinh Ngải mua quà tặng đưa cho anh, mà cô nhận được quà tặng chính là cái chìa khóa cửa nhà anh.

Anh móc thẻ tín dụng, giấy tờ chứng nhận, tiền mặt cùng với ít tiền xu trong ví da ra nhét vào túi quần, cuối cùng rút một tấm danh thiếp lớn ra, xé thành mảnh nhỏ ngay trước mặt Lý Tinh Ngải, nhẹ buông tay, mảnh vụn thoáng chốc theo gió đi.

"Tấm ảnh mà em lo lắng đã không còn, cho nên bắt đầu từ bây giờ, có thể không cần uất ức làm bạn gái của anh, ngày nghỉ phải theo anh làm chuyện nhàm chán, che giấu lương tâm ân ái với anh." Anh cười nhạt mấy tiếng, "Cho dù anh muốn giữ em ở bên người như thế nào, nhưng em miễn cưỡng như thế, mạnh mẽ ép buộc lưu lại, cuối cùng bị thương vẫn là chúng ta, không bằng chấm dứt ở đây, đối với anh hay em đều tốt."

Cặp mắt Lý Tinh Ngải chớp cũng không chớp, không ngờ cho là trừng phạt thế nhưng biến thành kết quả như thế. Trước kia vẫn lo lắng, tìm kiếm tấm ảnh đã mất, nhưng trong lòng của cô lại như bị một móng vuốt vô hình hung hăng nắm chặt, còn chưa khắc sâu cảm giác bị nắm đau đớn, trong tay bỗng nhiên thêm một đồ vật.

Cô cúi đầu mà xem xét, là ví da màu đen.

"Trả lại em thứ này, muốn ném hay muốn giữ tùy em. Mặt khác, chuỗi chìa khóa của em đâu? Hiện tại có mang ở trên người sao?" Thấy Lý Tinh Ngải gật đầu một cái, anh đưa tay ra lệnh, "Đưa anh."

Lý Tinh Ngải ngây ngốc móc chìa khóa ra cho anh, trơ mắt thấy anh tháo cái chìa khóa cửa thuộc về anh từ phía trên xuống.

"Anh nghĩ, em cũng không nên giữ lại vật này."

Lý Tinh Ngải há miệng. Tại sao anh nói loại lời này? Anh lấy chìa khóa làm cái gì? Chẳng lẽ, anh muốn. chia tay với cô?

Ý nghĩ này chợt lóe rồi biến mất.

Vậy mà, "ngày chia tay" mà cô chờ đợi trước giờ đã đến, nên vui vẻ mới đúng không phải sao? Nhưng cô lại không vui, ngược lại tâm hoảng ý loạn muốn đòi lại cái chìa khóa kia.

Tại sao cô lại có cảm giác hốt hoảng đây? Mỗi người đi một ngả không phải rất tốt sao? Cô hốt hoảng không dứt vì cái gì? Trên thân thể không muốn mất đi vòng ôm ấm áp tráng kiện của anh? Hay trên mặt tình cảm, cô đã. Thích anh?

Không. Đây là không thể nào chứ? Không phải vừa rồi cô còn may mắn khi nắm giữ tim của mình sao? Không phải còn phủ nhận anh nói ngôn ngữ gạt cô sao?

"Em...em ở đây. Em còn có đồ dùng trong nhà của anh!"

Thiệu Hoa Khiêm liếc cô một cái, ném chuỗi chìa khóa về cho cô.

"Anh sẽ sắp xếp lại rồi đóng gói trả lại cho em. Anh nghĩ, hẳn là em ghét đến nhà anh, đúng không?" Anh châm chọc giật nhẹ khóe miệng, xoay người rời đi, không nhìn khuôn mặt làm anh vừa yêu vừa hận nữa, chỉ sợ chính mình nhất thời chịu đựng không nổi, kéo cô vào trong ngực.

Thật sự sắp tức chết anh rồi! Thật ra thì, cô chỉ cần nhào lên ôm lấy anh, học nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình hay phim thần tượng, khóc muốn anh đừng đi đừng rời khỏi đừng nóng giận, anh sẽ tha thứ cho cô thôi! Ngay gốc ở bên kia làm cái gì?

Mặc dù nói hơi máu chó, anh cố tình thích uống máu chó không được

sao? Thiệu Hoa Khiêm buồn bực nghĩ ở trong lòng.

Chỉ là. Anh có thể làm việc quá hung ác quá tuyệt tình hay không đây? Thật ra thì, anh hoàn toàn không định thả cô rời đi, nhưng lời của cô lại hung hăng dẫm lên vảy ngược của anh, khiến cho anh tức đến đánh mất lý trí, không chút nghĩ ngợi liền cho cô một cú đau.

A, thật là, lạnh nhạt cô một đoạn thời gian làm giáo huấn cũng được, vẫn đi tới không được, liền lui về phía sau một bước thử nhìn hiệu quả đi, nếu khoảng thời gian này qua hết, suy nghĩ muốn trốn tránh tình yêu của cô vẫn còn như lời nói, anh sẽ lại nghĩ biện pháp.

Thiệu Hoa Khiêm luôn luôn trầm ổn, ở trong lòng bắt đầu học động tác nóng nảy quen cào loạn tóc của Lý Tinh Ngải, âm thầm quay đầu lại, lại thấy dụng cụ tưới nước giấu ở trong vườn hoa chẳng biết bắt đầu phun nước từ lúc nào, cô lại giống như người đầu gỗ ngây ngốc đứng ở nơi đó, cũng không biết phải tránh, cô không mặc áo khoác, quần áo đều ướt một mảng lớn.

Anh vừa tức vừa đau lòng, không ngẫm nghĩ thêm lại quay về bên cạnh cô, dắt cô đi vào đình bát giác, ở dưới con mắt tràn đầy hy vọng của cô, đánh mặt, cởi áo khoác xuống mặc vào cho cô, còn kéo khóa kéo lên thay cô.

Áo khoác thật to rộng thùng thình mặc ở trên người cô, vạt áo rơi vào trên đùi của cô, vừa vặn hoàn toàn che kín chỗ bị nước giội ướt.

Thiệu Hoa Khiêm không đợi cô mở miệng, thở dài, sau đó nhỏ giọng ném xuống một câu "Tự giải quyết cho tốt", liền kéo bước chân nặng nề rời đi.

Anh cũng không quay đầu lại nữa, vĩnh viễn không biết Lý Tinh Ngải ôm chặt mình chậm rãi ngồi xổm xuống ở trong đình bát giác, nước mắt rơi lộp bộp lộp bộp, DiễnđầnlêLêQuýýĐôn so với khi mất đi bạn trai cũ Lục Phong Quang thì khóc thương tâm hơn.

Rõ ràng phải là cô nhìn thấy anh cùng với Đồng Hoan hôn nhau nên rời đi mới đúng, tại sao bây giờ biến thành anh tức giận rời đi? Tiểu thuyết đâu có diễn như vậy? Tại sao anh có thể như vậy. Tại sao có thể.

THẦY GIÁO ÁC MA

Cổ Nhuận
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Buổi sáng mừng ba Tết, Lý Tinh Ngải trở về Nam Đầu mừng năm mới, Triệu Linh Lan và Chiêm Chỉ Tĩnh đi tới chỗ B&B mà Tôn Mai Phượng làm việc, ông chủ B&B Lý Quang Diệu đặc biệt cung cấp cho bạn bè một căn nhà gỗ nhỏ để tụ họp.

* B&B là sự kết hợp giữa khái niệm khách sạn và một tư gia. Một B&B thường chỉ có 4-10 phòng so với 50-100 phòng của một khách sạn tiêu biểu. Chủ của B&B sẽ ở tại B&B luôn và cư xử với người ở trọ thân tình như người nhà chứ không phải như khách qua đường. Tuy nhiên, B&B có những cách chăm chút khách trọ mà những khách sạn hạng sang mới có như hoa quả, bánh trái, sô cô la trong phòng, giỏ đồ tắm cho bồn Jacuzzi,... Và như đã nói ở trên, B&B thường có bữa sáng kèm trong tiền phòng do chính người của B&B nấu và được phục vụ ở phòng ăn chung hay tại phòng của khách. Đồ uống có thể là trà đá hoặc nước chanh vào mùa hè, cà phê/ca cao và bánh bích quy vào mùa đông. Chính sự kết hợp hoàn hảo giữa khái niệm khách sạn và tư gia mà B&B ngày càng trở nên phổ biến.

Lúc này, bốn người họ ngồi ở trên giường trong nhà gỗ nhỏ, vừa chơi bài bài, vừa tán gẫu.

"Chỉ Tĩnh, cậu để Tiểu An An cho chồng cậu chăm sóc không sao chứ? Không phải cậu nói tay chân anh ấy vụng về, thay tã cũng khó khăn sao? Mình úp bài." Triệu Linh Lan nói.

"Đúng vậy, cho nên ngày hôm qua mình mất công huấn luyện anh ấy, sẽ

không có vấn đề, DiễẽđầnlêQuýýĐôn nếu như anh ấy thật sự vẫn không làm được, cũng chỉ phải nhờ mẹ mình hoặc chị dâu giúp đỡ Mình cũng úp, rốt cuộc là ai quá đáng như vậy, không ra bảy cơ thì sao đánh?"

Lý Tinh Ngải im lặng đắp bài lên.

Tôn Mai Phụng rốt cuộc thả bảy cơ ra, làm cho Chiêm Chỉ Tĩnh oa oa kêu loạn.

Triệu Linh Lan len lén liếc mắt nhìn Lý Tinh Ngải rõ ràng không yên lòng, định thử hỏi thăm, "Tĩnh Ngải, có phải bây giờ công việc ở trường học rất bận hay không?"

Cô thả tám cơ ra.

"Đúng vậy, mấy tháng gần đây cũng không thấy cậu lên MSN nữa, trước kia gần như mỗi ngày cậu đều treo trên web. Úp bài." Chiêm Chỉ Tĩnh thẳng lớn.

Lý Tinh Ngải không lên tiếng, si ngốc mất hồn nhìn bài trên tay.

Mọi người trầm mặc gần 3 phút.

Rốt cuộc, Tôn Mai Phụng hô lớn, đưa tay rút bài trong tay Lý Tinh Ngải, quăng bài vào trên giường, khiến Lý Tinh Ngải sợ hết hồn.

"Tĩnh Ngải, mấy ngày nay cậu rất khác thường, có liên quan đến việc gần đây biến mất sao?" Tôn Mai Phụng ngồi xổm ở trên giường, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, lại làm cho Triệu Linh Lan và Chiêm Chỉ Tĩnh quăng tới ánh mắt "Sao cậu hỏi trắng ra như vậy?", mặc dù đây là mục đích của các cô, nhưng có phải Tôn Mai Phụng nói quá thẳng rồi hay không?

"Mình đâu có mất hồn?" Lý Tinh Ngải trợn mắt nói dối để giải thích.

"Không có sao? Mới vừa rồi đánh bài, từ đầu tới đuôi cậu mất hồn mất vía, còn nói không?" Tôn Mai Phượng "xuy" một tiếng, mặc dù giọng điệu hơi kém chút, nhưng thật ra cũng rất lo lắng tình trạng của Lý Tinh Ngải, "Mình nghe bác gái nói, gần đây cậu không ăn được, cả ngày thất hồn lạc phách, ngày hôm qua đi bộ thiếu chút nữa ngã vào cống nước."

"Tinh Ngải, có phải cậu có tâm sự gì hay không?" Triệu Linh Lan vòng qua Tôn Mai Phượng bò đến bên cạnh Lý Tinh Ngải.

Lý Tinh Ngải cắn môi trầm mặc, lắc lắc ngón tay theo bản năng.

"Chẳng lẽ có liên quan đến Lục Phong Quang? Hắn ta quấy rầy cậu?" Tôn Mai Phượng dò xét định hỏi, sau khi thấy Lý Tinh Ngải lắc đầu, ngay sau đó còn nói: "Hay liên quan đến chuyện lúc trước cậu ốm bệnh không tham gia tụ họp, lại không cho bọn mình đến thăm cậu?"

Đối với chuyện này, cô vẫn ôm chặt thái độ nghi ngờ. Trước kia Lý Tinh Ngải sinh bệnh cảm mạo, đều sẽ đáng thương tội nghiệp muốn họ đến nhà thăm cô ấy, chưa từng sợ sẽ lây cảm cho họ, chỉ có lần trước ngoại lệ.

"Ừ." Thật lâu, Lý Tinh Ngải mới đáp nhẹ một tiếng, tầm mắt nhìn vòng quanh ba người bạn thân, chậm rãi nói sơ lược chuyện trong khoảng thời gian này và Thiệu Hoa Khiêm cho các cô biết.

Ở trong quá trình thăng trầm, cô có ngàn vạn vẻ mặt, có lúc treo cười ngọt ngào, có lúc tức giận, có lúc không thể làm gì, cho đến khi nói xong, cô nằm xuống bên cạnh ôm cái gối đầu vào trong ngực, giống như người lữ khách rơi xuống nước, ôm thật chặt bè gỗ duy nhất.

Lý Tinh Ngải biết kể từ sau khi mình và Thiệu Hoa Khiêm tách ra, cả ngày cô trôi qua ngây ngô đại độ. Khi ở Đào Viên, mỗi ngày đối mặt căn phòng mình thuê, giống như còn có bóng dáng của Thiệu Hoa Khiêm ——

anh ngồi xếp bằng trên mặt đất ăn điểm tâm, anh gắng phải chen chúc ở trên giường đơn cùng với cô, bởi vì tư thế ngủ của cô không tốt, mà bị cô đạp xuống giường nên bộ dáng thê thảm, anh giúp cô sửa đèn điện. Mặc dù đều là chuyện nhỏ lẻ tẻ không quan trọng trong cuộc sống, nhưng mà lại như vừa mới xảy ra, hiện ra rõ ràng ngay trước mắt.

Cô không chịu nổi những hồi ức này, ghét mình rõ ràng cũng đã tách ra, còn bị anh ảnh hưởng, vì vậy mặc kệ cách ngày dự định trên vé xe lửa còn có ba ngày, gói đồ trở về Nam Đầu, cho là rời xa căn phòng kia, cô có thể khôi phục bình thường, lại không ngờ tới anh đã mọc rễ vững vàng ở trong lòng cô.

"Khó trách cậu cũng không login, thì ra là chạy đi hẹn hò." Chiêm Chi Tinh nói. Mặc dù nghe người đàn ông kia dùng tấm ảnh uy hiếp Lý Tinh Ngải thì cô sợ hết hồn, nhưng nghe quá trình bọn họ chung sống, cảm thấy người đàn ông kia cũng không phải tiểu nhân gian trá, ngược lại đối đãi Lý Tinh Ngải cũng không tệ lắm.

Tuy rằng Lý Tinh Ngải bởi vì tâm sự, mà diện mạo tiêu tụy như đưa đám, nhưng vẫn có thể nhận ra khí sắc của cô ấy còn tốt hơn so với trước kia luôn ở nhà đọc sách, cô nghĩ, đây cũng do người đàn ông kia thường thường mang cô ấy ra ngoài hoạt động đi?

"Mình không có hẹn hò." Lý Tinh Ngải vui mặt ở trong gối, âm thanh mơ hồ.

"Tại sao không thừa nhận? Chẳng lẽ cậu vẫn thích Lục Phong Quang?" Tôn Mai Phượng hỏi.

"Mình không có, loại người đàn ông bắt cá hai tay đó, có gì đáng để quyến luyến không quên? Mình chỉ Không cần lại yêu đương, mình cũng không có dũng khí tin tưởng người khác, mình không muốn lặp lại

chuyện như vậy."

Bên trong phòng mọi người trầm mặc, thậm chí có chút tự trách. Họ hoàn toàn không biết, thì ra hành động Lục Phong Quang bắt cá hai tay tạo thành tác dụng phụ nghiêm trọng như thế đối với Lý Tinh Ngải.

"Tinh Ngải, thì ra cậu nhát gan sao?" Tôn Mai Phượng ôm ngực cười.

"Nhát gan?" Không ngờ tâm sự chua cay của mình lại nhận được lời bình như vậy, tầm mắt của Lý Tinh Ngải dời từ bài trên giường đến trên người Tôn Mai Phượng.

Tôn Mai Phượng cười, "Bởi vì sợ đau, cho nên sau khi thất tình giống như đứa trẻ ngã nhào ăn vạ trên mặt đất không chịu đứng lên, chẳng lẽ như vậy không phải nhát gan? Chỉ là theo mình thấy, Diễm Đan Lê Quý Đôn đứa trẻ vẫn còn dũng cảm hơn nghìn lần vạ lần so với cậu, bởi vì sau khi bọn nó ngã nhào còn khóc bò dậy tìm người an ủi, nhưng cậu hoàn toàn không tính toán, ngược lại học con rùa rụt đầu vào trong mai rùa, không chịu cử động nữa."

Con người của Triệu Linh Lan đảo quanh ở giữa Tôn Mai Phượng và Lý Tinh Ngải, giật nhẹ ống tay áo Tôn Mai Phượng muốn cô ấy đừng sắc bén như vậy, nhưng Tôn Mai Phượng cũng không để ý tới, hất cằm liếc nhìn Lý Tinh Ngải.

"Mai Phượng, cậu chưa từng bị phản bội, cho nên sẽ không hiểu được, bị người thân thiết phản bội, rất đau."

"Không sai, mình không biết." Vẻ mặt Tôn Mai Phượng nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt lại sắc bén mà đối với Lý Tinh Ngải.

"Cho nên cậu hoàn toàn không có tư cách nói mình nhát gan!" Lý Tinh Ngải đề cao âm lượng, đột nhiên cảm thấy tức giận đối với tình trạng hiện tại.

Rõ ràng đang chơi bài, tại sao biến thành thảo luận chuyện của cô? Mặc dù cô không muốn nhắc đến Thiệu Hoa Khiêm, nhưng nếu bạn bè quan tâm, cũng mở miệng hỏi rồi, cô liền chia sẻ tâm sự của mình. Vốn tưởng rằng có thể nhận được an ủi, nhưng kết quả lại đi ngược lại cùng với suy nghĩ của cô, còn bị cười nhạo nhát gan, điều này làm cho cô hơi nổi giận nhất thời sinh ra suy nghĩ "Tất cả mọi người không hiểu mình".

Nếu là ở bình thường, có lẽ Lý Tinh Ngải sẽ không sinh ra tâm tình như vậy, vậy mà hai tuần tới nay, trong lồng ngực cô chất đầy loại tâm tình tiêu cực, cuộc sống vừa buồn bực vừa mệt mỏi, cảm giác khắp nơi không như ý, mọi chuyện không hài lòng, uống nước sẽ bị sặc, ăn cá sẽ bị hóc xương, đi bộ thiếu chút nữa ngã xuống trong rãnh nước, những việc này không vừa lòng, làm cho cô muốn hung hăng phát tiết xóa bỏ uất ức trong lòng.

Cô nắm gói đầu thật chặt, nhìn chăm chăm về mặt quỹ bài cột nhả.

"Hôn nhân của Chỉ Tĩnh hạnh phúc mỹ mãn, Linh Lan và bạn trai đã bàn đến hôn nhân, Mai Phượng và Lý Quang Diệu cũng ngọt ngọt ngào ngào. . . . Các cậu cũng không có kinh nghiệm bị bạn trai bắt cá hai tay, tình cảm lại trôi chảy như ý như vậy, cho nên hoàn toàn không hiểu cảm giác của mình! Nếu như các cậu từng bị người trong lòng phản bội, sẽ biết rõ vì sao mình lùi bước đối với tình yêu, mà sẽ không nói mình nhát gan! Nhưng kì lạ các cậu thuận lợi đến cái gì cũng không biết, lại giả vờ làm ra vẻ hiểu thái độ của mình, khiến mình."

Một ly nước ấm trút xuống từ trên đầu Lý Tinh Ngải.

"Mai Phượng? " Chiêm Chỉ Tĩnh và Triệu Linh Lan kinh ngạc gọi.

"Tĩnh táo chưa?" Tôn Mai Phượng đặt ly nước trên bàn nhỏ ở mép giường, đứng ở dưới giường, nhìn Lý Tinh Ngải cực kỳ nhếch nhác.

Lý Tinh Ngải cũng kinh ngạc cùng Tôn Mai Phượng nhìn nhau.

"Dạ, bọn mình không hiểu nỗi đau của cậu, giống như cậu không hiểu giữa mình và Lý Quang Diệu từng có rồi rã, không hiểu Chỉ Tĩnh đã từng kén chọn yêu đương, không biết trước kia trong lòng Linh Lan thầm mến Lộ Sĩ Kiệt. Sẽ không ai hiểu tâm tư một người khác trăm phần trăm, dù là bạn bè tốt nhất cũng giống vậy, bọn mình có thể làm, chính là thông cảm, làm bạn và khích lệ, trở thành cảng tránh gió của cậu khi cậu khóc thút thít. Tinh Ngải, mặc dù bọn mình không hiểu nỗi đau của cậu, nhưng bọn mình giỏi hữu nghị nhất, cậu biết, có đúng hay không?"

Lý Tinh Ngải á khẩu không trả lời được, nhìn Chiêm Chỉ Tĩnh một chút, lại ngó ngó Triệu Linh Lan, lỗ mũi đau xót, nước mắt rơi xuống.

Triệu Linh Lan thở dài, DiễẽđầnlêeQuýýĐôn không quan tâm nước trên người Lý Tinh Ngải, giang tay ôm lấy cô.

"Thật xin lỗi, mình không cố ý nói những lời khốn kiếp kia, mình không biết chuyện gì xảy ra, đúng là muốn tìm người tùy tiện trút giận. Thật xin lỗi." Lý Tinh Ngải vừa gạt nước mắt, vừa không ngừng nói xin lỗi.

Tại sao cô lại nói những lời đó tổn thương họ? Họ rõ ràng quan trọng như vậy, là bạn bè quan trọng nhất trong cuộc đời cô. Cô bị sao rồi hả?

"Bởi vì chúng ta là bạn tốt, cậu biết nỗi giận đối với bọn mình, bọn mình cũng không thể tránh được, cho nên theo bản năng liền lấy bọn mình trút giận, bọn mình sẽ không để ý những nói lầy đó." Triệu Linh Lan nói.

"Ừm, Linh Lan, mình chưa nói mình không để ý đó!" Chiêm Chỉ Tĩnh nháy mắt mấy cái, "Tinh Ngải, muốn nhận lỗi mà nói, phải giao một người bạn trai, mình mới có thể tha thứ cho cậu."

Lý Tinh Ngải co rút thành một cục, "Các cậu hạnh phúc, thì mình vui rồi."

"Nhưng bọn mình không vui." Tôn Mai Phượng than thở, "Tình Ngải, bọn mình cũng không nhất định phải nhìn thấy bên cạnh cậu có người bầu bạn, nếu cậu sống độc thân vui vẻ, bọn mình cũng vui vẻ thay cậu, mà bây giờ cậu hoàn toàn không phải như vậy. Thật ra thì cậu biết mình thích anh ấy, nhưng bởi vì sợ đau, sợ bị thương lần nữa, cho nên mới không dám đối mặt, có đúng hay không?"

Lý Tình Ngải không nói gì.

"Tình Ngải, mình không có thao thao bất tuyệt nhiều như Mai Phượng, mà mình muốn nói, cậu nói không muốn yêu lại, để tránh bị thương, nhưng chẳng lẽ cậu không phát hiện cậu bây giờ và lúc bị thương không khác biệt sao? Không có anh ấy làm bạn, tâm tính thiện lương như bị đào đi một khối, cuộc sống trống rỗng Cậu nói, cái này và thất tình có gì khác nhau?" Chiêm Chi Tĩnh đã từng ném qua tư vị trống rỗng phát biểu quan điểm.

Trên mặt Lý Tình Ngải đầy nước mắt, hốc mắt chớp mũi đều hồng hồng, lại hợp với khuôn mặt ngây ngô, xem ra thật sự có chút buồn cười.

"Hình như là như vậy." Lý Tình Ngải nỉ non. Cô chỉ cố nghĩ chuyện "Đừng bị thương nữa", không chú ý tới thật ra thì mình đã bị thương.

Đúng, Mai Phượng nói không sai, thật ra thì cô đã sớm biết mình thích Thiệu Hoa Khiêm, nhưng bởi vì sợ đau sợ bị thương, mà cố chấp phủ nhận, không dám nhìn thẳng, khi phát hiện khác thường trong lòng thì sẽ dùng tấm ảnh làm tấm chắn, lấy cớ mình bởi vì thời thế bắt buộc mới cùng với anh, để cho mình cố ý xem nhẹ chuyện đã bắt đầu nảy sinh chân tình.

Cho tới bây giờ, bạn tốt vây lượn xung quanh, đánh thức cô, cô rốt cuộc có dũng khí nhìn thẳng vào sự thật rằng mình thích anh.

Mặc dù bọn họ bởi vì tình một đêm mới sinh ra quan hệ, mặc dù anh sẽ

tìm kế trêu chọc cô, nhưng từ lúc nào bắt đầu, cô sinh ra loại tình cảm thích đối với anh đây? Là khi anh ở trong chợ, mặc dù trong miệng là niêm tình hành vi gọi thức ăn của cô, nhưng vẫn mua rau muống cô thích nhất? Là khi anh biết cô không sửa chữa xe máy định kỳ, vì vậy thừa dịp thời gian cô ngủ trưa len lén lái xe máy của cô đi kiểm tra, cho rằng cô không phát hiện? Hay khi anh phát hiện cô không giới thiệu với hàng xóm, vì vậy thỉnh thoảng làm chút điểm tâm "thu mua" cô hàng xóm, thay cô xốc lại quan hệ hàng xóm?

Cô không cách nào xác định.

Vậy mà, cô rõ ràng biết, cô thích anh.

Thích anh!

"Cái gì hình như? Là hoàn toàn." Tôn Mai Phượng trừng mắt, đâm mạnh cái trán Lý Tinh Ngải mấy cái, "Dù gì cậu cũng làm người giáo viên, sao ngốc đến hậu tri hậu giác!"

"Mai Phượng, sao cậu trở nên ác như vậy? Vừa rồi còn tát nước vào mình." Cô cũng không phải là chậu hoa.

"Không làm như vậy, cậu sẽ tỉnh táo lại sao? Cậu không tùy tiện bằng Chỉ Tĩnh, cho dù trong đầu buồn bực đi đập loạn, cũng sẽ xô ra đường đi trong mê cung, cũng không yếu ớt dễ dãi kích như Linh Lan, trên thực tế lại kiên cường cá tính, nếu không trực tiếp hung ác chém một đao, sao cậu hoàn toàn tỉnh táo từ trong cố chấp mà để tâm vào chuyện vụn vặt? Cậu á, một khi cố chấp, mười đầu bò cũng kéo không lại." Nhìn Lý Tinh Ngải cố gắng bảy năm, không quan tâm thất bại, không quan tâm thành công, không quan tâm người khác nói với cô ấy "Có lẽ cô hết cách rồi, buông tha đi",
dinendian.lợqid]on vẫn cố chấp muốn trở thành giáo viên chính thức là biết.

Chiêm Chỉ Tĩnh kháng nghị, "Mai Phượng, cậu thật quá đáng, cái gì gọi là trong đầu buồn bực đi đập loạn?"

Hình dung cô giống như đầu trâu.

"Vốn là vậy." Tôn Mai Phượng nhún vai, "Tốt lắm, Tĩnh Ngải, cậu đã thông suốt, chờ sau khi trở về Đào Viên, nhớ nhanh nói xin lỗi với người đàn ông kia."

"Nhưng bọn mình đã."

"Không phải anh ấy còn chưa đóng gói đồ trả lại cậu sao? Mình nghĩ, chuyện có thể xoay chuyển." Tôn Mai Phượng giang hai cánh tay, ôm một trong những người bạn quan trọng trong cuộc đời thật chặt.

Thiệu Hoa Khiêm ngàn trông mong vạn trông mong, khi kỳ nghỉ đông chỉ còn lại ba ngày, cho rằng không đợi được điện thoại của Lý Tĩnh Ngải mới bắt đầu phiền não, khi vạch kế hoạch kế tiếp nên làm như thế nào, khiến cho anh vừa tức vừa thương xót, vừa phiền muộn vừa không biết làm sao thì cô gái kia rút cuộc điện tới, đáng thương hỏi có thể tới tìm anh hay không?

"Bọn anh ở Tam Hiệp." Rõ ràng trong lòng vui vẻ, cố tình lại giả vờ trả lời lãnh nhạt. Ai, rút cuộc anh giả vờ cho ai nhìn hả? Thật là!

"Tam Hiệp?"

"Ở Tam Hiệp giải sầu." Anh báo ra địa chỉ, "Muốn đi qua sao?"

Nghe được câu hỏi này, vì cứu vãn quan hệ hai bên, dĩ nhiên Lý Tĩnh Ngải đồng ý liên tục không ngừng, sau khi lấy giấy bút xin anh lặp lại địa chỉ một lần nữa để ghi chép, liền vội vàng lao ra khỏi nhà, đến lân cận bắt được xe taxi đi trước.

Khi xe taxi dừng lại ở trước một khu nhà B&B phong cách kiểu Nhật, thời gian đã là khoảng năm giờ rưỡi chiều. Lý Tinh Ngải đưa đủ tiền xe rồi xuống xe, mang theo lòng thấp thỏm lo lắng tiến vào khu nhà.

Không biết bây giờ Thiệu Hoa Khiêm có còn ở trong B&B? Hay xuất ngoại đi du lịch giải sầu rồi hả?

Không biết sau khi Thiệu Hoa Khiêm nhìn thấy cô sẽ có phản ứng gì?

Không biết có thể Thiệu Hoa Khiêm tha thứ cho cô hay không?

Khi nói với nhân viên phục vụ trong khu B&B muốn tìm Thiệu Hoa Khiêm, hai nhân viên phục vụ nữ rồi rít mở lớn mắt nhìn chăm chăm quan sát cô.

Lý Tinh Ngải bị họ nhìn chăm chăm đến toàn thân không được tự nhiên.

"À, tôi muốn tìm Thiệu Hoa Khiêm tiên sinh, xin hỏi, anh ấy ở nơi này sao?" Hay là cô tìm nhầm chỗ?

Một nhân viên phục vụ trong đó cong cùi chỏ lên đẩy đẩy đồng nghiệp.

"Có, Khiêm. Khụ. Thuộc tiên sinh ở đây, xin Lý tiểu thư chờ ở chỗ này một chút." Nhân viên phục vụ dẫn Lý Tinh Ngải đến ghế sa lon bên cạnh ngồi xuống, một nhân viên phục vụ khác bước nhanh đi tìm Thiệu Hoa Khiêm.

Lý Tinh Ngải ngồi ở trên ghế sa lon, theo thời gian trôi qua thì tâm tình càng thêm bồn khoăn lo lắng, cho đến khi Thiệu Hoa Khiêm xuất hiện, cô cũng không biết là vui vẻ hay khẩn trương, gương mặt hơi ửng đỏ.

"Chúng ta đi vào hãy nói." Cầm Thiệu Hoa Khiêm hướng về phía hành lang dài của khu B&B gạt một cái, sau khi ném cho hai nhân viên phục vụ

một ánh mắt "Muốn xem kịch hay? Đừng mơ tưởng!", đi thẳng về phía chỗ sâu của khu B&B.

Lý Tinh Ngải vội vàng đuổi theo, nhắm mắt theo đuôi đi theo anh xoay vòng loạn xạ xung quanh khu B&B.

Vị trí khu này chiếm diện tích rộng lớn ở dưới chân núi, đi không mấy bước thì hành lang liền xuất hiện ngã ba, bên ngoài hành lang còn là vườn hoa kiểu Nhật, hoa anh đào trồng ở trong vườn nở rộ, từng nhóm khách chia ra thưởng trà nói chuyện phiếm ở dưới mấy tàng cây anh đào, trẻ con chơi đùa ở bên cạnh.

Tầm mắt của cô thu hồi từ trong vườn hoa đến trên người Thiệu Hoa Khiêm, đi nhanh mấy bước vượt qua Thiệu Hoa Khiêm, dựa vào sự kích động nhét tay vào trong bàn tay của anh.

Thiệu Hoa Khiêm hơi sững sờ, nhận ra được bởi vì cô khẩn trương mà loáng thoáng khẽ run, thở dài ở trong lòng, cầm tay cô thật chặt.

Lý Tinh Ngải vốn kinh hồn bạt vía lo lắng anh sẽ hất cô ra, cho đến lúc này mới dần dần kiên định, không biết rẽ vào khúc cua thứ mấy rồi, rốt cuộc không nhận được lời nói trong lòng, đột nhiên dừng bước lại.

Cô dừng lại, Thiệu Hoa Khiêm cũng dừng lại theo.

"Cái đó. Hoa, Hoa Khiêm."

Thiệu Hoa Khiêm hoan hô ở trong lòng: "Cuối cùng em cũng chịu gọi tên anh rồi!" Mặc dù trong lòng kích động, nhưng nét mặt vẫn làm ra vẻ đứng đắn.

"Ngày ấy em. Không phải cố ý nói những lời đó tổn thương anh, thật xin lỗi. Thật ra thì, dinendian.lơqidlJon thật ra thì sống chung với

anh, em rất vui vẻ vui vẻ. Em chỉ sợ thất tình lần nữa, cho nên vẫn không dám thừa nhận đối mặt với tình cảm của mình. Em. . . ." Trên đường trước khi tới đây, rõ ràng cô đã nghĩ kỹ nói xin lỗi với anh như thế nào, nhưng vào giờ phút này cô lại không nói nên lời như vậy, khiến cho cô không nhìn được ảo não căn căn môi.

Cô quyết định bỏ đi một đồng từ nói xin lỗi, lựa chọn dùng ngôn ngữ đơn giản nhất, trực tiếp biểu đạt tấm lòng của mình.

"Em thích anh."

Thiệu Hoa Khiêm hít sâu một cái, mặc dù khi cô điện tới thì cũng biết chuyện này, nhưng "biết" và "nghe", tuyệt đối có một đoạn chênh lệch, anh kích động đến giang tay ôm chặt lấy cô, nếu không phải bận tâm có mấy người nhìn lén ở bên cạnh, anh đã sớm hung hăng hôn cô thật sâu để diễn tả kích động trong lòng.

"Chuyện này, chờ chút nữa chúng ta bàn lại." Anh hôn cái trán của cô, thoáng phát tiết một chút cảm xúc trong lòng, ngay sau đó nói nhỏ ở bên tai cô, "Nơi này nhiều quy củ, chờ một chút nữa thì làm theo anh, gọi theo anh, biết không?"

Lý Tinh Ngải nháy mắt mấy cái, không hiểu anh dặn dò câu này rốt cuộc là ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Thấy cô nghe lời như vậy, Thiệu Hoa Khiêm hài lòng hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước lên môi cô, ngay sau đó nắm tay đặt ở trên môi, dùng sức ho một tiếng.

Trong phòng bên trái lập tức truyền đến một loạt tiếng vang bịch bịch rồi loạn, cho đến khi yên tĩnh, Thiệu Hoa Khiêm mới kéo cửa ra.

Đây là một gian phòng bày mười cái Tatami lớn và có mái hiên, bàn thật

dài đặt ở trung tâm, hơn mười vị khách ngồi hai bên.

Lý Tinh Ngải nhìn thấy bên trong đầy người, bước chân không khỏi lùi lại, hoang mang nhìn Thiệu Hoa Khiêm một cái, lại bị anh nửa đẩy nửa ôm mang vào phòng.

"Hai vị này là chú năm, thím năm." Anh giới thiệu người ngồi ở gần phần đuôi nhất.

Lý Tinh Ngải trộm dò xét anh lần nữa, thắt lưng lại bị nhéo khẽ, vội vàng kêu, "Chú năm, thím năm."

"Dượng ba, cô ba."

"Dượng ba, cô ba."

"Chị họ, anh rể."

"Chị họ, anh rể."

Lý Tinh Ngải bị bóp eo, cực kỳ nghi ngờ gọi liên tục từ đuôi bàn lên đầu bàn, nhận được nụ cười hòa ái dễ gần của mọi người, cùng với ánh mắt vô cùng tò mò.

Cuối cùng ——

"Mẹ, ba."

"Mẹ, ba ——"

Ah?

Người nào đó liên tục gọi theo Thiệu Hoa Khiêm rất xuôi, đột nhiên tỉnh táo.

Mẹ?

Ba?

"Ha ha, ngày thường vị tiểu thư này rất chất phác nha! Ai, bạn già, ông xê ra chút, để tiểu thư ngồi!"

Mẹ Thiệu phúc hậu đuổi người chồng đã mấy chục năm ở bên cạnh đi, vẻ mặt tươi cười lôi kéo Lý Tinh Ngải ngồi xuống ở bên cạnh mình, "Con và A Khiêm cùng dạy ở một trường học à?"

"Dạ, vâng." Lý Tinh Ngải trơ mắt nhìn Thiệu Hoa Khiêm cười ha hả vẫy vẫy tay với mình xong, liền lại chạy đến chỗ cách cô xa nhất cười cười nói nói cùng người khác.

"Nghe nói con khiến A Khiêm tức giận?" Thật là lợi hại! Kể từ sau khi A Khiêm về nước, cũng chưa từng thấy nó tức giận!

Lý Tinh Ngải cho rằng mẹ Thiệu muốn đòi công đạo thay con trai, vội vàng mở miệng.

"Bác gái, cháu." Không phải cố ý.

"Bác gái cái gì?" Mẹ Thiệu trừng mắt, "Con dâu ngoan, gọi mẹ."

Nhìn vẻ mặt mong đợi của mẹ Thiệu, cặp mắt sáng lóng lánh, Lý Tinh Ngải thật sự không biết nên làm sao mới phải, tầm mắt quét tới chỗ Thiệu Hoa Khiêm, chỉ thấy anh nháy mắt với mình mấy cái, không tiếng động nói "Gọi nhanh!"

"Mẹ." Chờ chút nữa anh nhất định phải giải thích rõ ràng!

Mẹ Thiệu lập tức như mở cờ trong bụng, lôi kéo tay Lý Tinh Ngải, vui vẻ đến đỏ mặt.

"Ông Hoa, cuối cùng chúng ta cũng có con gái rồi!" Thật sự làm cho bà cảm động! Nếu không năm đứa con trai thối trong nhà, lì lợm cũng sắp tức chết bà.

Ba Thiệu cũng vui vẻ tiến gần lên muốn chia một chén canh, "Đến đây, gọi ba."

"Ba."

Ba Thiệu hoan hô, khoe khoang với anh trai ở gần đấy, "Anh cả, anh xem, con em có cô dâu á! Nhà các anh sao đây?"

"Có vợ thì có gì giỏi? Đợi sinh cháu trai ra ngoài thì hãy khoe khoang!" Đáng ghét, trở về nhất định phải năm lỗ tai của con trai xấu xa, ra lệnh cho nó nhanh chóng tìm cô dâu!

"Ai u, chờ A Khiêm nhà chúng ta cưới cô dâu vào, muốn có bao nhiêu đứa cháu trai thì sẽ có bấy nhiêu!" Ba Thiệu vui vẻ hài lòng khoe khoang.

Chuyện đó. Ba Thiệu, bát tự của con và con trai ba cũng còn chưa có nét phẩy, cho dù có, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn con tuyệt đối không muốn sinh vài đứa trẻ nha. Lý Tinh Ngải nghĩ thầm.

"Tốt lắm tốt lắm, ông Hoa, nói A Dung có thể bắt đầu mang thức ăn lên đi, nếu không con dâu từ Đào Viên chạy tới, bây giờ, khẳng định đói bụng."

"Đúng đúng, tôi sẽ đi nói với A Dung."

Sau đó, Lý Tinh Ngải cứ bất đắc dĩ như vậy, chẳng biết tại sao trở thành con dâu cả của nhà họ Thiệu.

Thật đáng mừng! Đáng mừng cũng. chúc mừng?

Kết thúc

Thì ra là khu B&B này là do ba mẹ Thiệu mở.

Bởi vì thân thích nhà họ Thiệu nhiều, lúc lễ mừng năm mới thường thăm hỏi nhau, lui tới, tất cả nhà thân thích đều sẽ tới một lần, cho đến năm sau vẫn còn có thể lui tới.

Hôm nay tất cả thân thích đến nhà họ Thiệu, mà Lý Tinh Ngải trùng hợp gọi điện thoại cho Thiệu Hoa Khiêm, đương nhiên, làm sao Đại Ma Vương Thiệu Hoa Khiêm có thể bỏ qua cơ hội này mà không lợi dụng? Anh xảo quyệt thì làm sao có thể bởi vì "chia tay" mà thay đổi? Có phải hay không?

"Họ Thiệu, anh thật quá đáng!"

Ở trong phòng của Thiệu Hoa Khiêm, cô dâu nhà họ Thiệu đang dùng gối đầu hành hung ông chồng không biết tại sao lại xuất hiện thêm trong cuộc đời.

Thiệu Hoa Khiêm không để ý chút nào đến hành vi bạo lực của vợ tương lai của mình, vui vẻ hớn hở chơi loại trò chơi đánh tình mắng yêu "Đuổi không kịp đuổi không kịp", "Anh đừng chạy anh đừng chạy" cùng với cô ở trong phòng.

Cuối cùng, anh đột nhiên xoay người, Lý Tinh Ngải nhất thời không dừng kịp, đụng vào trong ngực anh.

"Là em tự nói không muốn làm bạn gái của bất kỳ người nào, anh không thể làm gì khác hơn là để cho em làm cô dâu!"

Lý Tinh Ngải đã từng nói lời này, nhất thời á khẩu không trả lời được, nhưng lại không cam lòng mình cứ như vậy bị treo hai chữ "cô dâu" bên trên mũ.

"Không phải anh muốn chia tay với em sao?" Một tay cô đặt lên gò má của Thiệu Hoa Khiêm, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn đẩy miệng không ngừng hôn loạn ở trên mặt mình xa một chút.

"Chia tay không có nghĩa là không kết hôn với em. Tinh Ngải, em ba mươi tuổi, anh ba mươi ba tuổi, không kết hôn nhanh lên, già một chút nữa thì sinh con sẽ có nguy hiểm đó! Hơn nữa ba mẹ vợ vả muốn ôm cháu trai! Em nhẫn tâm để ba mẹ thất vọng?"

"Anh còn dám nói!" Lý Tinh Ngải dùng sức đạp chân của Thiệu Hoa Khiêm cho hả giận, nhưng bởi vì không mang giày, anh hoàn toàn không đau không nhột.

Rõ ràng muốn nói xin lỗi với anh, xem có thể xoay chuyển anh hay không, tuyệt đối không ngờ tốc độ hòa thuận của bọn họ như phun ra máy, một cái chớp mắt liền từ trạng thái chia tay chạy đến thảo luận hôn nhân.

Cũng không phải cô không muốn gả, chỉ có điều bị anh tính kế gọi ba mẹ Thiệu, ngay cả thân thích cũng gọi một lần không hề bỏ sót, cô có chút không vui.

"Ngay cả cầu hôn cũng không có." Cô nói thầm.

Thế nghiệm chỉ có một lần trong đời, thế nhưng lại mất đi rồi! Coi như anh quỳ xuống, lấy ra một chiếc chiếc nhẫn vô cùng đơn giản mua ở quán ven đường, cô cũng vui vẻ!

Cầu hôn? Thiệu Hoa Khiêm nheo tròng mắt đen lại.

Lý Tinh Ngải liếc anh một cái, nhìn thấy dáng vẻ không có ý tốt của anh, không khỏi rung mình một cái, nghĩ đến anh có thể làm ra chuyện khiến cho cô tâm hoảng ý loạn, vội vàng mất dè mới sửa chuồng mà muốn thu hồi oán giận của mình.

"Chuyện đó. Thật ra thì cũng không cần cầu hôn á."

"Thật sao?" Thiệu Hoa Khiêm cong mắt lên, "Anh đã nghĩ kỹ nên cầu hôn như thế nào rồi!"

"Không cần không cần, tốn công tốn sức làm cái gì? Không cần làm phiền! Có được hay không?" Làm ơn, xin bỏ ý niệm này đi!

Thiệu Hoa Khiêm cười, chưa nói "Được" cũng không nói "Không được", ôm lấy cô, liếc nhìn đồng hồ trên tường, dùng một chuyện khác dời lực chú ý của cô.

"Mười giờ, đi, chúng ta đi tắm uyên ương, là suối nước nóng lộ thiên (ngoài trời) đó!"

"Không tốt lắm." Tắm uyên ương trong nhà anh? Sau khi bác trai bác gái biết sẽ có cái nhìn gì?

Phát hiện cô lo lắng, Thiệu Hoa Khiêm nói: "Ba mẹ anh cũng từng tắm như vậy đó! Nghe bác cả nói, bọn họ còn bị ông nội anh bắt được đấy!"

"Nhưng." Lý Tinh Ngải vẫn giãy giụa.

"Không có nhưng nhị gì hết, ba mẹ sẽ không đi bắt chúng ta, bởi vì bọn họ ra hiệu cho anh làm như vậy đó! Mẹ còn thân thiết chuẩn bị áo tắm cho em. Tinh Ngải, hôm nay em không mang quần áo để thay đúng không? Chờ một chút trong áo tắm của em đều không có cái gì, anh rất mong đợi, hào hứng phần khởi đó!"

"Anh... anh không cần nói cởi mở như vậy ở đây có được không?"

"Vậy chờ chút nữa chúng ta vừa tắm, vừa nói."

Lý Tinh Ngải nghĩ, mình đã bị anh dạy hư 100% rồi, nếu không tại sao cô

cũng bắt đầu mong đợi, hào hứng phấn khởi rồi hả?

Ai.

Về phần kế hoạch cầu hôn lớn của Thiệu Hoa Khiêm?

Nghe nói, hai tháng sau khi học kỳ thứ hai bắt đầu, vào một ngày nào đó, Lý Tinh Ngải không biết tại sao lại bị gọi đến bên cạnh bục phát biểu, chờ đợi hiệu trưởng trao tặng không biết là danh mục văn bằng gì cho cô, ngay khi cô đi tới ngay chính giữa bục phát biểu, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn Thiệu Hoa Khiêm cũng đi theo xuất hiện ở trên bục phát biểu, rất nhiều con mắt nhìn soi mói, lấy chiếc nhẫn ra, một đầu gối quỳ xuống cầu hôn với cô, hoàn toàn đập tan tin đồn "Thầy Thiệu và cô Đồng giáo viên là một đôi".

Lời đồn đãi không thể tin, đúng không?

Editor: tử đình hương (DĐLQĐ)

Ngoại truyện 1

Đại Ma Vương giết mình nghĩ bất kỳ ai cũng sẽ có điểm đặc biệt của bản thân, không muốn người biết, hay chỉ có thể chia sẻ ham mê với bạn bè thân mật, ví dụ như siêu nhân thích mặc quần lót ở bên ngoài quần, hơn nữa phải là màu đỏ tươi nhiệt tình như lửa; Batman thích chụp quần lót đen vào trên đầu cứu vớt thế giới; Spiderman thích bắt chước Thái Sơn, y y e a đứng đưa tới lui ở giữa thành phố lớn Tùng Lâm.

Những anh hùng đều có sở thích đặc biệt như thế, mặc dù Đại Ma Vương của chúng ta không thể cứu vớt thế giới, nhưng không thể rơi ở phía sau, dĩ nhiên cũng phải có hứng thú yêu thích của mình, nhưng mà anh cũng không giống như những anh hùng sẽ ngênh ngang thể hiện sở thích ở trước mặt mọi người, mà chỉ chia sẻ với vợ thân ái.

Rốt cuộc Đại Ma Vương ham mê cái gì chứ?

Thích sử dụng kế trêu chọc vợ yêu, để cho cô thử phì phò vừa đánh vừa mắng đối với mình, thỉnh thoảng làm món điểm tâm ngọt cho vợ ăn, âm thầm chờ đợi ngày cô bị cho ăn đến có vóc người Venus đẹp đẽ kia, mạnh mẽ kéo cô vợ không thích vận động đi vận động cùng mình, thấy cô ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh đọc sách đợi chờ mình, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn, sẽ khiến trái tim đàn ông của Đại Ma Vương tràn đầy cảm giác thỏa mãn kỳ lạ, ngoài ra còn có khi vợ chồng vu sơn vân vũ thì thực hiện một số hành vi làm trên miệng vợ yêu nói ghét, rồi lại xấu hổ phối hợp.

Mà những hành động trong khi mây mưa, trong đó có hạng nhất, là Đại Ma vương thích để tay mềm mại non nớt, lạnh lạnh của vợ nắm chặt mình, nắm sức lực của mình, mỗi lần đều khiến Đại Ma Vương vui vẻ đến da tóc cùng run lên, vui vẻ giống như thần tiên.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, mùa xuân đầu tiên sau khi từ người dũng cảm thăng cấp thành Ma vương phu nhân, bi kịch xảy ra ——

Vợ chồng Ma vương mới kết thúc ăn uống và trở về từ nhà chồng, đang vui ở trên sofa ân ái vừa ăn quýt, vừa xem ti vi, lúc này, ti vi đang phát sóng tiết mục một nữ sinh mạnh mẽ dùng một tay bóp vỡ quả quýt, Đại Ma Vương nhìn một chút, không khỏi tấm tắc lấy làm lạ.

"Nữ sinh nhỏ nhắn kia, không ngờ sức lực lại lớn như vậy." Không thể không bội phục nữ sinh kia,die,n; da.nlze.qu;ydo/nn, thân là người đàn ông mà anh cũng không có sức lực mạnh mẽ đó!

Ma vương phu nhân cắn một múi quýt trong miệng, nhét một múi quýt khác trong tay vào trong miệng Đại Ma Vương đang há miệng chờ cô phục vụ, "Vậy thì có cái gì thần kỳ."

Thật sự là chuyện bé xé to.

"Em không cảm thấy cô ấy lợi hại hả?" Nhìn kìa, người chủ trì chuẩn bị trái cây, nữ sinh kia chỉ thiếu không thể bóp nát quả táo, các trái cây khác đều bị cô ấy nặn ra nước đó!

"Chuyện nhỏ đó có gì lợi hại." Ma vương phu nhân hừ hừ.

Đại Ma Vương đột nhiên lại gần mặt vợ yêu, há miệng gặm gặm cắn cắn, vừa nói: "Xem thường người ta như vậy, chẳng lẽ em lại có loại kỹ năng đặc biệt kia?"

Ma vương phu nhân liếc anh một cái, suy nghĩ một chút, đẩy Đại Ma Vương đang bắt cô đứt trái cây ra, đưa tay cầm lên một quả quýt vàng óng từ trong đĩa trái cây, giữ ở trong tay trái.

"Thế nào? Muốn biểu diễn?" Anh môi mắt mong chờ, coi như thất bại, anh cũng sẽ vỗ vỗ tay khen ngợi thí nghiệm của vợ yêu.

Mẹ nó!

Thấy quả quýt trong tay vợ yêu nát thành một đồng, không ngừng nhỏ giọt nước, con người của Đại Ma Vương sắp trừng ra ngoài.

"Bóp nát quả quýt, em cũng biết loại chuyện nhỏ này." Đặt quả quýt không thành hình lên bàn, Ma vương phu nhân liếm nước quýt trên ngón tay, tiếp tục cầm lên một quả táo, giữ ở tay phải, nắm ngón tay dùng sức.

Quả táo phát ra tiếng vang răng rắc rắc rắc, sau đó bốp một tiếng bễ ra, nước táo tươi mới ngon lành lại dính dính cứ như vậy chảy ra, cầm Đại Ma Vương cũng rớt xuống.

Ma vương phu nhân liếm nước táo trên tay phải, nửa giận nửa hả hê oán

trách, "Đều do anh á..., nói bội phục nữ sinh gì kia, hại em không nhận được cũng muốn biểu diễn một chút."

Đến đây đi đến đây đi, bội phục cô giống như bội phục người nữ sinh kia đi!

Ha ha ha.

Thật lâu sau, Đại Ma Vương mới hồi hồn từ trong kinh ngạc, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tinh Ngải, hơi sức của em lớn như vậy?"

"Ai nha, không phải hơi sức lớn, mà là "sức nắm" lớn." Cô đánh chính, "Trời sinh sức nắm hai tay của em không thể so với bình thường, chỉ trừ phi gặp phải chuyện làm em kích động, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn, khẩn trương, hoặc là em cố ý mà thôi, nếu không em sẽ không chế được sức nắm giống như người bình thường, nếu không em nhất định sẽ thường bóp nát, bóp hỏng rất nhiều thứ!"

Nói xong, cũng không biết Ma vương phu nhân hài lòng hay đơn giản cảm thấy buồn cười nên nở nụ cười, không phát hiện ra kỹ năng ẩn nấu của mình và một lần giải thích, khiến Đại Ma Vương bị kinh sợ nghiêm trọng.

Cô ấy có thể bóp nát quả cam và quả táo!

Sau đó, về một chút chuyện nhỏ của vợ yêu, trong đầu Đại Ma Vương mơ hồ nhớ tới ——

Cô thường làm gãy phấn viết ở trường học.

Thìa sắt cô ăn bánh pút-đing cong không biết tại sao.

Cô nắm đoạn lan can đầu giường.

Trước kia anh không để ý những chuyện này, thì ra sau lưng cũng có

nguyên nhân!

Đúng rồi, cô vừa mới nói, khi cô kích động thì sẽ không khắc chế được sức lực.

Móa! Vậy mà anh còn thường xuyên để cho cô cầm mình, tham muốn sáng khoái do sức lực đôi tay của cô mang tới, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn, hai tay lại không rảnh rồi trêu đùa cô, không biết chết sống để cho cô càng thêm kích động.

Tiếp tục chơi trò chơi tình thú này, có thể ngày nào đó mệnh căn của anh lại giống như lan can đầu giường bị bóp đứt hay không?

Không.

Đại Ma Vương vô cùng run rẩy, hoảng sợ đến da run lên hết mức, cả người ra mồ hôi lạnh, cũng bởi vì nhận được khiếp sợ nghiêm trọng, kết quả, anh chỉ có thể để sở thích chia sẻ giường tre cùng vợ, cứ như vậy yên lặng biến mất.

Editor: tử đình hương (DĐLQĐ)

Ngoại truyện 2: Đại Ma Vương bị giết mình

Kể từ sau khi biết được vợ yêu có sức nắm không thể so với bình thường, Đại Ma Vương cũng rắn chém đứt sở thích để tay mát lạnh mềm mại của vợ nắm chặt mình.

Ban đêm của ngày nào đó, sau khi anh đắm chìm trong hoan ái, lại nghĩ tới một chuyện.

"Tình Ngải, em còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta ở trong khách sạn, lúc ấy em chạy trốn, mà ra tay nắm vật quan trọng của anh không?"

"Nhớ." Chuyện khó quên như vậy, sao cô lại quên chứ?

"Chẳng lẽ em không sợ. bóp đứt anh?"

Phu nhân của ma vương xoa xoa mắt, buồn ngủ ngáp một cái, gương mặt từ từ đến hõm vai của Đại Ma Vương, sau khi tìm được một vị trí tốt, liền chôn thật sâu vào, cũng phát ra thở dài thoải mái.

"Lúc đó em dùng tay trái. Sức nắm tay trái của em nhỏ hơn tay phải nhiều lần. Yên tâm. Hô. Hô."

Ôm lấy vợ đã ngủ yên tĩnh, trong lòng Đại Ma Vương may mắn một hồi.

Coi như nhỏ hơn nhiều lần, vẫn là sức nắm bóp vỡ quả quýt, may mắn lúc đó mình bình yên vô sự ở dưới bàn tay ma quỷ của cô.

Thật, thật nguy hiểm.

Hoàn